Extrets de l'estada al món rutilant on se'm barallen manifest oblit i anamnesi groga.

Carles Reig.

Mestre Z es demana per què existeix (i a la gàbia de qui)

[*Mestre Z a l'atans de la mort, collonets per corbatí.*]

—Tots som rius de minsa vida i tots morim a la mar de la mort — *tot raja avall, i au*, fa n'Heràclit.

—I l'imperi de la mort — és infinit.

—I l'única veritat és que tot comença en mort — i n'acaba.

—Asseu-te o jeu, i no facis altre que contemplar el temps escolar-se — tantost et bellugues, se t'esmuny el temps com llebre esventada — llebre qui probablement jamai més no t'ensopeguis — en rosegaire enyor (quin altre remei) llavors pansint-te.

—I ara oblida-te'n — i sense mai flectir recorda-te'n que te n'has

oblidat.

—Tens la impressió que no hi ets tot — on perdies el tros que et completava? — te n'enyores sovint — *vagament un vaga idea et formigueja que…* — mes no, segurament no — no.

—Ets un triomfador i ton triomf triomfa pertot — arreu triomfals es passegen tos triomfs, i no reïxen mai cap de tos mals reeiximents a trobar enlloc ni eixiu ni eixidiu.

—El públic com si no hi fos.

—Enraonant en quiliàstic, en escatològic, no te'n surts pas millor que en les hipnopòmpiques figures del pregon mareig d'on si fa no fa no en tornes d'escorxar-hi el gat.

—Amb aclucalls i catatònic, ixes de l'amargós somnífer tan superflu com quan te n'enfonsaves.

—Surar surar, no suraràs mai — *símptomes corrosius, qui se'n desix?*

~o~o~

Musiques d'insecte

Se n'era i no n'era que en aquell complex de grans magatzems, recentment moltes de fallides haguessin provocat que força botigues fossin abandonades.

Doncs bé. Avui mateix pujant les escales cap a la llibreria abandonada on adés sovint portava els meus llibrets a vendre, veig que ja en davalla gent amb un llibre o altre naturalment pispat. Ningú se n'amaga. I ara que sóc dalt encara més gent. Tothom hi

tria i hi roba llibres i llibretes i postals i d'altre recapte d'escriptori, mes ai! que ningú no toca ni un dels meus llibrets apilats, cada pileta encara embolicada en el seu embolcall de plàstic transparent. Haig de vèncer la temptació de robar-ne un dels meus jo mateix, mes no, me n'estic, fóra massa humiliant.

Moderadament cofoi d'aquell acte de conscient acceptació del propi trist fat i conscient de la fàcil privació a què m'he sotmès, bo i estant-me d'acollir-me a l'estintolament deceptiu de la meua vanitat, allò m'ha distret fins a tal punt que trig prou a adonar-me'n que estic levitant. Modestament levitant, mes levitant nogensmenys, vós.

Veig doncs que sóc l'únic que ho pot fer. O en tot cas que ho fa, que gosa fer-ho, sortós. I au endavant, gairebé xiroi. Levit llambresc, sense fer cap mena d'enrenou, no gens pretensiós, just pam, pam i mig del terra emmoquetat amunt, amunt i avall pels corredors subterranis on desemboquen botigues i grans magatzems. Fins que, tot imperceptiblement levitant, m'he ficat encara a una altra botiga abandonada amb la porta també esbotzada un bon tros. Dins hi ha dos minyons damunt la pols bo i jugant-hi amb joguines robades. No porten ni un fil de roba, i me n'adon, de sobte un brinet excitat jo mateix, que llurs cigaletes totes ertes els romanen. Minyons trempaires i enjogassats, ai que tinc por, tot d'una, que ningú m'hi enxampi i m'acusi d'abusacanalla; per xo, vós, vull tornar-me'n cames ajudeu-me, oblidant-me de levitar i tot durant una estoneta mentre vaig girant cua, fins que me n'adon de cua d'ull que entre les cosetes afanades hi tenen també una bosseta d'ametlles que sé verinoses — car poc que són ametlles d'ametller; són (m'és palès, car prou m'hi conec) aquelles menes d'ametlles que t'hi trobes si trenques el pinyol dels préssecs. I els dic delicadament de no pas prendre'n. Els ho explic amb miraments rai, mentre em desficii, pobret de mi, per tocar-los ni que fos una miqueta les cigaletes trempadetes. Prou me n'estic, tanmateix!

I ara que els convencia que no s'enverinessin, i, tot dient-los adéu, besunyant-me carallotament de tocar-los (com qui diu per equivocació, molt d'esquitllèbit!) els rígids piuets, no pas aitampoc

amb la palma de la mà dreta, just amb el dors, i ben satisfet, gairebé levitant de bell nou, me'n tornava cap a fora, cap als corredors on més que no pas levitar-hi, l'excés d'excitació o aneu a saber què, em fa fer-ho a mitges, com qui tentinegés o s'hi trobés ensopecs invisibles. N'he degut perdre momentàniament l'habilitat o potser és que estic massa fatigat. Un moment em creia encara si fa no fa levitant, a una distància del terra molt disminuïda, mes en realitat no avençava gens. Carranquejava gairebé a lloc; levitar no levitava gens.

I ara ho veig: és que tinc el taló de la sabata esquerra enganxat a un set de la moqueta per bocins força atrotinada d'aquest corredor marginal. D'on que per comptes de levitar gens, últimament l'únic que fes fos, com dic, d'arrossegar els peus.

M'he assegut feixugament a una de les taules que hi havia gairebé allí mateix i que hom acabava justament de vacar; el seient encara cald i tot del cul d'altri, grassonet. Sóc vora una altra taula on rauen tres personatges de caire diguem-ne, si voleu, militar, dels qui ordeixen com sempre pilots d'enormes crims, això sí, del tot legals.

Pel fet que vaig, com de costum, pelat de diners, em fotran segurament de seguida fora. Tret que per fortuna dos marrecs d'aspecte mafiós no s'escaigui que vinguin a asseure's a les altres dues cadires buides de la "meua" mateixa taula. Els demanaré molt comcal i convenient, qui sap si un pèl elegíac, que em convidin si volen si més no ni que sigui a un got d'aigua fresca.

Dit i fet. Mentre ells ordeixen per llur part crims menys legals i molt més petits que no els dels mitjamerdencs veïns, i poc que me n'entenc gaire, de crims, tot i que no escric pas llibrets que parlant-ne, bo i copiant si fa no fa el que n'he sentit en taules com aquesta d'ací i aqueixes d'enjondre, sense comprendre ben bé el que escric, mes prou essent del tot veritable, bevent ara doncs la meua aigua, m'he ficat a consirar en el fet que sigui capaç tanmateix de levitar, ni que sigui mínimament, i que no vegi mai ningú altri imitant-me. Cert que no es deu notar gaire, que levit, car mai ningú no s'ha

aturat a remarcar-ho, mes el cas és que ho faig, i ningú altri enlloc assolint-ho ni poc ni gaire.

D'antuvi em semblava veure tothom surant, i jo el contrari, enfonsant-me més i més avall. Abans doncs em creia que la meua incapacitat per a surar procedia pel fet, com dic, de ni tindre mai mica de pistrincs. Car els meus llibrets no pas que m'hagin donat mai ni un cèntim per a viure; al contrari, em costa diners de publicar-los; només en public cap quan he recollits prou cèntims trobats ci i lla o guanyats fent feines ridícules; me'ls public doncs de la tronada butxaca pagant-los.

Em pensava doncs que del fet que anés sempre escarrutxat, sense un sou, vingués el fet més deplorable que fos sempre incapaç, com dic, escolteu, de surar gens. Mes vet ací que un jorn assolellat en un parc remot rere un arbre inconspicu, amenitzat mon crim amb etèries musiques d'insecte, jo seguint els passos codificats, vull dir, coreografiats, ran una conversa oïda d'estranquis que tingueren dos altres marrecs d'aspecte mafiós, oidà manoi que m'hi trobí un paquetet còngruament emmerdat tot part de fora amb autèntica merda, que part de dintre contenia nogensmenys un bon feix de bitllets!

I què en faig? Dels dinerets? Què volíeu que en fes? Potser vós ho sabríeu; no pas jo, llas; més encallat encara que no la rateta qui escombrava l'escaleta.

A part que, dels bitllets, n'agafava tres o quatre dels grossos i me n'anava corrents que em publiquessin el darrer llibret, edició molt augmentada, per comptes d'una petita pila, tres munts gegantins. D'exemplar tampoc no crec que en vengués en acabat cap; sòlit escunç, vós, com sabeu.

I ara què en faig, dels altres bitllets, car llibret no en tinc de moment concebut cap altre?

No sabia com fer-ho. Què fa hom amb els diners. Surar? Jo ni surava ni sabia què fer-ne. Com devia rutllar allò de la modernitat, on tothom es veu que, com qui hi neda, progressa endavant...?

Sí ves! Llavors vaig aprendre íntimament, diguem-ne que el cor mateix m'ho va dir, la veritat com una casa que, si era així, naquis del tot, que si no feia doncs mai prou el pes, era per qüestió com qui diu innata, de caràcter, de tarannà, intrínseca, substancial, pròpia, essencial, vet ací, que així és com sóc, i au. Inadaptable, mena de lleig peix abissal, guiat pel propi míser llumet que duc per barret; levitant, això sí, de cops, escadusserament i estranya, sense avís, de cop sobte, a pam, pam i mig, del terra ruïnós. Tret que fos sols que m'ho imaginés. O ho somiés. I ara recordant-me'n cregués que fos també veritat. Que ho és, vós, que ho és; poc que en tinc cap dubte: *ho és, puix que m'ho crec*.

Ho sóc: levitaire. A estones perdudes, sobtades, inconcebibles, inesperades, poètiques, il·luminades, inspirades, on els llibrets es fan sols. I no he enganyat mai ningú. Cap llibret no he venut, cap llibret meu ningú enlloc no ha pispat. I aquell matí que us dic, ni jo no en pispí un. Mes toquí-hi dos vitets dretets com cueta de gatet... d'on la bava se'm congria només de consirar-hi.

Si hagués gosat menys subreptici entomar-los els delitosos apendicles i fer-los-els dansar qualque veloç tarantel·leta, com ampolletes de xampany massa sacsades, d'on taps i defes, i estapolanys i tomanyins, espetegosets se n'enlairaven, i en tastava beneït les bromeretes, potser, qui sap, encara amb el record dolçament en levitava.

Tornem-hi: sí ves; recar-me de no haver gosat fer-ho? I tant!

~o~o~

Què en faré del dineret?

Potser per qualque mena de boja baterola pujaré al prostíbul car.

Més car que no em pensava!

M'he tocada la butxaca... Malament rai.

Mentrestant havia pogut sentir com proposaven llurs preferències alguns dels clients abans meu.

Me n'agradaria una de molt patriòtica religiosa casolana hissant la bandera sense bragues i pregant molt devotament amb el cul cagat — deia el militar.

Mes tots en són — molt tocats i posats.

En conec alguns de vista — tots eminències — el farmacèutic el polític el carnisser el propietari el metge qui sempre s'atura a inspeccionar-te les parts...

Tothom molt dignes i amables i naturals i civilitzats.

No n'hi ha prou no n'hi ha prou — em diuen a una oficineta amb la porta oberta.

Agafava doncs la porta i avall.

Me'n vaig tranquil·lament sense que ningú no m'hagi tractat de re desagradable.

Alhora que hi sóc escales avall també han sortides dues prostitutes.

Una de jove i elàstica l'altra feixuga madura ambdues molt extremades.

Xerren de coses de dones… de compres de modes de com eren de ronyoses ni de males bues algunes…

De com un cert home del qual no en reconec el nom és a les portes de la mort.

Baixant baixant hem agafada segurament els tres plegats la mala porta.

Me n'adonava que en devia haver unes quantes d'amagades si de per cas calia fugir…

o evitar la topada o la trobada entre dues personalitats molt honestes molt respectades socialment

(mes enemistades o que fossin oponents polítics)

o policies i alts graduats i bisbes i coses d'aqueixes d'importància qui-sap-la…

Senyors casts distingits familiars molt honorables…

Llurs petites disbauxes i perversions millor romanent d'empertostemps a les fosques.

Hem anat a parar a un soterrani on un corredor com els corredors dels hospitals amb portes que s'obren només d'un costat mena molt lluny…

A una finestra polsegosa i enteranyinada amb reixes que només surt a un forat fosc.

La vella se'n tornava amunt no fiant-se'n gens.

La jove diu que roman amb mi que faig cara d'eixerit.

Ara continuem perduts pel sinistre corredor que s'embranca ci i lla.

La jove diu *Lost! That's a rat's hole.*

Li dic *Well all rats know how to get out of rat's holes.*

But I'm a girl!

Well girls get out of holes too — (oh sorry! sorry!)

Ella se'n riu del meu empegueïment.

I de sobte endavant per un altre corredor molt semblant al primer que no duia enlloc hem trobada la sortida.

Aquest corredor s'obre al capdavall cap al darrere d'uns grans magatzems.

Saltem el darrere d'un taulell baix ple de quincalleria i ja hi som entre la gent del magatzem

a barrejar-nos-hi separats per un somriure.

Ah curt idil·li quina felicitat!

Em feia l'efecte i tot que levitava, carallot qui sóc.

~o~o~

He vingut a aquest món rònec només a vendre-hi l'or. Tot el que he anat trobant aquests darrers seixanta setanta anys per clavegueres escombraries tombes i castells embruixats.

Què compt tindre-hi? Insígnies medalles anells afiblalls fermalls teixells creus esvàstiques...

Sacsa-hi!

Res! Cap soroll.

He tornat a vindre-hi al capdavall amb totes buides les butxaques.

Ni pols.

~o~o~

Orolcatram

Et colc t'am t'idolatr t'ador
or

T'ador t'am t'idolatr et colc
olc

Et colc t'am t'ador t'idolatr
atr

T'idolatr t'ador et colc t'am
am.

~o~o~

Mariner marieta he tornat de moltes guerres content d'ésser de bell nou a terra ferma. Ah les modes i les carns tendres! M'he posat a caminar a la mateixa vorera on dos jovencells, vestits només de florejada gasa rosa, discuteixen pausadament de coses tan importants! Quantes de vegades ens hem creuats amunt i avall de la vorera, i llur conversa, els petits fragments que en cops, si em semblen interessants! I llurs ratolinets com bransolegen a llurs carranxes! Ah jovencells, com us m'estic escorrent!

~o~o~

—Ah bon dia, ha ha!

L'eunuc Cataloni. Llargues se les sap, per força. Per això ha sobreviscut. Com qui es depeny foll perquè no el tanquin, i així fa creure que "creu", com cap altre datpelcul corrent i alienat, al·lucinat i pec, robòtic i formiguenc, infantilitzat, menat pel nas, deixuplinat pels atrotinats clergues del cervell ètic, raquític,

emmerdat, cretinitzat per llurs dèries de ximplet…

O pels rics manaies sarcàsticament esclavitzat.

Així ell.

Fent-se el *m'ho crec-m'ho crec.*

Fins, si mai s'escau que estort no esdevé, que no li caldrà ja més depènyer-se foll.

Veuríem llavors de debò qui és.

~o~o~

Només el peix mort davalla sempre amb el corrent — diu una dita o altra.

Mes de vegades és el peix més viu el qui davalla amb el corrent, car oi que cal pretendre ésser mort si el qui et voldria "pescar" només ha ulls per al peix viu?

~o~o~

L'avi Carlets s'esguardava el cos — sí, sempre el mateix, una mica més abonyegat, un mica més fet malbé, però no, sempre el mateix cos, el mateix esquelet, les mateixes cames, el mateix neguit d'anar fent i au.

Ara, si el cos és el mateix, el desgraciat qui hi ha dins sempre és altri; no el reconec mai; les pors són semblants, els cobermòrums també, les enrònies, les dèries, els deliris, les pegues il·lusions d'il·lús, les desesperacions de desesperat, tot això semblant, però el personatge, no; el personatge gens.

Qui collons és?

Qualque rèplica sempre, només genuïna el que dura un instant...

I l'instant escorregut, fals; fals, fals; no em puc creure re de mi mateix; només el cos; el cos sí, el cos hò, el cos rai, una mica més cardat, una mica més merdós, però qui l'habita, ah no, aquell no, aquell qui sigui em fa l'efecte que és un estranger qui s'hi infiltrava, mig estrafolla, mig lladregot; poc en faré gens cas; au, vés-te'n a trucar al cos de la vora, capdecony; t'estic apuntant amb l'escopeta, saps?

—L'ou, bon dia.

—L'ou.

—Vinc...

—Fot-te-la enllà. Get thee elsewhere. Res a pelar-hi ací. Not interested.

I envant.

~o~o~

Amb els deu dits rosegats — tres o quatre gairebé rostats fins als artells de dalt (els qui hom empraria per a mastegotejar el pugnaç contrincant)... Tornem-hi. Amb els dits d'ambdues mans rosegats per haver monejat amb àcid, ara puc fer'm arreu l'heroi científic qui per la seua ciència, pobrissó, patir-hi rai. I puc doncs visitar laboratoris a doll (hom m'hi rep com si hi pertanyc) i discutir-hi amb científics de tot pèl (car els sóc si fa no fa col·lega, fa?). No dic que els caigui a tots perfectament. Quan tomb cua sé que força d'ells em diuen de *miss Monyons*, sí ves, perquè m'abelleix bon tros passejar'm pels corredors de laboratoris i museus bellugant el cul i aixecant els avantbracets, amb els braços ben collats a les costelletes com si m'hi amagués molt empegueïdorets pitets...

~o~o~

Bany de multituds?

Cares de goma — admiradors — llurs cares enganxifoses — cossos de cautxú... se t'enganxen pertot.

Has de córrer a rentar-te.

~o~o~

Funesta fungibilitat dels fils;
cada titella al cap de son fil balla,
i com més balla, o amb més estils,
es gasta amb l'ús i sent l'última dalla;

dalla que el fil li talla i l'amortalla,
a tall de fus dujant-se-li subtils
les filagarses, fent-lo endevinalla
que rai encerten fins els més puerils.

Se li rompia, pobret, la gansalla
que el vol cosit al món com els pernils
qui dels trebols pengen com cap troballa

que se't despenja si amb talls massa hostils
massa sovint rep ans d'ésser recialla...
Sòlita història on no riurem, humils.

~o~o~

Tot hi és literatura

Se'm banya el cap, somorgollat del tot, en literatura.

Tot el que se m'hi barreja: nocions irreals, fictes, hipòcrites, fal·laces, de ninot.

No em crec ni l'espectacle ni els actes que hi faig, i trob que la meua actuació és sempre falsa, nàquissa, pobra, mentidera — repugnant.

~o~o~

Sense esperons qui en fereixin la ronya

Muntes la mula de la mort…
o la mula de la mort et munta?

Tant se val.

Ensems aneu vers el mateix canyet.

~o~o~

Expulsió dels innombrables disbauxats qui t’enfarfeguen la casa — cal netejar-la de dalt a baix tres cops seguits — només hi deixes romandre l’altre — pàl·lid, mig blau, sempre al llit, somiant…

~o~o~

Sóc qui s’enfila greu a altes finestres i més alts racons a desallotjar-hi dalt de tot, a caus d’arquivolta i a ascles de dovelles i carcanyols, àvols cuques de verí — tot perquè senyoretes i senyores, i mammotreptes i histèrics i d’altres fluixets assortits enfollits de bòfies, vull dir, de fòbies, es puguin veure, quan per llur casal es passegen, estalvis de sobtats esfereïments sobretot nocturns, quan les ombres de les primes potes o les ales en serra s’allargassen grotescament i duen doncs pors primigènies.

De cops me’n record mentre neteig quan era mestre i senyor del

castell, i tothom em respectava i s'esperava amb candeletes que els ordenés i acuncés com si fossin inútils figuretes de plom, i ara... Ara, d'ocre servent, hom ni em pretén conèixer... sinó quan cal tot d'una treure de bell nou d'alçades i d'inferns repatànies enfonsades o atrevides cuques si fa no fa malignes, com dic.

Tret que tot plegat és una condició la present de lluny preferible a l'antiga.

Tota la meua responsabilitat ara, no pas de manar, ans de servir en solitària feina que tothom altri tem. Ah meravellosa vida on la major part del temps em pertany exclusivament. Estona a estona atrapada com cuca rere cuca qui hom estudia amb ull amatent.

I els esperits hostils de l'indret ara rai. Se me'n foten totalment, no me'n sent gens atès; ni molla no em concerneixen, ca? Vet ací on també la llibertat.

~o~o~

Brosses

Jovenot carallot, un cop vaig portar una histèrica jovencella amb la qual, a manca de millor, aquells dies no em veia, de visita, entre tarongerars assolellats, a cals mos llunyans oncles de Borriana.

La histèrica jovencella encantada amb el paisatge i amb la gent. Tret que a la mínima ventegadeta, qualque molt maligna brossa reeixia a metre-se-li a un ull o altre de la cara. I llavors, ai mare meua, els maleïts escarafalls! I els crits i les pors i les exigències. I doncs l'havíem de dur, renegant íntimament mon cosí i jo, a ca

l'oftalmòleg, un paio car a collons, que li tragués de l'ull la puta invisible imaginada brossa. I allò en quatre dies que hi fórem s'esdevingué tres cops!

No li n'entren gaires a l'ull del cony! — dictaminà la tieta Nati.

I la raó que duia, jotflic. Car al cap de poc que partírem peres i ella prou trobà un altre mec, la jovencella histèrica les histèries se li fongueren, car aquest mec l'hi embotia es veu cada cinc minuts, al bon indret, d'on que mai més doncs no es planyés ella de brosses a cap dels ulls de la cara, havent el del cony ben atapeïdet ans afetgegadet amb les brosses calgudes.

Cert que com afegí la tieta *Cardant prou tots els mals rai que se t'esvaeixen*.

Apreneu-ne doncs, minyons. És més cansat, mes surt més a compte, sabeu?

~o~o~

Juny 26, 1990

El dia on perí en Pedrolo
és el dia on furient m'envolo
cap a catedrals de fel.

Sense guia qui em convoco
a cada per d'oradura m'aboco

i a tota cuca tolc el tel.

Ara esperaré el dia que em toco
no pas desesperat mentre em moco
del qui despullà pèl a pèl:

Tant de botifler exposat evoco
qui per molt que encara s'enroco
no és altre que venut "rebel".

"Rebel" merdós qui els de casa violo
m'hi cago rodó com fa en Pedrolo
i els rebutjo amb tot el zel.

Vil acastellanat qui el meló esmolo
per a dir's (en enemic!) "rebel·lolo"
cal extirpar'l de soca-rel.

~o~o~

Era el gità qui tocava el pià;
érets luxúria qui al pià es gità
perquè l'orgia bullia i pia
sonava l'alta boja melodia
que amenitzava la nocturna por
d'on no sortíeu per cap camí bo.

Éreu cardant damunt el meu pià

i dissonant i amb certa melangia
encar gitava com marcida flor
pètal per pètal les notes de pia
pena mon trist pià de trencat so.

I s'acabà l'orgia i ets com un moc
que no em puc treure i enyores ton boc
de qui no pas el mocador no sóc.

~o~o~

Oh les múltiples boneses

Oh les múltiples boneses del vindre emasculat!

També i tot n'Hèrakles n'Òmfal l'en torna:
veu que sens ous cap llord borinot
al niu virginal l'hi botzina ara.

Bleixes i et saps mestre de l'Ésser al Món Plantat
no pas per èmfasis mal-vinguts de falses hormones
martiritzadament tothora empeltat.

Mestre de l'Ésser al Món Plantat
vas-hi soliu i amb peu pausat
d'assenyat precursor qui roman a l'aguait.

Preparatius per al darrer viatge
de cap obstacle pensant-te ostatge
als nou minuts el primer gol estampes.

El linier l’ha anul·lat
xarxes t’enxampen
el dit abaixat amb el qual suara assenyalaves el centre.

No crec que et surti pas gens de fum
de cap ni un dels queixals.

Només muscleges ja refotent lo camp.

Només hi vinc — dius — *a netejar de brossa*
(l’empesa despesa de la maltempsada)
les vies i els marges on l’acció es desclou
...o l’espectacle.

~o~o~

Som els estoics — perquè re no s’equival, tot s’equival / perquè tenim por de tot, no tenim por de re / perquè tot ho trobem interessant, tot ho trobem indiferent / perquè capim l’instant, capim l’etern / perquè ens sabem vius, ens sabem morts.

~o~o~

Espantalls de la mediterrània
orfes d'anonimat (tots teniu àvia).

~o~o~

Si els dius la veritat els neix l'odi (Terenci)

Ens espetega l'animadversió com una mina eruptiva induïda pel més lleu airejol;

ectoplasmes de fúria ens fugen dels repetitius aiguamorts de la pell
qui esdevindrà despulla perquè les fonts de l'odi crebin amb més força;

espontanis raigs d'acrimònia ens brollen instintius devers l'odiat
qui voldríem mort instantani ans fet barreja esclafada i llençada
entre les brutícies més infamants...

Si calléssiu d'una puta vegada, maleïts papissots!

~o~o~

Popem, popem! s'esgargamellen els embacinats qui us embacinarien.

Mes tot el que popeu, encastelladrida púrria, tot el que popeu és la mateixa merda xarnega de sempre.

I el que supuratius en secreteu, pitjor.

~0~0~

Sabateig

Que tot el que ens tortura ni sotmet rebi doncs contumeliós sabateig

Bategem-ho amb sabates

Sabatejant sabotegem de faisó o.k.!

Llencem sabates a les tines dels vins ensangonats dels mariscals
llencem sabates al cor de les màquines infernals
llencem-ne a les calderes auríferes dels tirans
on s'escauen borborígmiques les reunions i parlaments dels qui legislen venuts
llencem-ne pertot on la bromera pestilent de les lleis marcials no bombollegi
d'on l'oprobi ni la viltat no surin a ofegar'ns...

~0~0~

Si em faig de nits on em pruu mai de fer'm, i lli m'hi trob el nan qui cerc, dic *Sort que tinc, car nan amb gep prou rai duu sort*.

És un nan groc amb vult molt lleig; per nas un cuc; tot os és rel, i el sac del cos té grops per ulls.

Ni amb zel de tronc el nan no creix.

Me li tomb per a fer-hi el traç. Em trac el xi i al seu gep hi osc mon nom. Em diu ell que si compr l'u, i l'u, i el cinc, i el set, i el nou, el sis, el vuit, trec el lot gros i sóc ric.

"U u cinc set nou sis vuit" prou que surt, i faig salts i salts d'urc i...

~o~o~

O com diu amb immensa raó l'esgarrapat boldronaire resident:

Pler de pler
li palp lo polp
Oh pol ple!
Pèl pla!
Pal!
Plor!

~o~o~

Apelleu-me impúdica, capitans

El polp al glabre colp palpava'm entre maquinacions d'eunuc dement.

Disgust immens d'aquella borda intimitat. Tot d'una, el jutge coll-torçut allargava la llengua, enastat en fàl·liques porcellanes, d'on les berles i els fragments li obliteraven els mobles de mitjanit.

Mos llavis híspids se n'esclafien, tot regalimant tebis sucres rítmicament ensalivats. *Sembles*, li faig, *llamàntol histriònicament esguerrat*.

A l'ampit del vehicle, en la foscor i l'absència de l'enlloc de malson on ens havíem confortablement amagats, relluïen atlètiques qualsque mosquetes de llum. *Jutge estossinat*, s'exclamaven amb revulsió, tot clicant instantànies tangencials de l'escena del crim.

Ombres de petrificades salsitxes vellutades plovien palpables.

—M'admetré il·literada, mes és evident (només cal demanar-ho als savis estercoraris, pagant-ne els peatges i duanes deguts) que una concatenació de naufraigs afligeixen arreu els panteons, d'on que ahir (com segurament avui se n'envolaran) se n'envolessin fesos ans escalabornats esperons d'estàtues ducals i d'allò rai l'aristocràtiques, i, en ambigus trontolls, que furtius s'introduïssin a caus escollits. El del jutge s'hi esqueia com sabeu, en aquelles hostils endreçúries soliues, d'ésser-hi adient d'allò pus.

—Foscs verals d'absències tangibles, faunes hi reveig; cluca en reveig, corrues; corrues de faunes itifàl·lics, pràcticament eteris en llur fàcil anar amunt i avall, i esbiaixadament, d'improvís, per les espesses selves; eteris, dic – fantàstic, llur cos sencer – imperceptibles, tret dels fal·lus, llurs fal·lus tot trempats; els fal·lus no pas, els fal·lus no gens eteris; els fal·lus sòlids com marbres rosats.

—M'apellareu impúdica, capitans, mes quan veus llençat amb violència per les folles onades del destí el bocí més esmolat del cimbell androgin qui incestuós et seduïa, i el veus llavors místicament ans miraculosa introduir's al cul del masoquista qui et demanava de martiritzadament sodomitzar'l amb els paral·lels gegantins cargols rovellats que estintolaven les arruïnades vies del tren veí, ossificat per sempre més en la seua fantasmal ivaçosa fugida cap a l'infinitament entortolligat horitzó del mai pus, esdevens magnament insurgent, et vols meravellosa acròbata de circ celestial flanquejada per un parell d'eriçats simis ignars a qui les xifres espanten. Tinc, capitans, avui gairebé tants com vuit anys.

~o~o~

Em reben tan malament que me'n torn de seguida
infants família negocis cendres
tot ha esdevingut "important" per a ells

totes mes amistats d'adés ruïnes

rebut amb malestar

runes silenci

tants de negocis neguits societat educació família
tantes de "coses importants" que continuen de semblar-me
una merda.

~o~o~

Sóc l'home del gran cigalot
cap trompa d'elefant aumon
m'arriba a mitja cigala.

Si el colló dret és ceballot
l'esquerre el senyor Ramon
podia emprar'l de mangala.

~o~o~

L’espectre Ramonet

Ocells
en magatzem
entre els llibres apilats
roseguen la fusta
i ploren
i escriuen en l’aire tot volant
la historieta
dels dos ornitorincs
xipollejant
rabejant-s’hi
a la basseta...

~o~o~

Teatret del suïcida

Els ulls se’m creuen ocells
i els creixen plomes

L’opacitat causada per les plomes
esdevé indret d’encant

on l’idil·li s’envola.

~o~o~

Element Eusebi.

El coneguí de ben jovenet i ja tenia dèries d’immortalitat, aquell element d’Eusebi.

Aquell element d’Eusebi va saber trobar un nou element que anomenà Eusebi — no sé exactament on cau ni rau, vull dir, als indrets de l’escaquer tan ben conjuminat d’en Mendelèiev, la taula periòdica dels elements que en diuen. Segurament entre la casella noranta-nou i la tres-cents trenta-tres. Ara, tant se val, allò que importa és que l’element EUS (l’element *eusebi*, doncs, com aquell element d’Eusebi mateix) és immortal mentre (i pertot on) la humana raça no vagi raent.

N’hagué de dir EUS, doncs, perquè EU ja era ocupat. Al lloc 63 hi havia l’*europi* que em sembla que no serveix per a res.

Al contrari de l’*eusebi*, que serveix, es veu, per a tot.

~o~o~

Me’n vaig anar al pont damunt el Segre
hi davallava ondulant l’aigua clara...
m’hi llençaré...?

Conciliatoris
els buits xarrupen suburbis
n'alleugen les ànsies.

Arribes a Pardinyes on aviat la dinyes.

Hi vas amb una sabata i una espardenya
mes de deixar't viure ma dama Mort no es denya.

~o~o~

El son on mors

Kleobis i Bíton eren forts com bous; com hagueren portada en carro llur mare dalt de tot al temple alzinat, ells estrebant, enjovats, davant, llur mare demanava als déus en acabat el millor guardó per als fills, a qui el gran sacrifici pels pedregosos viaranys, que pujaven en angle esfereïdor i sempre doncs tots plegats a frec de caure angoixós penya-segat avall, feia suara estossegar a mort i ja treien fetge i freixura.

Els déus consideren que no hi ha de millor per a cap humà com caure de son en el son on mors.

D'ací que açò allerin als germans, que s'adormin, i dormint, morin. Miracle.

~o~o~

Miracle

Ah, pollinaire; el pollí qui em vas vendre l'altre dia se m'ha mort; em sembla que me'l vas vendre malalt; m'hauràs d'indemnitzar… o… replevir-me'l… o…

Globus misteriosament provocat pel pagès. Esclat de tempesta. Tocats pel llamp?

En pinacle daurat, la deessa!

Samfaines i vermuts!

El xic i el dolent s'uneixen… amb un bes?

~o~o~

Fira dels cossos

Vinclat damunt la gleva, els faixats ronyons demanant treva
"em cago en déu" va dir el pagès
i li va caure un llamp al cap.

~o~o~

Lasst uns folgen, Gertrud

És agradable recordar (plaent-s'hi) petites esdevinences
— d'ahir, d'abans-d'ahir i de demà —
ocorregudes suara en el benésser

És agradable anar en tren

És agradable recobrar pans que d'altres troben massa vells i menjar-ne pessic a pessic

És agradable en bonhomia xanxejar una miqueta amb els amics

És agradable de jeure amb la dona d'altri

És agradable pagar per la llet amb canvi, centimet a centimet, i equivocant-nos-en, damunt el taulell, tant el vailet com jo, sense treure'n gaire al capdavall l'aigua clara, i al capdarrer tant se val, no ve pas aitampoc ni de centimet ni sentiment

És agradable a tota edat — de zero a l'infinit — de jugar amb aqueixa joguina — i que hom t'hi jugui — que se'n diu sexe

És agradable seure al Sol i compondre un poema afable tot saludant la gent qui entra i surt del cafè a la platja.

~o~o~

Acteó L'Ull

En Dalí, en Guasc, en Muntanyà i eu sallàvem pels hiperespais a trenta trilions pus que no pas la merdosa velocitat de la llum; el

nostre coet escuat es deia, i cap de naltres poc patia pel nom d'on hagués d'antuvi aparegut ni a quin magí desesperadament abraonat amb les obscures ciències, *Manifest Groc*; cert que ens assaltessin sovint al·lucinacions de vides pretèrites, futures i, no cal dir, alternatives, tret que mai no en fotíem gaire cas; anàvem a cert astre de certa galàxia totalment oposada a l'altra on es veu que érem no fotia tampoc gaire, i tampoc no ens ensopegàvem enlloc amb cap igni o despès roc en orri, escarot; prou assolíem cada cop eludir'l, esquitllar'ns-en; isnells, asimptòtics, relliscant com símfil o miriàpode damunt el regalim llefiscós ran cada humida altra pedra, just amb minses fregatel·les n'havíem prou per a esbrandir'ns devers el molt més lluny; nostres peus de granots es falcaven a esquerdes o amb els dits desunglats als ònixs dels traus de rude solc dels geps de gegantines fissurel·les ens repenjàvem efímers, i així empesos repartíem, llavors mai per cap estrat d'òrbita, ni el més atansat, no pas presos, ans doncs força accelerats, i estrafèiem, al començament unànimes, les albíxeres, els aürs i els crits de visca dels astrofísics devots de Moloc qui centúries ha oblidàvem a les bases, tret que en acabat, pansida la novetat, ni cas aitampoc no em fotíem, de tantes d'afegides groguenques velocitats ni mons manifestament calcats dels d'adés... Car ens n'habituàvem, ens hi fèiem, com a tot i a tothom tothom prou cal que s'hi faci, se n'habituï; al capdavall, vós, se n'ugi, palès.

~o~o~

Perquè vull riure; perquè tinc jorns melangiosos, agafava el corser i colcava fins als límits del desert on hi ha el fort de la vella qui ven gelats — hi ven els *barcelona* que vénen afetgegats dins acolorit gobelet, i hi ven els *pèrsics* que vénen rodons embolicadets amb papers lluents — són tots plegats gelats que es fonen tantost els obres o desemboliques, i encara que et moros de set, no pots mai ni tastar'n un pessiguet, i t'has de ficar a riure encara que sigos el pitjor i més malcarat dels bandits. Tret que a mi no me'ls ven, a mi me'ls dóna de franc. Que per què? Perquè no en fa pocs, d'anys, que ens coneixem, i perquè una vegada li vaig donar la idea que si venia

algú amb males intencions li dongués no pas un altre gelat de vent com dóna a tothom qui en demanen perquè al capdavall volen riure, no, que al malparit li dongués un gelat explosiu, que sempre en tingo desats dos o tres, amagats entre els pèrsics i els barcelones, i que si algú en lloc de riure es fot a maleir i a amenaçar i a enfellonir's, que li dongo acollonidament el gelat explosiu, perquè li esclato al cap i del miserable maleït sense humor no en romango traça.

~o~o~

Ningú no hi guanya amb l'espera

Patint jo fort de trempera
ella patint de cardera
ens trobem a vora l'era:
com fou abans ara era!

Cardada llarga i entera
d'aquelles que creen era.

Ningú no hi guanya amb l'espera.

Car cardant-hi com la fera
qui perforava l'esfera
d'on tot esclat s'esponera
fosa ja la polseguera
re no surt de polleguera.

Si presoner i presonera
fórem de dèria estrangera
ara riem gent sincera
qui no queia a la ratera.

Hom amb millor s’enquimera.

~o~o~

En convuls silenci les anagnòrisis
d’intercanviades pròtesis
als mateixos orígens i cognoms
no us menen.

~o~o~

Se m’escarranseix l’ombra esfereïdament
en culpava el Solell
mes era mon cos, que es degenerava esventadament.

~o~o~

Tot el que escric desescric
palimpsest mal esborrat

hi filustr el temps antic
per ascles de <u>subratllat</u>.

~o~o~

Arreu les dones guaitaven
el 69
allunar al televisor
mentre els guaitava per la finestra
faldilles amunt
mentre badaven
la molt millor lluna
del cony.

~o~o~

Et localitzava l'ànima, manoi!

Se't penjava al recte
a frec de forat.

Cada cop on cagaves
se te n'anava en merda...

Fins que (*sortosament!*)
(*prou pots!*)

te n'has buidat.

~o~o~

A la feina segur que no hi arribaré mai
m'he perdut 33 vegades amb el cotxe blanc
que he abandonat per a anar-me'n caminant
pels mateixos sempre desconeguts paisatges urbans.

Ara perdent-me doncs a peu pels carrerons
amb fonts a les cantonades i mercadets sobtats pels racons
on les dones de llargues faldilles blanques i negres davantals
compren els esmorzars.

Laberints de carrerons boteruts on s'ajusten els llambordins
i les portes de metall s'obren cap a abruptes atzucacs
amb anuncis no gens estripats per als campionats
de tennis i de boxa just passats o molt atansats.

I més et val tot plegat tornar-te'n a casa si en saps
a casa on la dona potser ja haurà tornada de ca l'amant
i voldrà veure el tennis al televisor.

És allargada al llit marcada pels quatre cantons
pels embats amorosos suara patits
el cony delitós encara encès i alhora apagat.

Quin desig boig que et permetés també llavors de cardar!

Mes només et mana de col·locar el televisor
així o aixà per a la millor recepció.

I com li n'estàs d'agraït que et digui en acabat
que tens permès de fer-li agenollat al seu davant
un lent massatge als peus
mentre va esguardant en Borís Becker i en Yannick Noah.

Quan t'haurà acomiadat vés-te'n al recambró
i vora la finestra esguarda-hi prop la finestra
dins els sobre blau fosc els acolorits segells
que la Unió Çovièticà dedicava fins ara a la Creu Roja.

Els tens tots i els esbrines i hi esbrines sobretot
aquell amb petits dibuixos de certs jugadors
del Barça força emblemàtics Ribelles Segarra Gençana
Olivella Fuster Vergers Flotats...

~o~o~

Quan tothom toca a festa, jo toc el dos;
si m'encofurn al clos, al cóm fic la cresta.

~o~o~

S’escau que ja nasquí amb la testa glabra;
Em dic, si us lleu, n’Artús d’Abracadabra;
Cal creure doncs que ja a l’úter massa
Me l’escrostí – la llevadora, tassa
De til·la a l’altra mà, m’estreba fort
Pel vitet trempat, i mon pare, el fort
N’Uter, pendragó d’arreu i Cornualla,
Amb mal gènit, de poc no me la talla.

~o~o~

Ai que matusser t’has tornat fillet!
Fiques els peus a taula hi vesses la llet.
No entens cap de les paraules que hom et diu.
Escues el moix com el prens “a tergo”.
Per comptes de “doncs” ens omples de “ergo”.
Confons la cena amb caguerada de perdiu.
I postergues totdéu a inferns de caganiu.

~o~o~

Viuràs enfeinat
en feines de cremallera

les dents aniràs posant
o les dents se t’aniran posant

perquè les posis

i tu tancant-hi
tancant-la
o la cremallera tancant-se
tancant-te

estesa il·limitada
on acurat hi ets
dent a dent col·locant-la
tancant-se tancant-la

ets dins fora
ets fora dins
tocant-te tocant-la
dent a dent
dent a dent
vermella.

~o~o~

Sóc una cuca qui troba un forat
i ara hi rosega amb assidu delit...
Sóc qui en fa ensems rebost comuna i llit
i espiell d'on veure-se'n retratat.

~o~o~

Seqüència directa

1)

Volíem que ens seleccionessin tant se valia
entres els més lleigs o els més bonics
que ens seleccionessin d’una cosa o altra
per això tots hi participàvem
i ens empenyíem
i ens volíem inscriure d’existents.

2)

Easily processed the multitudes
eagerly pushing all
then inside the small stifling room
where a few of us managed to squeeze in
the machine breaks down
grating to a halt.

So now anxiously waiting for somebody somewhat knowledgeable
an assistant a supervisor a mechanic of sorts…

After a few more hours
while the regular officer decamps
help arrives in the shape of a shapely lady.

After a while
tinkering here and there
she has mended nothing.

So, carefully closing the door after herself
squeezing by the sweaty obediently aligned costumers
she goes away also.

A few more hours must pass
slowly we realize we are on our own
silently or with nary a murmur we trickle out
we leave behind the little asphyxiating room...
facing what...?

Nobody left.
Empty interminable corridors.
Utterly lost.

3)

With parched eyes and throbbing gagging throat

What a strange shitty place
fostered and bolstered by a burning orb

keen on exploding or imploding
and at any rate going nuclear and amok

Doom-encrusted dirty black holes
threatening to swallow the pitiful works

Tiny ribbons of half-alive matter
thuggishly intent on cutting your throat…

4)

Per les carreteres s’anorreen els ressagats
màquines assassines qui retrocedeixen cegues
per a endur-se minyonets qui n’acabaven aixafats
gargots de sangs i ossos.

5)

Tortuoses escales avall cap a la foscor dels trens
t’hi esmunys mentre dones se’t pengen als braços
car qui altre les guiaria?
i si te’n deseixies cauen i qui les replegaria?
i quan fessin cap els trens qui les hi menaria?

6)

Paisatges descordats els sobres lleuger d’equipatge
ni t’ofegues als rius embogits
ni als fangs de l’esllavissada t’enfonses
ni a les neus traïdorenques t’encalles
i saltes els cràters roents
finalment a cims quiets enfilat
per a descobrir-hi noves terres d’horitzons clarejants.

~o~o~

Apareguda de l’Astre Ventís

Quan l’espúria deessa dels cabells de foc va aparèixer gloriosament emmarcada pel marc de la porta

L’home amb qui aquells dies jeia li cantava enguitarrat l’*Apareguda de l’Astre*

Però ella em mirava i em somreia directament a mi.

Quan vàrem anar a nedar totes les altres dones l’envejaven i demostraven per això una natació molt més vigorosa que prometia una vigoria doncs al llit de caire brutal i tot

Però ella només em somreia mentre nedàvem xipollejant sovint com no gaire destres aneguets.

Quan les vacances s’acabaren li calgué tornar-se’n a la pàtria i com havia d’escriure a algú em va escriure a mi en quatre fulls atapeïts

I en dir jo a l’home amb qui aquells dies havia jagut que guaités qui m’havia escrit em va arrabassar la llarga lletra tot ensalvatgit i amb esquírria i se me la va endur

I vaig romandre amb un pas de nas.

Què m'hi devies dir Ventissa Apareguda d'Astre Resplendent?

Les altres dones feien veure que s'entristien per compte meu però només els feia veure amb un gest de resignació que què hi farem

És clar amb això ni de cap d'elles tampoc no en vaig tastar mai les brutalitats sexuals

Sempre vaig ésser qui beneí els aparellaments dels altres i després n'ensumava els flairosos resultats tot fent amorosament els llits.

Feia ambtant tres dies que me n'oblidava d'haver menjat gens.

~o~o~

Mentre davant els indis molt devots hi pregaven

Me n'anava darrere el tòtem

i agotnat invisible amb tres o quatre empentes de budell...

Gros hi cagava.

~o~o~

Orinals amb lliure albir

Mon amic, savi de garatge, em demostra avui la seua darrera empescada. Quin geni, ell, vós. Són orinals. Són orinals que fornits

d'ales helicoïdals ell els fa volar. Els fa volar, però, no pas on vol. On volen. Volen on volen, els orinals. Lliure albir a collons el llur. Els orinals. Els orinals plens, és clar, del que hom sol a metre-hi, als orinals. I qui sap on van, doncs. I on aterren. I on es buiden. Al cap de qui, diguéssim, molt embarretat, coronat; o durant quina cerimònia molt ampul·losa, repugnant. Com més repulsius, els ritus, és a dir, dignes, honorables, *morals*, com en diuen els maleïts carrinclons assassins qui hi assisteixen; o en ocasió de quina molt sacra guerra. De quin solemne enterrament. Quin repel·lent casament reial. Quina presentació de medalles a inquisidors i botxins selectes o assortits. Tant se val, qualsevol celebració llorda rai, collons. Allí s'aboquen, i tant; ells rai. Són creacions. Són creacions amb lliure albir.

~o~o~

Bona nit!

I de totes les paraules perdudes
en faig
un infinitament llarg poema
de silenci.

~o~o~

Sobtats enllumenaments a l'enteniment

N'enraonàvem a l'hora d'esmorzar. Hi havia la dona i son pare, i el

televisor hi era encès tot i que el volum el teníem fluixet. I li deia a la dona que em caldrien diners per a comprar crema per a la carranxa del petit, al qual anit havia oblidat de canviar-li els bolquers abans de ficar-lo al llit. Massa ujats tots plegats, un jorn tan trafegós, quèiem retuts; i la calor que feia, havíem begut molt, i devia el petit tindre doncs la carranxa tota irritadeta. Alhora lliurava a la dona el paquetet clos de fotos que havíem recollit el petit i jo a cal fotògraf, una de la miríada de tasques absorbents que la dona ens havia dit el matí d'ahir d'anar acomplint durant el jorn.

I llavors ella, esclatant, vull dir, radiant, ens contava la bona nova de la seua nova feina. Que ara, ens deia, faria de meretriu. Que allò donava molt més. Que doncs suraríem millor. Que només calia esperar que la seua clientela engrossís. I llavors oidà, minyons, prou podrem.

Mes demanant-li jo llavors que quants de paios nous es faria per dia bo i meretriuecant, ens conta que qui sap, que al començament entre dos o tres, i més endavant entre sis i set, i que tots bons pagadors rai, i selectes, de les altes capes de la societat, car ella alhora entre les pus caretes rai.

I aleshores, mentre ella i son pare continuaven comentant les novetats, esdevenia mut, i un bri marrit i tot, enfonsat en feixucs consirs, alfarrassant les creixents probabilitats que, amb tants de transitoris druts nous, no em toqués prou aviat d'anar atrapant qualsque malalties afegides; milers de morbs potencials s'aixecaven com boires de verí a assetjar'm, tous supuratius morbs d'aquells, llas, dels quals desencastar-te'n ja mai. I de seguida m'ha vingut a l'esment (per un d'aquells enllumenaments sobtats a l'enteniment que prou sovint patim les ànimes poètiques) el mot *feltxir* — i amb el verb *feltxir*, per associació sònica diguem-ne, em ve el verb (i el mot, i l'acció) *fletxerir*... Ambdós, és clar, ja ho he apuntat moltes de vegades, derivats de "to felch" i "felching"... i de "fletcherizing" i "to fletcherize". El primer (feltxir) volent dir, al meu magí si més no, l'acció de xarrupar la lleterada d'altri al cul o al cony de la dona, i el segon, fletxerir, l'acció d'haver de mastegar (per motius de salut) quaranta-dues vegades seguides, em sembla, si fa no fa, cada

mossada que facis a l'hora de menjar per tal, és clar, com dic, de tot plegat pair-ho bé.

I en aquell instant, doncs, tot mastegant com qui mastega tatxes, o guixes de mal coure, o ceballudament endurits xiclets, els deia, a la dona i a son pare, mentre esmorzàvem davant el televisor fluixet, i el nyec, pobrissó, segurament tot escaldadet, encara clapava a la cambra del costat, aitan ujat dels tropells del dia abans, que ens calgué anar amunt i avall sota aquell balb Solell, de tal faisó que al capdavall, *mea culpíssima culpa*, recances ara rai, oblidava de canviar-li els bolquers abans de ficar-lo al llit, i els deia, doncs, dic, *Ara he començat a fletxerir tot el que em fic a la boca; he llegit que diuen els millors com se'n diu, els millors especialistes de la digestió, els millors panxòlegs, que, si tot ço que t'hi fiques, ho mastegues quaranta-dos cops seguits pel cap baix, és segur que paeixes el menjar molt millor i que no pateixes al capdavall cap de les innombrables malalties del païdor, ni agror a l'estómac, ni úlceres als budells, ni cap dels càncers i gams i entecs assortits amb noms peluts rai, i remeis encara de pitjor trobar*. I fan cara de rucs segurament emmirallant la meua. Mes la qüestió és que ja ho he dit, i que qui dubtaria que ver d'allò pus no hi vaig, i sincer i cor-obert... I crèdul, i embacinat? Tothom calibrant al rerefons del consirer que manies rai, i que aqueixa darrera, tard o d'hora, també "se m'esvairia", discràtic volent-me tostemps jo que sí, carallot queixamiques, quan, de fet, la meua salut rai lo fèrria, vós.

Mes tant se val, car, amb tot allò, *de debò què conjuminava, pobre de mi?* Doncs que quan la dona, qualque nit, tot tornant de la feina, em digués ineluctablement de feltxir-la, és a dir, de fer-li nets a xarrups cul i cony de les lleterades dipositades pels necessaris, molt regraciables, clients, cada glop de lleterada aliena que amb llengua, dents i llavis no assolís de rembre, de descolgar-li'n (amb tota cura, això hò!) de cap dels botxinejats orificis, faré veure que el masteg quantes n'he dites? Seixanta-tantes vegades! De tal manera, vós, que segurament se m'adormirà d'avorriment, d'ujament, de son, retudeta en acabat de tant de pencar, i llavors, tantost la sentiré roncar, *clac*, amb somort espeteguet, d'amagatotis escopinaré el glop fastigós, segurament entecat de qui sap els horrorosos

microbis, i em trauré de la butxaca l'ampolleta d'aigua oxigenada i en faré discretament un glopet i en gargaritzaré de valent, i per comptes de llengua ni re, pel cony i cul de la dona hi passaré un mocador mulladet, ei, i que cap altra malaltia l'agafi sa mare, saps què?

~o~o~

116

Extrets de l'estada al món rutilant on se'm barallen manifest oblit i anamnesi groga (2)

Fulls fulls fulls, breument dansaires si per la vora els pas

Extrets de l'estada a Beta Terpsiqhor, per cabal en aquest planeta oblidat, amb paisatges com no en veus sinó en somnis — i, ja fascinadament uranoscòpic, amb ça sus doncs l'espectacle incessant d'efemèrides inversemblans. Zenits constants de grocs esclatants; cels ausades de molt estranys no pas gens copiables colors.

N'Urà (diríem)*, quins blaus ni verds no ens presentes al cul il·limitat — i llavors, degudament capat, quins sagnants vermells!*

Aquests extrets qui els llegeixi o desxifri que sàpigui que (com adés el llegendari manuscrit polonès que hom trobà a la miraculosament incòlume banyera), no en vénen tampoc pas prou, de lluny i remot!

Què altre hi faré, a part de conrear el meu hortet i menjar-hi les mels que els antifònics saltamartins amb bella aptitud no em produeixen — i abraçar-hi de trast en trast (tot cardant coixins) les totjorn immòbils encantades deesses qui duen, avergonyidetes de

llur luxúria, màsqueres d'ocell només existents al meu magí excitat — què altre fer-hi, dic, que anar trobant-hi els paperets d'on aquest planeta sense vents sembla curullar-ne i assajar de reconstituir, amb tot això i el temps lentíssim, la vida que amb la pèrdua de la memòria totalment se m'esborrava?

Un primer cop que vaig perdre la memòria només havia tres anys. Corria com un esperitat i de sobte el cantó duríssim d'una porta sortia a asclar-me el crani, justament al lòbul dret. L'esquerda i l'esvoranc mig em lobotomitzen. Una mica més tard, cap als cinc sis set, caic per les escales i l'altre lòbul per sempre més em roman tocat en col·lidir al cantó metal·litzat de la bàscula que per a pesar fusta i sacs hi teníem vora la porta. A disset anys, fou llavors a can Pigem que me l'aboliren (la memòria, iep) a cops d'electroxocs, i sobretot de comes insulínics...

Mes ara havia fet els seixanta-set anys i perdre la memòria a aquesta edat, l'anamnesi no és pas tan fàcil; no n'és gens, i si no fos pels paperets, malament rai, cap esperança.

Sort que en tinc doncs, dels atzarosos paperets, arreu espargits. I dels diàlegs monologats amb els personatges trobats als paperets, i amb les altres figures i figurances que el plectre elèctric del meu sensori no sap rembre per cabal ençà dels reialmes incorporis que zelosament s'hi celen, a despit de tot atac.

~o~o~

Certs esquinços de fulls

Esborradissa viu-viu d'escarransida ànima.

La meua minúscula ànima qui tant amava i acomboiava, m'acompanyava pel camp, duta força a lloure al capdavall d'un coble mitjanament llarg; era una animeta moderadament

aventurera; sovint estrebava dolçament el seu bec de coble com si volgués mig autonomitzar-se, sobretot prop les cantaires séquies, i se m'esmunyia llavors enjogassadament a córrer a l'altre costat del tranquil corrent, on el cor em saltava de basarda i de neguit en veure com de sobte l'hostilitzaven les ànimes enormes de l'enemic; llurs dentegades, batzegades, ventegades; llurs mossegades, lladregades, merdegades; i ara tot plegat em veig doncs tornant a casa per cabal (tot solet), tràgicament desolat, arrossegant un coble escapçat, esfilagarsat, havent vist la meua animeta cruelment devorada, entre brutals musells ensangonats de llops i guillots, o potser llords tigres i lleons i tot, qui a despit que els llençava tota eina ni ormeig de llaurador ni ramader trobat pel camí, no en fotien cap cas; un cop llurs queixals s'havien clavat al cos de la meua adorable amorosida animeta, no hi havia res a fer; per molt que cridés, plorés, implorés, imprequés, llencés forques, pales, martells, les ànimes bestials dels depredadors s'havien cruspida en un tres i no res la meua constant diminuta companya qui tant no havia fins llavors colt i amanyagat, amoixat — i res doncs mai més conhortar'm, ni acomodar'm ni confortar'm, vós, gens ni mica.

Pèrdua com dic cabdal qui-sap-la. Ai, dissortat... dissortat qui sem!

(...)

Pèrdues rai! Dormíem plegats i el meu infantó d'animeta me'l segrestaven enmig de la nit. Em desvetllava de sobte amb el cor a la boca i enlloc no el trobes. Introbable! Ja pots cercar, ja pots regirar-ho tot. Enlloc, enlloc!

(...)

Tenies al rebedor dos vasos de Sèvres i els els hauries regalats, tan finets i tan blavets, a canvi que et tornessin l'animeta aimada, l'infantó robat. O només que t'asseguressin qui l'infantó és viu, i viu no pas gens quotidianament torturat a un indret o altre, per exòtic ni ignorat que fos. Tret que ningú te'ls vol. I de sobte, tant

presentar'ls amunt i avall, et relliscaven de les mans.

Part de terra rauen ara tot trencats.

Cop d'escombra, i au.

(...)

Vuit granotes grasses, me n'he enamorat; volia adoptar-les d'animeta múltiple, joiosa, plaent. I una per una, saltant alegrement, quan volia eixugar-les, se m'esmunyien dels dits. Tornaven al món dels llots, els tarquims; les selves on només sé perdre'm, relliscar-hi, enfonsar'm.

(...)

Tornaré a casa mà-buit. Abans m'aturaré a la benzinera, on romandré ignorat com qui diu hores i hores. Car de ningú no só persona. L'infant dels altres, badant badant, damunt el taulell, em fa malbé els carnets, la documentació, el crèdit. No só ningú. Sempre sobrer, inútil paràsit. Abandona'ls el vehicle.

Hi enceraven el terra, i t'hi haurien encerat com t'enceraven les sabates, si ujat t'hi haguessis jagut, just com si hi fórets una altra taca d'oli.

(...)

Contrastat neuròleg no só pas, per tant no m'haig de capficar què deuen pensar la gent quan, bo i sortint de la feina i anant cap a la meua carraca mal aparcada, el pitjor vehicle dels voltants, havent-me'n caigut la clau per terra, damunt un toll de greix translúcid, i ara aixecant-la tota regalimant com si fos petita cigaleta tota llefiscosa de lleterada, hi hagi qualque dona que en faci

escarafallets; la qüestió que anava pensant si prenia la carraca o la jaquia a lloc; m'estim sempre molt més tornar a casa caminant, tret, és clar, que avui plovisqueja i tinc por de xopar-me.

Així que anava a prendre el vehicle (que de tota manera no sabia pas com anava a treure d'aquell laberint de vehicles que me l'entrebancaven tot al voltant, havent-lo com dic aparcat en indret prohibit), quan tres de les companyes em conviden de prendre'm al llur. Content m'hi fic, mes aviat me n'adon que o van begudes o mogudes, i tinc por que ens estavellarem, a part que han desencapotat part del vehicle i que em fan asseure a la voreta on em mull doblement, la pluja per dalt, els escatxics dels tolls pel costat; així que tantost ens aturem, passant pel terra empedrat d'un molt estret carrer de poble, aprofitava per a davallar i dir-los que mercès, mes ara continuaré a peu fins a casa.

Per sort la pluja aturava al cap de no gaire, i aviat só a tocar de la costa; el Solell ha eixit i hi ha un petit concert per a la canalla just damunt la platja; he volgut demanar quelcom a un jovencell molt ben bastit, apol·lini, quan oidà que enllà una gran onada s'aixeca sense cap avís i s'atansa a la improvisada bastida on s'asseuen molt de petits!

Com he corregut sota la bastida, on arribava justament quan percudida per la bestial onada s'anava a esbaldregar; la sostenia part de sota amb ambdós braços, estintol providencial, i ara si en só, d'admirat, sobretot per una minyoneta qui ve a sostenir-me, i a la qual, ara que tothom hi ajuda i els infants i germanets poden anar davallant de la bastida escuixada, amb un dels dos braços que alliberava dolçament m'hi abraçava.

Ningú no se'n recorda de l'heroi qui trempa abraçat a la manyaga germaneta sense pitets encara. És ara la clau del cos que tinc tota llefiscosa; sort que vaig vestit, i ningú se n'escandalitza. Sortós… sortós qui de vegades sem!

(…)

Entréssim, em dic, tant se val, al cinema; hi fan un film insuls, per a la canalla. Hi ha només unes vint-i-tantes persones, entre mares i quitxalla. Tothom hi comenta interessat. Essent al capdavall l'únic qui no deu trobar-hi gaire o gens de suc a l'espectacle, veig que només els só mica útil si me'n vaig corrent a l'aigüera del canfelip on he sentit mormolar que qualsque bretolets entre els més granats dels assistents han feta llur bretolada. Els la desembussaré sense que en acabat ningú m'ho reconegui. Especialment cap de les sucoses mares, de qui hauria popat molt de grat per poc que m'ho haguessin ja no dic pas proposat, permès.

A comptes de què, romanc encara encantat amb la sonsa pel·lícula i els pets de la canalla.

(...)

Ni el franctirador de qui tothom n'està tan esfereït, d'ell i del seu minyó escuder qui també dispara amb arma automàtica; ni el franctirador o el seu assistent, doncs, no deuen pensar que valc prou la pena per a fer malbé una bala.

Só dels únics al món qui gosa eixir al carrer, sol i per oldanes endreçúries, sense por que els franctiradors l'assolin. És que al fons tant em fa viure o morir; massa deprimit aquests dies d'hivern gris.

I ara só vora la paret de la llunyana escola i veig el senyal vermell que ha saltat del meu crani a la paret, i ara la rotllaneta vermella s'esmuny, rellisca esbiaixadament, allunyant-se'm del cap, com si, com dic, el franctirador, o el seu assistent, hagin desistit d'afegir'm a les víctimes qui tenen tota la població terroritzada, i armada i amagada a llurs cases.

No m'he mogut, els donaré totes les avinenteses que els calgui. Sé que só mig d'esquena al gran pati de l'escola llunya, i que enllà del pati herbat hi ha la gran tofa de canyes on es deuen haver plantat els altrament sempre introbables franctiradors.

Ells decidiran. Qui sóc per a decidir re, ni de voler mai ridículament

salvar-me. Salvar-me, al capdavall, de què?

(...)

Vine! mana la Deessa, i me li atans com si só un escarabat a besar-li els peus. Ella, ça sus, riu. De sobte, una puntada em fa rodolar fins a l'arena. S'hi atansa un home monumental, un dels seus amants. La Deessa riu més fort en veure'm tan acollonit. Só un escarabat qui es rebrega en ell mateix, arrupidet, es fa encara més diminut, plegat de potes, cap amagat. I l'homenot s'ha fet present, enorme, colossal, invencible. I em comença a omplir de mastegots, sots les grasses rialles de la Deessa. Fins que la Deessa diu *Prou!* i l'homenàs escultural cessa d'atupar'm i s'atansa nu, amb cigalot immens, cap a la Deessa, amb qui comparteix, cardant, el tron. La Deessa em mana *Vine!* i me'ls arrosseg davant a besar-li els peus, i a dir-li *Gràcies, Deessa, gràcies!* — i al seu mascle legítim, l'amant de torn, en acabat amb un filet de veu, *Moltes gràcies, senyor*.

Se'n riu la Deessa, gaudint, cardant. L'home traient-se'm de sobre amb una puntada, emprenyador escarabat qui sense voler ara no els só.

(...)

Els amics em volen mort, em dic, mes tot és mentida; tant de bo me'n volguessin: si més no m'hi volien, i em voldre-me'n, de qualque faisó *em volien*.

(...)

I qui diu *amics*, què es plany de trascantó n'Apollinaire? Diu que, com m'esdevé, també sos amics, ujats, li deien que no s'empatollés pus, o que callés i muts i a la gàbia d'una puta vegada.

Els amics ja em confessen llur menyspreu

Havent beguts pler de gots plens d'estels
M'ensopia i un àngel meu exterminava
Xais pastors i mants d'altres trists corifeus
Em duien vinagres centurions filisteus
Mal purgats per la ruà els pòtols gairebé deien fava

Estels del bon matí poc cap en conec
Becs de gas regalimaven tremolins de flames
Lunars els fossers amb bocs buits tocaven a renecs
A la viu-viu de les espelmes colls de buròcrata
Queien damunt les polsegoses faldes de les dames
Parteres amb antifaç reien purificades
La vila semblava en la nit un munt d'illots

Volien les dames alhora amor i hiperdulia
A la vora del riu fosc que se m'enduia els mots
Tot hi eren ombres lletges qui durament em dolien.

(...)

Animeta provinciana, tot sempre troba que és prou, i gairebé i tot massa.

Si só tan provincià, pobrissó!
Si arreu i enlloc m'hi sent com a casa!
Si el paisatge és d'arròs, i l'aire i la neu, i l'aigua que en raja, i els macs tan bonics ran de cresp cristal·lí!
Què altre voldria encara, pobret de mi!

(...)

Com jo n'era petitet tothom tocava'm lo pipinet; el mestre com li recitava la lliçó i el capellanarra qui em ficava la llengua a l'orella desoint ma confessió; l'apotecari qui vol saber si tinc febreta i aquell

tros d'ase qui pretenia d'ensenyar'm musiqueta; el viatjant amb la maleta, i els grandolassos qui fan barrila rient-se'n de ma cigaleta; tothom s'hi apuntava, a espantar-m'hi mosques a la bragueta.

Com jo n'era petitet molts em donaven pel culeret; el capellà de la doctrineta, els mestres de llatí i d'historieta, l'apotecari de la medecineta, i mant de pedòfil diplomat amb despatx a la cantonadeta.

(...)

Cada puel·la qui em veu l'artefacte
tota llavors roman-ne estupefacta.

(...)

Cascú és com natura l'ha fet — mudament em diu el falcó, imperiós, perxat a l'alta nua branca del freixe, mentre vigila quin altre cos calent no és mou, sucós, part de baix.

Guaitava ell davant i, de la finestra estant, li era embadocat al darrere; vaig agafar l'allarga-vistes potser per a esbrinar-li el plomatge del clatell, mes havia tombat ell el cap cent vuitanta graus sense com qui diu fer cap moviment perceptible, i el tenia doncs fitant-me, seriós, sever, monitori, un bri despectiu també, escatint al seu torn quin posat no fóra el meu, d'inefectiu espantall sempre.

(...)

N'Andròmaca, en Pirros, i el tit.

N'Andròmaca — quan guanya, guanya, i s'ha acabat. Carda com Andròmaca, ço és, *katalabomenint*, és a dir, ocupant la plaça, controlant tot acte, manant ella, imperiosa damunt l'involuntari

amant, d'on al capdavall, a l'aspre de l'orgasme, el vit del mesquí indefectiblement es romp.

Mos amants, rai (diu ella, despietada deessa), *arreu te'n trobes, víctimes carallots, a caramull.*

En Pirros — quan guanya, perd; les danses pírriques esbufeguen tothom, i al capdavall per què serveixen? Per a desfogar't, i au. En acabat, romans encara més buit.

El tit — quan perd, guanya; tota desfeta, m'estintola l'opinió: *só una merda* — i, eventualment, espitxant-la merda, em fa molta menys por espitxar-la; si l'espitxés vencedor i savi i aclamat, malament rai; la pèrdua, vós, la recança!

Morint-me merda, re no es perd.

(...)

L'arbre mestre de mon fust no el trenca cap Andròmaca, car enfilar'l de mi mateix a cap ull de fibló no pas; si qualque folla meuca plena de verriny m'esterrossa de cop-descuit i atupant-me m'encavalla, li dic que *Ja em perdonarà, mes que no puc; i si no puc, no puc*, i ella se n'atipa i, si no em mata ni capa, diu *Ni mai!* — i corrc, i corrc, i corrc, com porc de trista cueta cargolada, fugaç, esfereït, rabent nogensmenys a rentar-me-la, com fust que la inútil tempesta sobrava, o com cos espatllat de nàufrag llençat a la rugosa platja — cos qui tanmateix, tant com pot i tant com duri la durada, molt sèdulament (i quin datpelcul el criticaria?) no gens sollat es vol.

(...)

Cos qui mants d'esvorancs no solquen fins que solaçadament esfondrall no esdevé. Entre els fragants asfòdels del somni vellutat als contumaços conflictes de la inversemblant realitat només un cluc d'ulls. Del benjuí del cony jove que habita el somni, tot d'una al

mal suc del moribund maljuí — (*maljuí* veig que en Rabelais en diu amb tota la raó de certs suspectes conys).

En *Troime zind Xoime*, ínclit cavaller, personatge somiat, esdevingut cadiraire tranquil, i qui presenta amb facilitat doncs cadires per a totes les mòmies embreades qui assisteixen al seu espectacle on les nafres de la pugnaç cardaire són els delitosos estigmes de la passió amorosa — penyores del desig que la meua llengua untada de benjuí eternament cercaria a guarir.

Per a veure'n l'espectacle que en Troime vol que vegem, la finestra panoràmica, d'uns vint metres d'ampla i deu d'alta, rere la qual no som, el seu vidre comparteix funció: és alhora vidre de finestra cap al paisatge de fora i pantalla de televisió. Allò que ullem, doncs, pot ésser de vegades, no saps mai del tot quan, doble — de visió afegida, superposada.

L'espectacle ensems actual i retransmès es fon o es desfà, alternativament, com qui diu a l'atzar — tret que en Troime no ho manegui tot a dretes, cavaller campió qui adés es cardava la pugnaç cardaire i en mostrava amb urc, al bell començament, els estigmes que m'havien fet la llengua aigüeta que diluïa l'excitant carrall del iogurt que aspirava als llavis regalimosos del cony de la mateixa deessa.

El vidre tant translúcid com opac, on doncs tot s'hi mostra, o només el defora si el televisor és apagat, o només allò retransmès si afora tot és foscor, presenta la mística processó dels qui van amb vesta i ciris i cadenes i crocs i sangosos amb estigmes de va desesperat.

El vidre que també m'adon ara que té una tercera funció. *Esdevé de cop i volta mirall.*

(...)

Vinc Avui d'Hermafrodita

Vinc avui d'hermafrodita
ensems amb cuca i moixó.
Si passa la processó
em cof el cony o la tita?

Millor si em descof d'ambdós
prou els dos mereixedors
de presenciar el miracle
de retre's a l'espectacle
d'esdevindre'n simulacre —

un primer i un segon sexe:
processó que ningú vexa
dels misteris millor nexe.

(...)

Finestra ençà, tots els qui pertanyíem de bon dret a la casa — tret doncs dels qui romanien ignots al rerefons com ombres mandroses i descolorides — ombres dins ombres, ombres de fum i cendres, qui emetien vapors de toluè — tots els qui amb cos sòlid pertanyíem de debò encara a la casa anàvem vestits amb vestits llampants — com qui diu metàl·lics — molt cenyits, i els nostres cossos doncs encara joves, quasi perfectes, com lluïen, amb llurs camises d'un blau de cobalt, de verds de líquens accentuats pel dolç incessant plugim, de carmins hialins d'aliatges obscurs, de bruns de caobes envernissades, o de colors i lluïssors de palla tot just tolta, i, així claferts de la joia de l'anar aitan bells, ens saludàvem mútuament, sempre molt amicals i francs, i deambulàvem a lloure i pujàvem i davallàvem les escalinates vivament enllumenades, i ens donàvem les mans, o pus tost només ho fèiem molt juganerament veure, tocant-nos només d'ungletes de ditets, com entremaliades minyonetes.

Les nostres mans, amples, llargues, grogues, monstruoses, caricaturesques. Mans que tanmateix vistes de prop valien el dibuix detallat d'un mestre d'obres mestres, mans d'un groc mat, cèries, com de rusc honest, seriós, treballador. Amb voles o palmells,

dibuixades no pas amb les línies del destí, ans amb bresques; i els panxells fets d'àmec, i de pròpoli les ungles.

I tothom proposava, esfondrats de sobte en les meloses diluents delicadeses de l'enyor, entristits per certs remots records, per les feixugues recances mig atuïdets... tothom proposava per torns molt mesurats partitures diferents per a acompanyar l'espectacle propvinent, l'espectacle de la processó funerària segurament, i tothom cantava la seua molt dolçament, o la feia cantar també als companys, així molt educadament, tothom sense mai alçar gens la veu, i sempre tothom esperant que el qui cantava durant el seu torn no hagués tan finament, en un filet gairebé imperceptible, ja enllestit.

Fins que me n'adon que irrecuperable m'he anat endarrerint, vers les ombres del rerefons, cada vegada més lluny dels cossos i de llurs mans, i dels llampants vestits, i els atorrolladors panorames.

(...)

Tot el pitjor per als altres, ja és prou bo per a mi.
Tinc ànima d'esclau?
You bet!

(...)

Femta de femna fatal, femta ideal.

(...)

I així anar fent. *No complain*.

~o~o~

Film en tres esprints

Nedàvem en xampanys
en llits de mels enjogassats ens debatíem
hi érem els dos Ahmed
els heroics amants qui baten totdéu.

Ara tornàvem de Pèrsia
la moto carregada a caramull de belles taronges.

Mi-te'l el mut
mutu hi met un mot mat
si la moto el mata.

Disfressat de persa
el meu patró es feia expulsar
mentre jo, rere una columna, apamava el pom de l'espasa de Sòcrates.

Artur esversat
clava a la roca l'espasa de Sòcrates
em diu en Dàmocles, el director.

De la ràdio a la lleixa
ens envaïen bigarrats sorolls de basar —
haurien embasardit més d'un campió.

El film era en persa
traslladat al romanès.

Al cor de la roca
el cor d'en Dràcula romania acorat.

~o~o~

Cucut qui el bon temps finament esbombes

No em sap pas greu d'haver de tornar a dir
que el cucut sóc qui toca el cornetí.

S'atansen mascles alts i amb corbatí
i se'ls estén la dona amb ull coquí.

Sona el so clar de penitent corneta
mentre ella i ell s'abracen i l'estreta
produeix xàldigues que a la bragueta
m'obren boïcs on sanglota l'aixeta.*

I havent plorat tothom, orgia morta
me'n vaig corrent de nou cap a la porta
a tocar adéus, cornetí qui aconhorta
els combatents de tant d'èpic fatic.

Un campió se'n va! — dic amb repic…
per a de sobte anunciar un altre amic.

[*m'enceten traus: hi espinga la cuereta.]

~o~o~

Durada i distància (conversa que m'hec amb el mec qui só)

—Si aquell qui es desficia anant constantment amunt i avall en

isnells avions, i jo qui no em moc mai de lloc, assolim al capdavall exactament de fer la mateixa distància, com dos nous de trinca microbis qui rossoléssim vessant infinita avall damunt la crosta d'una baleta de xerri tot just cagat... I qui diu figuradament xerri, diu persones al cresp d'aquest trist merdoset planeta perdut pels laberints de l'univers' — la qüestió que em capfica només és la següent:

—La distància acomplerta tant pel follament neguitejat viatjant com pel tranquil mec estàtic qui só és la mateixa, això és establert. Mes què me'n dius sobre la durada? La durada que hem emprada per a assolir de fer aqueixa distància, que tant ell com jo hem doncs feta, ha estada la mateixa... o diferent?

—Mentre ell ha durat un temps de vida dilatat pels preparatius del viatge, per les preocupacions dutes pels contratemps patits pel vehicle i els deguts a l'oratge i a la gent concomitant, sovint prou enemiga, el meu anava dilatat per la reflexió, l'absència d'angoixa, el lleure i l'observació dels elements ben segur i calm dins l'aixopluc.

—La meua durada ha estada durada de qualitat; la seua, durada de constricció. Qui ha viscut més i millor durant la mateixa distància? Jo, sens dubte!

—Si la meua durada de viatge ha estada nul·la... i la seua força important, la durada que he poguda plevir a esdevindre'm, a conrear la meua essència, ell l'ha haguda de fer servir a vigilar de no prendre mal.

—A fer el mateix viatge, ell ha balafiat diguem-ne la meitat del seu viure. Carallot, *tothom amb dos dits de seny sap que viatjar enruqueix*.

—Quin argument més fal·laciós, direu! Palesament qui viatja, en veure més coses, en tindre més experiències, en comprendre més coses, viu més que no qui no es mou!

—*Què veu, què comprèn, què experimenta?* Responc, defensiu. No veu pas més selves ni himalaies ni animals ni cultures que no faig jo... *somiant!*

—I les dones qui veu?

—I les qui veig assegut a la cantonada, amb ulleres d'augment?

—Mes i les qui es carda? Moltes de dones, posem, de molts indrets! No es tracta pas només de veure-les... Haver-les, tocar-les, sentir-ne les sentors, tastar-ne els tasts! Això també ho fas somiant?

—Somiant, somiant! Tocs, sentors, tasts... això rai, els millors del món mai per ningú no experimentats, em vénen de totes les èpoques passades, em vénen de la nit i el foc de l'experiment humà!

—O, enraonant d'altre, què beu i què menja d'exòtic... que es pugui comparar al meu pa sucat amb oli... o amb el que de tota faisó prou em sé cuinar? Car jo sense viatges, temps rai per a aprendre'n, i per a aprendre a fer de tot; lleure a lloure, vós. I... I com qui diu per ciència infusa, amb els àpats dels anys enfonsats de la humanitat que tornen en somnis per a qui se'ls sap en somnis sintonitzar! Els àpats i les mítiques i les místiques pràctiques, i les pràctiques dels alquimistes, i les dels científics de fa un instant, i... Les impressions, les visions, els enllumenaments, les més fortes impressions fetes empremta, o petjada a l'esperit de la raça, i només accessibles per la via espiritual del somni... Reeiximents cremats a l'ànima col·lectiva, dels més primitius, primigenis, fins als que sorgeixen molt més enllà del demà!

—Això és misticisme, tens raó, és a dir, *idiotada!*

—Idiota, prou puc!

—I ni encara que tinguessis cap raó, encara et mancarien les converses interessantíssimes, i els perills i les esdevinences, i les avinenteses, i les aventures per l'heroic viatger aprofitades.

—Les converses, no pas millors ni de bon tros que les que haig cada clapada amb els meus personatges somiats... i els perills dels malsons... i les aventures existencials dels meus somnis... Ell res, només les hauria (les hauria pogudes heure) somiant... somiant amb la meua traça!

—Ets un pallús. Només convenceràs els convençuts.

—I tu, qui convenços? No em convenços pas a mi!

—Ni ganes, saps!

—Sàpigues, viu, que els somnis són l'epítom, i el resum, i el catàleg, i el catalitzador, i l'anunci espectacular, i la pirotècnia, i el rebost del

viscut en la seua totalitat! El somni anul·la l'esclavatge del temps foraster! Les cicatrius, els esguerros, les degenerescències del cos són les osques a la fusta del cos que marquen l'únic temps de debò. Som rellotges orgànics, el nostre cos marca les hores on s'escau tota acció; som rellotges que duren exactament el que dura el temps de veritat. Amb el somni ens envolem a les vides on el rellotge del cos no té accés. El somni anul·la l'esclavatge del temps opressiu que ens vindria de fora a...

—Et penses que el qui viatja no dorm ni somia?

—No pas com el qui roman quiet!

—I tu què saps?

—Sóc el teòric, carallot.

—El teòric carallot, ets!

[The affair rapidly degenerated into an orgy; the whining of infernal music witness to the many serpentine interchanging couplings amongst the many hapless dreamers... who were nonetheless one — springing all the others like ethereal ephemeral eidola out of only him, the one, alone lonely solitary and unique.]

~o~o~

Mare, mare!

Mare, mon germà ha mort el pare

i ara rep les folles amistats per a celebrar-ho

Molt irònics, mare, sobre el fet d'haver-lo mort

tothom qui-sap-lo l'enlluernat per l'heroïcitat

tothom bon tros enjogassat no sols pel fet
ans més encara per les fines paraules
que mon germà empra tot contant-los-ho

Mare, no hi anéssiu si us plau
no us hi afegíssiu pas
tot hi serà violència i orgia
i en tornaríeu a tesa violada

Mare, no!
no pas amb la roba vermella tan ajustada!
què hi fareu amb la roba vermella
tot hi és ja prou vermell de mels i de sang

Mare, tot hi és vermell i llefiscós
a la violent orgia de mon germà
en insultant celebració d'haver mort el pare

Mare, jeu mort el pare enmig la peça
entre els cortinatges vermells
emmortallat amb mortalla vermella
vermella de sang i de mels
que més tard prou em caldrà netejar

I ignominiosament, mare
n'hi ha entre els eixelebrats celebrants

n’hi ha qui damunt el cadàver emmortallat del pare
bestialment s’hi acoblen

Mare, no us hi acobléssiu pas també vós!
Mare, mare, no!

Us n’esteu, mare, si us plau
sé que en tornareu a tesa violada

Sang meloses arreu
en regalareu pertot
us en regalimaran, us en rajaran

Mels sangoses, mare
que mai no hauré acabat
mentre us ensopíeu hores i hores
de llepar i rellepar, mare

Mare, us les rellleparé infinitament
fins que no sou de bell nou
mare immaculada.

~o~o~

Perennitzats en harmònic disseny

Davallant del tren, empreníem no pas les vies qui tothom, en orba voluda, en pansit ramat, sempre emprèn.

Empreníem la via oblidada, la via no gens fressada, la que duu als meravellosos esfondralls de l'antiga vila romana.

Passades les estàtues esguerrades i les columnes escapçades, tanmateix tot conservat en magnífic estat, tot banyat en pau i harmonia.

Entre les rajoles amples, herbes i flors hi apunten; tritlleja a un racó la font d'aigua clara.

Amb un cor a caramull omplert ara de calm goig, fem cap al geomètric orfenat.

Hi adoptàrem, la dona i jo, dues germanetes "boges" qui no n'eren gens.

Ens havien dits a l'orella delitosos secrets que mai no divulgarem.

La gran és inventora de mètodes formatgers immarcescibles, de revolucionaris mètodes que duran a tot el món congrus beneficis.

Dues beutats esclatants, sobretot la petita, qui esdevindrà la millor escriptora de tots els temps.

Com les pugem, aitan amorosidament!

Tots quatre despullats en clàssica disposició, com incòlumes estàtues en clar jardí harmoniós.

Recordeu-nos pòstumament adorables ruïnes d'empertostemps.

~o~o~

És molt lletjota, ai, la pobrissona
ningú no gosa fer-l'en sabedora
més val que ho sàpiga ara que és d'hora
que quan ja entrava en perillosa zona.

Serà entre amics i es pensarà bonica
i el més cruel, ja tip, trenca la plica:
treu un mirall que prou clar tot ho explica.

S'enfonsarà en foscors d'on no en surts viva.

Titlleu-la de lletja ans no es torni altiva
aprofiteu que només és un cuc
ans no es desclogui en espantosa aranya
no pas voliaina qui entre flors s'afanya.

I si ningú no pot, rai; jo prou puc:
Prou pots, minyona, entre savis et duc!

~o~o~

Les més finetes i excel·lents madones
fresques com les roselles i l'userda

podem semblar si ho volen les hormones

qualsevol jorn qualque espantall de merda.

~o~o~

A oldans tocoms, en írrits col·lotges

Orgies de l'intel·lecte, fenòmens de mon renaixement a la memòria de la invisible gràcia, retut al carisma de l'espatllat, el tràgic, i el lleig, d'on heurístiques les clíniques revelacions de les centúries desfasades m'intoxiquen, traumàtiques, les tres hagiològiques potencialitats que en les depravades piscines de mon crani es rabegen – sensori, magí i enteniment.

Masoquistes, fetitxistes, les vicioses embranzides se m'esvaloten, i, geni cabalístic, rabit, sublim, les dibuix en fórmules flamerejants de mestre suprem, llurs formes llarguerudes com escurçons exuberants de qui el verí duu solaç als més armats ni grandiloqüents, ço és, frustrats, del piadós paràsit núvol parroquial. Esporàdicament meretrici, acrobàtic les venc. I així anem surant, prou balderament.

Geperut hedonista, cada cercle privat de més o menys cismàtics tips i retips vaig voltant amb voltes lentes de marea creixent i decreixent, fins que per terra mateix davant llur porta m'assec imbuït de melangia, bo i admetent a bastament tota desfeta, ans esgarriat en mística fantasia, recordant belleu els anys feliços on la dona, n'Aurora, luxuriosa em bat. Fins que desesperats, ujats del setge, els panxuts dels cercles privats ixen de llurs asfixiants cercles tot esfereïts con si eixien de cap mecanisme de transport subterrani escandalosament incendiat.

Tots mos guanys s'evaporen encontinent com obsequis de fum. Veterà de mantes de guerres sempre perdudes, m'he guanyada tot plegat aquesta gàbia de resignació on cada angle i cada brèndola se m'estrenyen a punxar-me amb insistència.

A part meu, poc he trobat enlloc cap altre rosetaferit, altre que escadusserament i matussera en la literatura especialitzada de les perversions. Els rosetaferits som els taujans obsedits de la roseta mística. La roseta mística és el foradet del cul de les dones – i particularment de la teva.

Aurora, Aurora – exclam, amb vult atroç, furgant a les palpentes en pler d'emocions manllevades als escrits adients, alhora rabejant-me en un nou pou d'excrement.

I llavors, com sempre, el meu nadiu enginy pornogràfic em ve a salvar. Amb quina indústria no obr la porta a la primera tímida client qui ve a consultar-me. Assumeix ella que sóc massa sever segurament amb els seus pecats. Tot el que em diu em pessigolleja un ou – tan innocent, tan sentimental, pobrissoneta! Ella qui es pensa tan criminal, tan rèproba, carn votada als orcs més cruels. Car es veu que ha amagats els ossos dels maleïts homes qui d'amagatotis ha exterminats, i ara, sí ves, les ombres de llurs ànimes en pena la vénen a emprenyar.

I la carn podrida? – li dic, fent com si encar en mastegava els tendrums. I ella envermelleix i es voldria fondre. Ja veu tanmateix si sóc savi, li endevinava fins els pecats encar no revelats. Carallot, segurament em volia felló i llençant-li les tortures infernals al cap, com qui li llença plats perquè l'ha vista festejant amb un altre qui m'endollaria banyes a betzef, mes llavors muscleig tranquil·lament.

Tot això i no re tot el mateix – i beneïda se'n va, condonada de tot crim, anònima com closa ostra, havent escurat el forat del cul del cervell, després d'haver-me pagat.

Amb opulència demoliré aquell diner sollat. Som-hi, psicopàtics capellans, sargim ensems bordells i cementiris, ambdós tan pintorescs! Bevem-hi anòmales begudes que ragin de cranis i d'orinals i bordalons. Amb boques espontànies aboquem el

contingut secret dels nostres cervells forasters. Somiadors paranoics, amunt, car cap heretgia per peluda que sembli no és gens blasmable. Cada capítol de l'esquema del viure et duu indefectiblement cap a l'imago de l'infusorioide entronitzat qui és l'essència d'allò que de debò al capdavall no ets. Autòmat de la mutació, depenent totalment de la xúrria genètica, cuc ets qui s'autodevora i au.

Ensumem-hi, efluvis d'urnes garneues. Copsem-los, barrufs d'elfs, presències sàvies d'encesos pentacles, celestials verges, nimfes d'atzucac, decrèpites parelles, dolces cendres, ortigues i alls, qui engendren tot goig.

Com més t'hi has escorregut, més bo per a la salut – diu amb encert el remei, o en tot cas la recomanació, la dioscòride. Cada nova nafra esdevinguda vulva novella, on l'orgasme en deliqui mor. Massa de temptacions per a la fecunda brutalitat entre eròtiques escaiences fins ara interdites. Sospites de llunes de mel faraòniques, on cada element fàl·lic és prestigiosa anguila qui escriu amb tintes de sang i merda ineluctables capítols d'estoïcismes demoníacs. Sàdics flagel·lants omplen d'arestes llurs folcs escorxats. Fins que caiem en les cadències inverses, les oscil·lacions contràries, i hiperdúlics, i dúlics i làtrics i tot, segreguem les més càustiques polifòniques riotes.

Amb vult contort m'esguard. Sóc jo mateix, retrobat. Recaceja-t'hi els intersticis, i els perpetus teixits dels opalescents introits. Se t'hi fan noves berrugues, ballarugues, geps. Allò et faria davallar l'hedonòmetre, l'aparell d'apamar el plaer, si no fos que ets execrable astrònom qui veu d'on tot ve i on tot va a parar. I per una merda així t'hauries de capficar?

Sóc qui perdona totes les fragilitats. Veniu-m'hi, supersticioses, que de tot escàndol, per resplendent ni idiosincràtic que fos, prou us absolc. I d'eixauc, d'escreix, encar us allereré la gràcia de poder-me petonejar no pas l'anell papal, el tòtem fantàstic, l'eix molt fressat, de caperulla mantes de vegades amputada, mes sempre recreixent, i les llambresques mai pansides orquídies qui em pugen i baixen, per pessigolleigs d'ullals tuixegosos i pentagrames estigis i màgiques malediccions per llavis de sagnants pintallavis pintats tostemps

empudegats.

Amb sotmesa confiança veniu al capellà nihilista a l'instant més calgut. És ell qui indulgent desconfeix cada monstre qui àvol us rosegava allò que no és sinó falòrnia i paper blanc omplert de merda. Pagerol hi hagué qui amb un ganivet tragué els ulls d'un vailet qui féu la guerxina a la seva dona. Vailet a qui la xil·leta capllevava tendrament. I ara, sense ulls? Món collons mal acunçat. On segons les escaiences et toca un sobtat buidament d'ulls o l'òptim anar pujant dolcetament en serrall, harem o gineceu.

Els innocents som el delit de les dides – se'ns carden seqüencialment.

Guaiteu si fui feliç!

I llavors?

Vanitats de psíquiques aptituds se m'encomanen. I m'embranc en treballs exhaustius i faig feines esotèriques. I caic en miríades de clots. I recobr la llibertat ençà d'hermètiques voltes, i salt fogueres, i em cristal·litz didàctic en acabat que el veredicte m'exonera d'haver en tantes de guerres pitjat sempre a deshora el gallet.

M'endevín una certa flaire per a ficar el dit a prou claps, taps, nelets i deficiències de les que debades marren les "consciències" d'assassins i faves ara doncs prou mortificats ni progressivament més embolicats perquè facin el gest triomfal de ficar-se la mà a la cartera i donar-me l'emolument, el minerval que em pertoca, el qual alhora que me'l duc a l'infern pretenc desdenyar fent florir molts de dits de qui els passa-passa distreuen tothom.

O són mos records tots fictes? Mai més no em tornaran les pristines memòries del que només em pensava haver viscut? Ah, incerteses dels emmirallaments repetits enllà de tot mèdol ni horitzó! Sense que hi hagi mai enlloc el model genuí, el pinyol (introbable! inexistent!), l'origen de la imatge així infinitament reproduïda! Emmirallaments sens fi de quelcom que tanmateix no hi és! Vet ací qui pens que sóc.

Amb quin esbojarrament em duc llavors a dir doncs prepòsteres barbaritats, tal com ragen, a la babalà, en írrits col·lotges amb mos deixebles i pacients o amb ningú, per oldans tocoms d'uranografies marejadores o per paisatges urbans on cridar rai sense que cap so aumon no retrunyi, tret per les cambres ecoiques del meu manicomi privat.

Els qui hem nascuts amb ànima d'esclau ens creiem de primer les merdegades que ens endinyen a escola. Els altres saben que pertot tot el que els diuen (pertot arreu, mes sobretot a escola) és engany, maleït escarnuf.

Per qui em deuen voler prendre? – dic en acabat. Per cap xarrupacagallons? Llurs pàtries, històries, déus, religions, dures lleis, instruccions, restriccions, dogmes....no me'n crec ni un – el meu cervell és màquina lliure – no es jaqueix esllenegar, emmerdegar pas tan fàcilment.

Ai, carrinclona vel·leïtat! Hi caic i recaic. M'he cregut i recregut en canvi allò de la llàntia, duta encesa al migdia i tot, per aquell il·lús tros d'ase qui pretén de cercar un home de veritat. Aquell home era jo – no pas el de la llàntia – *l'il·luminat!*

"Home"! *Quina noció més imbecil! Només una toia de capdecony bavós podia haver-se pensat que la noció "home" volia dir re altre que animal de dues potes i si fa no fa pelat. Ni millor ni pitjor que cap altra aglomeració de petites bestioles i d'altres acumulacions químiques que ni a bestioles no arriben.*

Cap animal no ha demanat de néixer com hom l'ha nat. Aranyes, escorpins, serps, falcons, caragols, rinoceronts, muricecs... tocats del bolet, genis, capsdecony, esguerrats, girafes, infusoris... i qui fos, tant se val, cascú és al món fotent-hi el que pot, és a dir, ni més ni menys que el que li és llegut tant per les forces exteriors com per les internes – *cascú* de fet no essent ningú, o en tot cas, màxim, una samfaina d'involuntàries embranzides microscòpiques que el fan anar de bòlit, vulgui no vulgui, cap on s'escaigui, vós!

Escaiences d'ubic meteorit; mossades rituals de lípids o de què ho sé jo, d'altres biomolècules per a mi de molt opaca acció; orons o coves

som, diguem-ne antropomòrfics, aproximadament autoambulants, osmòtics, covant estranys ouets d'imprevisible espellida, i tot plegat de diferents batibulls d'insectoides i de virus, vius o morts, claferts; tronades supraestructures controlades pels sovint invisibles paràsits escollits – *cascú* assetjat, angoixat, asfixiat per paüres d'espantall de palla davant el foc que tot ho vol, d'androide davant l'extinció que s'atansa acceleradament; cascú penjant de la forca del no re, enjòlit damunt l'abís infinit del no re. Cascú fet una merda i fet de merda. I au, i au.

Què en faig? què en faig? – em servava la bossa dels collons (amb els collons encara dintre) que ella suara m'havia tolt; el fal·lus mateix se m'havia acomiadat ja feia anys també per un tall precís de la seva precisa preciosa mà; ella, blanquíssima, em guaitava impassible, impàvida, fins que se'm va agenollar – per a tallar-me la darrera pelleringa.

Ningú no m'havia entès com ella. Tot altre psicoanalista un pobre estaquirot molt ignorant. O, ultracuidat bufó, bufat albardà, em crec (podrides memòries), em crec llavors digne de tindre un destí?

Ella t'havia pres d'ostatge. T'havia cordat fort al tronc del pinsap i t'anava imputant de prou saps quins nihilistes crims, i t'anava amputant de tot membre sobrer. I llavors simptomàtica se la pelava davant teu, o cardava amb ponderosos herois. I, fraccionari, ni assenties ni no pas, només assajaves, seriós, de veure-ho tot millor.

Abandonat, les precoces noietes et lapidaren. Gravitaren vers meu les torturadores més pipiolis. Sense testimonis, llur crueltat s'exacerbà.

Oïres llavors tritllejar els cascavells del cavall raquític de la puta mort. Al calze carnívor de ton cap ton disbauxat cervell treia peregrins vapors que enverinaven l'ambient. Veies morir-ne, ofegats, llimacs, sangoneres, llangardaixos, puces i polls, aloses als rostolls, els "tartranys" mateixos qui venien a menjar-se't perquè bé prou semblaves mort a mig podrir. Et foteren a la cangrí, acusat d'obscena exhibició.

Em feren l'autòpsia a despit que l'únic que reeixiren a destapar fou

que, si tinc fàcils ploricons i somiqueigs de noiet merdetes i covard, el repertori de grolleres fantasies i criminals intents amagat als calaixos dels lleus i als armaris del cor el duia colossal. A tothom els xiulaven les esfereïdes orelles – incloses les del jutge, les dels fiscals, dels botxins més animals i tot, sobretot com més sords.

Dècades d'inconsciència anava amollant. No vaig convèncer ningú, tret que em vaig convèncer: *Cal la més sòlida fortitud per a resistir l'assalt continu, sens fons, d'aquest univers de mentides*.

Per comptes, em van trobar estrangulat, havent perdut tota noció de qui sóc. Mera carcassa. Exclòs de mi mateix, m'haig de reinventar. Amb els ossos del filisteu em recomponc. Reconciliava sexe i pedra, i tendresa i ferro rovellat, i ètica i guerra, i exterminació i humà, i el fat que m'aguaitava badava bleda i bledà la boca com si era bleda bledana boca badada de boca de tomba parada per al mort qui n'ha perduda momentàniament la clau, mes que sap que li pertany.

Aquella tomba era meva, era nostra – de tota la congregació de maleïts dolents i malalts rars elements qui s'amaguen sota el meu altre nom.

Duc joiells misteriosos voltant-me el carcanyell, i toga arreu amb replecs acanalats, i tinc prosèlits, i llurs expectatives de prosperitat són favorables. I ara, sota el salomó d'innombrables enceses espelmes de la saviesa, tasteu-me aquest brou màgic i me'n tornareu contesta.

Fosc exterminador ineluctable els has morts tots. Soliu, sense oposició, ets gat estrateg qui amb molt de compte engega els mecanismes de la revolució que reverteix, a cop d'onada, tota inevitabilitat.

Teatral, t'has presentat, i els enlluernadors projectors es fixaven als racons fins ara del tot ombrívols. Sense ham enxampaves garneues presències qui ningú no havia encar copsades. El teu acte l'atenció de tothom, ara prou empàtic, fermament ha robada.

Els senys, els sentits, no serveixen altre que per a enganyar-nos – els dius –. *Cal desempallegar-se'n. Només sense sentits copsem la*

realitat amagada. Ningú no em sent, ningú no em flaira, ningú no em veu, ningú no em tasta. No hi sóc. No hi sou.

Un terrabastall ens interromp. El cercle de tips i retips al mateix temps que érem enmig del nostre espectacle, acabaven ells el llur. Flassades blanques voleien pertot. Els esperits ocults atraça'ls – s'han reamagats, segurament a llocs molt més difícils d'encertar.

Cap dels meus deixebles no fa sinó aixecar-se les faldilles i fugir. Amb notòria intuïció cap d'ells (de fet, d'elles) no cau en cap dels paranys que jo, antic guerrer, havia sabut parar.

He romàs de bell nou sol. En col·lotge abstrús només amb mi. Sort que estic dotat per la natura infatigable de tota una escombrada de saludables rutines. Haig de clapar per a veure-ho demà tot més clar. Ah que escalfadet i còmode no seré entre tots aqueixos llençols que els vans tímids esperits de la misteriosa esquematització de l'entramat en llur esvalotada fugida no han oblidats. N'escoltaré, divertit, els roncs renecs i els eixavuirs i estossecs i oïssos causats pel fred que els carallots no passaran. Elfs lascius s'hauran d'empetitir i hauran d'estrènyer-se plegats ,i havent potser formant un gegant, de la meva mida vindre'm a afalagar i a fer-me la cort entre les boirines del somni perquè els vulgui atorgar abric i substància. O tot se'n va en orris novament, món collons no gens consistent, és clar. Em sembla que ja ho havia asseverat.

~o~o~

117

[Extrets de l'estada al món rutilant on manifest oblit i anamnesi groga se'm foten tips de mastegots (3)]

Puixconsirs de puixbatzac de ràgnaroq. Noemes per al després (*Impressions pòstumes*)

Vuit nou setze aventures

Quatre petites aventures abans d'arribar a la feina. De bon matí, anant a cagar, a l'hora d'haver enllestit i fent rajar l'aigua dins la tassa, tota la merda que se'n sobreïx, tota, la meua, vull dir, i la de la dona, qui hi havia anat abans, a cagar, vull dir, i es veu que havia cagat un estront d'aquells que caga sovint, fora mesura, ample com la cuixa d'una vedet de cabaret, i doncs l'havia embussada, la tassa. Recollint la merda doble, i la doble merda, he perduda l'hora d'esmorzar. Corrent com un boig, un pic a l'ascensor, un infant molt bretolet aguaitant no sé pas a quin pis, el controlava, l'ascensor, no dic pas per telecinesi, mes rai que amb qualque altre procés llunyà, de telecomandament, i m'he passades dues hores, fins que ell se n'ha ujat o qualcú de dalt o baix li ha ventat un clatellot o bastonada, dues... dues hores pujant i baixant dins aquell collons d'estreteta gàbia. Sortint al carrer, m'he esguardat al mirall del rebedor de baix, a l'atri de l'edifici que desemboca com dic al carrer, i me n'adonava que em creixien al cap bolets d'aquells primets, sotils i fràgils, dels qui creixen damunt la femta, vull dir, damunt les buines i d'altres caguerades, boletets merders, coprobis, tanatocenòtics, com ara els bolets de tinta, els dels fems, els pixacans verds, les bruixes de bec de llança, els pilòbols o canons fúngics, qualsque peus de rata bords, i he pensat que potser representaven, com qui diu fetes carn, les idees que van brollant a pleret d'ençà d'aquest trist femer de cervell que n'hec. Ja faré per pentinar'm millor demà, de moment havia massa pressa. Al metro, rebent la guaspa d'un botavant al baix ventre, o potser només la virolla d'un paraigua, he renegat en català, i una dona qui pretenia saber tots els idiomes del món, ha començat a contar-me'n de totes les colors; era una paia ja granada, de cara, tot i pintadota, força sabatera, mes un moment que s'ha ajupit a recollir un flascó que li queia, he vist que fotia unes cuixes molt fermes, de vedet de cabaret, i començava de trempar i tot, quan m'ha dit de tastar el que sobreeixia del flascó, una crema rosada o millor una nata de dues colors, cirera i rovell, on ficant la llengua he vist que mai no havia tastat, re més afrodisíac potser no, re més nectarí, això vull dir,

ambrosíac. I la vedet, sobtadament rejovenida i per tant encara més bona i bonica que no em semblava al començament, la qual, damunt, enmig de la Philadelphia subterrània, enraonava aquell català tan enciclopèdic, m'ha explicat que en aquell flascó l'esplèndid ans exquisit nodriment hi era etern i infinit, no s'acabava mai, això sí, mentre no el buidessis del tot mai, car la feu o fargalada, el pòsit o marret al cul, era fet d'uns boletets qui es reproduïen sols mentre romanguessin pròpiament tancats i ben afetgegadets, atapeïts, i que per xo mateix, si mai obries el receptacle, que se sobreeixís, d'on n'he romàs amb un pam de nas, tot admirat. Mes era el meu moment de davallar del tren, i m'he acomiadat de la maga més content nogensmenys que no un gínjol amb la força afegida del meravellós nodriment tot just tastat.

Arribant a la feina, l'estona màgica s'ha fos, i la rutina mortífera ha recomençada. Re no m'ha tocat mai tant els collons com haver de treballar; ho trob pitjor que anodí, ja ho he dit, ho trob letal. Per xo, jurc a no fotre-hi gran cosa, a mastegar l'estona somiant truites i prou. M'assec rere la taula del despatx i em pos com qui diu a clapar amb els ulls ben badats. Simultàniament la penosa pitecantropa qui em mana, sovint ve amb una ploma d'estruç a fer'm pessigolles rere l'orella, potser per a veure si em desvetll o si m'empreny gaire, o si encara qualque jorn d'oblit li'n fotré cap cas – sexualment, vull dir. No hi ha perill.

Quatre aventures més sortint de la feina. Ja s'ha fet fosc i he entrat a la clínica-museu on un dels meus fills hi exposa una tela. És al barri dels fanals vermells. Les cases de barrets salpebradament barrejades a les solls. A la janella d'una soll m'he treta la meua molt breu cigala, gèlida com caramell, i m'hi ficava a pixar. Perquè els soll la soll qualsque ombres d'homenots molt monitoris, amb prou feines mig d'esquitllentes vistes, incompreses, se'm planyien, llençant-me vituperis vulnerants rai. Em disculpava profusament i han afluixat, l'agnició els ha obert els ulls que potser una soll no fóra tampoc el pitjor indret per a pixar-hi. Tots els gossos qui passen ho fan, i a la mateixa "meua" porteta. Encara amb les cames fluixes de la por d'haver potser hagut d'heure-me-les amb les ombres dels homenots dels ganivets i les pistoles, m'he ficat dins l'edifici. A la clínica-museu tot hi és jovent. De conya li dic al porter si és radioactiu, car el veig molt fosforescent, o potser fluorescent,

sempre en la penombra sota tants de neons carmins i glaucs; familiarment, fent xanxa, avii a dir-li si no fóra cas que fos cap foraster, o xarnec, o invasor, o extraterrè, infiltrat, car la basarda que fot amb aquella fila seua tota bategant de lluors fantasmals, esborronadores. Se m'ha alçurat com si li pessigava el voraviu (del cony), cosa que en contrasemble prou hauria plagut que li fes a la pitecantropa, la qual gens joiosa que no li ho hagi mai fet — quin món de malcontents! L'anava a lleixar que xauxinés en el seu fel alterat, en la seua trista discòlia, quan se m'ha fotut davant, com monstre esfereïdor, el seu ull àgata, i l'altre, amb un esmaragde per monocle, ambdós traient terrorífiques guspires, i amb la ferramenta nua, i les baves rabiüdes i aviant grunys de fera folla rai. Li dic que si us plau em disculpi i em permeti de passar a fer la meua cosa, mes encara se m'enfelloneix pus. Treu fum pels oronells. Com si se'm volgués barallar, se m'abraona. Estic cagat, encara més cagat que no abans amb les ombres redubtables. I això tot i que és un pobre vell sense forces – tret que un porter és un porter, i tots els porters són purrialles tremebundes i poixeules. Ambtant, l'escaramussa em fa caure el barret, d'on que els bolets merders al cap se m'ericin, i tot seguit atraguin eixams d'amics i enemics de mon fill el pintor. *Ep, catorze anys mon fill només, i ja pintor reconegut als més jussans llivells de la contracultura!* Com voltors en carronya, el jovent a queixalades em consumeixen els descoberts bolets al·lucinògens, luminescents, que em troben per la clepsa, i això fins que me l'han jaquida ben rosegada, i amb qualque trep d'afegitó. Cercant el capell per a tornar'm a cofar, veus incorpòries crec que volen trametre'm oracles (portents de calamitat), mes s'escau, llas, que no n'hec els receptors per a copsar-les, i de fet al capdavall aquells potencials mals averanys només esdevenen uns quants més de sorolls afegits al batibull indesxifrable del xivarri de fons. Mes, calla, que llavors un ressagot encara ve a rostar'm el crani.

Què llepes, li dic, *poc n'hi ha pus, sàpies!*

Pare?

Era mon fill el pintor, amb no pas el pinzell a la mà i tot, ans el llambroix ben esmolat, car és un d'aquells qui "pinta" bo i estripant més o menys supèrfluament la tela. Amb el llambroix, gladiatori, escarafallós, se m'exclama que *Què tens, què et creix a la clepsa?* I,

amb allò, no pas poc que m'esvera, com si s'ha tornat per embordonida metamorfosi la còpia o el doble d'aquell moribund epilèptic barber de mal record qui amb el raor rovellat cada matí d'hospital a can Boig es disposava a raure'ns. I li esdevinc autòmat ferri; no sé pas com altrament podia convèncer'l, persuadir'l, que, no essent pas de carn, poc podia heure cap greu malaltia, cap patologia esglaiadora d'atròfia cerebral, cap incessant flagell d'apoptòtica ràbia que m'afectés el cervell, d'on tota l'orgia excedent ans supervacània de cèl·lules mortes potser se'm transformava, a l'altre costat de l'os boixat, en boletets d'atropina i de mareig. Em truca a les galtes amb la guaspa del llambroix, i li resson a estàtua de metall. *Cloc…! Cloc…!* Branda el cap sospesant la qualitat de l'obra d'art, amb cara d'entès, i, bo i tocant l'ase, al capdarrer tomba cua, no crec pas doncs que gaire complagut, potser envejós del desconegut artista qui m'ha parit. Ara que totdéu em jaquia en pau, abans el xiquet belleu no tornés amb algú altre a inspeccionar l'estrany element, ho aprofitava per a fotre embaladament el camp. Amb aletes de dofí, nedava dins la boira.

Com peixet en aigüetes de cony, anava per les humides foscors del món com qui diu, de tan lleuger, imponderable, sense substància. I heus que d'esme els peus o les aletes m'han dut, passats els palols dels diplomàtics, al creek dels gitans. Aquest era el torrent eixut on els gipsies, els bandejats egipcians, habitaven. M'adrecí de dret a la barraqueta prop un dels rampeus del pont on hi havia viscuda la minyoneta amb qui la dona, prou anys fa, m'havia encoratjat que m'amistancés; era aleshores molt joveneta, sis set vuit anys; son pare la dona el representava a la presó, la vida d'aquell home depenia del fet que la dona el defensés com cal; i entre els pagaments que la dona extorquia del pobre gità atrapat era que la xicotella filla seua, la qual sempre anava vestideta amb el mateix vestidet vermell, molt bufoneta, esdevingués doncs la meua amistançada. Només calia que cada cop, tot anant-me'n en acabat de cardar-me-la, li jaquís un regalet d'aquells que a l'època aitampoc no valien ni un cèntim. Sabia que la dona volia que ho fes, que ho fes, de cardar'm la petita, per a "esbaldir'm les cabòries", deia ella, mes en realitat per a emprar-ho, quan la cosa li calgués, d'arma contra qualsevol protesta que mai pogués després aixecar contra els seus costums (pus tost vicis) cada dia més ultradominants. Mai no me la cardí, la noieta. I els regalets que li

portava no eren aitals. Li duia el menjar que trobava a les papereres de l'oficina, sovint entrepans amb prou feines encetats. I li duia també el que lucrava part de terra si mai la dona em feia assistir a qualque reunió de dones distingides i els queia, bevent rient i xerrant, qualque perla o arracada. Breument li aixecava la faldilleta primeta i vermella en arribar, i li estampava un petonet al molt venust mont de venus, tot glabre, mes d'encantadores sentors naturals xop; mai més avall, mai no li petonegí ni li toquí la pipeta, ni d'esquitllèbit, per exemple. Tot seguit li abaixava la faldilleta i aquella excitant brevetat era com qui diu la nostra cardada. Llavors em feia l'esvaït i em treia de les butxaques les begudes i els entrepans amb prou feina encetats. I ella i ses germanes i llur mare, tots ens atipàvem al festí. Avui, tornant-hi, no hi queia que tot això s'esdevenia fa prop de quaranta anys. Com la noieta, encara vestideta amb el mateix vestidet vermell, m'ha obertes les cortines, he vist que era una vella. La reconeixia nogensmenys immediatament. Mes no pas ella a mi. *No te'n recordes quan t'aixecava la faldilleta...?* M'ha omplert d'injúries. Alguns dels seus fills volien tallar'm el coll i tot. He corregut cap al fons del barranc, els fills empaitant-me i bordant com gossos ferotges. Sí, ves, prou és sabut: *Les velles disbarats rai; solen fer'ls i dir'ls* – jotfot, ben rimat, mot de rus, na ctarukhu büvàet prarukha. Ara, mentre era amagat, la pluja, per comptes d'emboniquir, empitjoria prou. Més tard, com s'han escolades les hores, he cregut que podia eixir de l'amagatall i tornar-me'n cap a cai. Pujant el vessant molt costerut, relliscava al fang; em costava un ou, pujar. En fer cap al mur que voreja la carretera ja no em romanien forces per a sobrar'l, i sort que passava llavors per la carretera mateixa un gang de lladres assassins qui m'han ajudat. Els he regraciat pregonament, i m'han dit (bons xicots qui són els gangs d'orgullosos lladres assassins generalment) que no patís, que la solidaritat entre els qui som trepitjats per les forces malignes, ja se sap, natural. Ara vora la carretera, sota el plugim fred, què no hauria donat per heure, en lloc de les meues, tan escarransidotes, les cuixes que han les vedets de cabaret...! Mostrant-les, tost hi trobava qui em menés, això rai. Mes hom es fa fotre, i endavant. M'abric amb una de les disfresses de lladre assassí que els de l'esplèndid gang m'han ofert de franc perquè no aplegués cap calipàndria.

Nocturn i amb coturns m'encofurn a l'oasi on són les urnes del

camp d'olles. Masters of deception, mestres de la decepció, ço és, de l'enganyifa, els gitans, els lladres assassins, la dona... i el tit, el tit qui no hi és tot, l'obscè ninotet, l'hipòcrita, el del repapieig constant, i a qui li neixen, sobre, verinosos bolets al cap. I mestres de la decepció per excel·lència, encara, les cendres dels morts. *Esternut!* Amb les banyes enfarinades, hi feia el bou, de qui el jou li penja, mes no pas cap ou; el seu sou, ni cal dir, directament al compte de la patrona, de la mestressa, de l'autoritat en cap, la més autoritària ni preeminent ni lúgubre de tots els superiors que em co-manen ni comanden, i a qui m'encoman, santet!

Fins que l'autobús no ha arribat, i sos fars a l'encop l'horitzó i mon magí al capdavall esboiren.

La dona ja era al llit, llegint una altra d'aquelles novel·les d'horror que tant l'il·lusionen i que tantes de bones idees no li donen.

Em delia per fer-la sabedora de les vuit aventures d'avui, les quatre del matí, les quatre del vespre... especialment l'elixir d'immortalitat de la misteriosa sortillera al metro ("*La de les cuixes trempaires d'allò pus*", remugaré que no em senti ni el queixal corcat...) O el cas dels bolets estupends o (si sabés com funciona això, ho sabria, però no ho sé...) diguem-ne els pòlips cerebrals qui brollen extracranialment, i prou es veu que són plens d'al·lucinògenes bondats... O les retroballes amb la llunyana gitaneta, de qui el pare ara remembr que prou fou executat a la presó... fotia ara doncs què...? pel cap baix trenta-tants anys... O el porter qui em volia escorxar... O el pintoret carallot de fill qui hem...

Noia, he tingudes avui vuit aventures que...

Jo una, ha interromput, imperial.

Una? Amb qui, amb qui? i veus que jo ho jaquia tombar tot, ipsofacte, embavellat, meravellat. Pler d'aürs d'esperitat epinici o potent peà em naixien a l'esperit; no sabia com posar'm per a escoltar-la.

És la dona una donota vulgar, negrosa, extremadament lletja, nana i grassa, mes cardar, carda (amb els seus, es veu, pel que en sé, pels

retrunys i diendes que m'atenyen!), carda, dic, amb bestial efusió: un miracle que mai no me n'he ujat, de tornar a veure representat a les pantalles panoràmiques del meu magí. I'm just a person of great complaisance, whose lady is the conqueror, de qui m'embaladeix sentir'n les probes proves prosaiques i d'altres *unimprovable* proeses.

L'he tancat a la meua oficina i l'he hagut pel cap baix sis hores presoner. Un intern dels més joves i ferms; poderós instrument el seu, ha descarregat vuit vegades; profusament afusellada de lleterada, tres vegades al cul, tres a la boca, dues al cony.

Només?

Només?

Només dues al cony?

Prou saps les preferències del jovent qui puja; m'ho retrauries com si fos culpa meua!

Mai del món, déu me'n guard! Perdó...! Perdó! Perdedor! Penitent!

Mes ara que m'ha vist tot encaterinat, callava en sec. Per què? Car s'ha ensumat que potser (molt remotament) l'hauria contradita, i amb un dit... Nafrada ella pel poc grau (segons el seu parer aparent), pel poc grau d'estupefacció de part del seu petit tímid estiomenat apèndix, el seu enrunat condemnat annex, davant aitals provocadores proeses com les que lliurement i molt generosa em presentava... Amb un dit tot dret ans tirànic... Segurament no trobant prou o gens satisfactòries les fluctuacions de la meua lluna, trobant-me al contrari doncs més llunàtic, bisbètic, maniàtic, del que no li fa gràcia o m'és permès, i sobretot avui pel que fa a les degudes apreciacions que pertocarien a la vivaç narració dels seus recents reeiximents eròtics, no havent doncs el tit sotmès sabut accentuar amb prou ahs i ohs els indrets narratius més brutals on es desenvolupaven les recurrents escorregudes, com d'altres vegades, més viu, perspicaç, prou havia sabut fer-ho, bo i acariciant-li alhora lanúgens mentre m'ho reconta, i vantant-li, sense interrompre-la, que *Ui, com de bé li tallava l'aixa sexual*, i que *Qui pogués com*

ella… i com el xicot tan enèrgic, vigorós… i doncs que *Prou poden la parella fantàstica*… Amb un dit m'ha dit (i parlava el despit) *Castigat!*… Amb un dit… Amb un dit ert, íctic, rigorós… Un dit de justícia inapel·lable m'assenyalava cap a la cuina o cap a la sala de banys, o belleu el carrer mateix, on a un raconet arraulit tranuitar avui em caldria. Dit de desencant, no pas plaent ni llagoter. "Car lo seu ofici no és dir plasenteries ne llagots, sinó desenganar", ens superior, oracular, de qui depenc com niellada marioneta ranca.

I què faig ara? Doncs re, escrivint les vuit nou setze aventures d'avui, per a entretindre'm i ensems espantar el fred.

~o~o~

—Als salons molt luxosos dels escollits, tota dona ràpida, esvelta, llambresca, magnífica, exquisida, elegant, amb sabates o botes espectaculars, tard o d'hora em revelava en privat i rient amargament el defecte indesencastable que els cal sempre amagar per a semblar el que són: deesses transitòries d'un món parençós i baladrer, mes efímer com bòlid encès.
—Totes les dones m'ensenyen llurs peus esguerrats, i aquella era la confessió — llurs tendències pecaminoses, llurs vicis inherents, es mostraven de cascuna al peu contrafet, qui les menava irremissiblement al pou de perdició.
—Els els besava, contrit, constret.

~o~o~

Il buio dietro di me, o collons que em sembla que per l'ànima m'hi ha passat amb la seua campiona goma d'esborrar el gran Stalin

A eliminar-m'hi metòdicament en acabat que he esdevingut un altre no ningú.
Car m'hi puc cercar, mes enlloc gens trobar-m'hi no pas. *On sóc, on sóc, heroi georgià?*
En Paperina hi fa l'estruç per comptes de jugar al rugbi, mes jo hauria d'ésser-li davant tractant de barrar-li el pas.
I la vareta de saurí es belluga sola? On m'hi veus, havent tot cofoi trobat (ben de xiripa) la font?
Hi ha l'Eleonora i hi ha la Corinne, mes jo, qui sóc qui devia ésser'ls al mig?
Un home i un altre home, i un altre, i una dona, qui fou la meua, tret que com ho demostr?
Una dona voltada d'homes rient i jo no hi sóc, ni desfigurat i portant-hi romes banyes.
Per sconfiggere la noia, un incontro col fantasma. Me'n record tanmateix que per a la instantània prou m'havia tolt lo llençol. I que hi feia ganyotes.
Oggetto di un amore inespresso, nel cuore della notte, llençava bengales, tret que ara només hi apareix l'esclat enlluernador, sense cap protagonista.
Giace il corpo nudo di una giovane, i festejant amb una cervesa cascú a la mà, en Mørck i en Frølich, i la tercera birra, enjòlit, qui la sosté? Una buidor, una mancança.
No hi sóc, no hi sóc; no hi sóc mai, ni per casualitat.
La Rosetta m'infonia coratge perquè acabés arribant el primer, però prop la línia de la meta, arribant, ningú. I dalt de tot al podi, ningú.
Les rels de tanta de violència qui les escatirà? Amb paorosa cadència matemàtica, l'atleta d'arreu i de pertot desapareix.
Amb l'Agota desembarcàvem a Bikini, ambdós sognando di immergersi nella natura, mes veig que no hi arribí mai, que només hi arribava ella, sola, romasa per sempre pus vídua.
Amb l'Etsuko i la Roberta, immersos en le grandi interrogazioni sulla morte, ens abandonàvem a la química.
Amb la Dorothy, una ragazza che non teme sfide, ensinistràrem papagalls. Els papagalls hi són, però jo? Quina garneua química m'hi esfumava?
Amb l'Ellis, le combinazioni hanno dell'impensabile; tantes d'oscil·lacions, tot hi és tan borrós; fins ella tendeix a la desapareixença.
Inaferrable vastedat del meu passat totalment fos, un desert infinit

sense cap amenitat.
Amb la Carolina Matilde i la Gina (ambdues de pèssima reputació), la serenitat de la senilitat, jugàvem a cartes. Hi veig la taula, els naips, els gots... Mes m'hi veig? No pas!
Sulle acque del mare, una taca de sang, ampla, amplíssima, aviat haurà cobert cada oceà.
Amb la Ilaria, la resposta és *No, no reapareixeràs*.
De qui t'enyores? De què? Carallot!
La spaventosa verità, qualche vecchia fotografia, on pensaves ésser-hi, mes mai no hi fores, enlloc.
Les incisions al portaclaus portaven les teues inicials. I ara? Re no hi ha oscat.
Amb la Masumeh, em feia durament punir amb boges gelosies; s'escaigué que en Fix, un amant seu, l'occia.
Basta una notte perché la mia vita vada a rotoli.
In quelle ore febbrili tutto va storto, i d'afegitó me'n declarava culpable, ço que significa infatti agire nella zona umbratile.
Solo di fronte a un granny killer che sembra avere capito tutto di me, esgarrapava aterrit la paret de l'ergàstul.
El món no ha cap sentit, tret del fet natural que només els calgui patir als innocents.
Ah dopamines i altres mels de les dolçament doloroses endorfines! Massa poc! Redéu, m'ho refeu!
Què hi diuen ara les osques, les incisions?
L'aritmètica, l'àlgebra, la trigonometria i la lògica s'hi descriuen meravellosament. Tot i que no crec que m'hi trobi tampoc, les estudiaré fins que no em cridin per al cadafal on retre'm a l'altre no re.
Cadenams d'escorxador. Txtò vü víditi, tavàritx?
Nitxevò.
Grinyols de janelles de cledes on entrem com ramats tots els companys de guerra, morts i vius.
Anònim tothom, no m'hi reconeixeré pas. No m'hi reconeixia ni que hi fos.
Gdiè ià?
Nikudà. Nikagdà. Niktò.

~o~o~

Grans qualitats histriòniques les meves, com tothom pot inferir esguardant-me actuar; puc per exemple depènyer'm de gatet vermell, ablamat, candent, molt emotiu, afectuós, i saltar als braços del més ronyós sense més greus conseqüències que el ronyós perdi, amb la cartera i qualsque pèls de la barba, una miqueta els estreps; puc depènyer'm de grossa mosca negra, me'n puc depènyer, bonior inclosa, en eixam i tot — miliards de grosses mosques negres atretes si s'escau per cap gros peix qui es migpodreix, i el públic sencer llavors sovint els crits de por, de fàstic, de neguit, de què, i els xiscles i els aücs d'emprenyament, d'odi, d'angúnia, de rebuig; a ningú no jaqueix mai gens insensible, la meva totjorn memorable immarcescible actuació; puc fer d'actor en qualsevol molt tràgica tragèdia que tanmateix tomb per cabal, amb ajut de ningú altre, en cap irresistible comèdia; o inversament, màgica... màgicament, puc tombar en tragèdia de perir-hi d'angoixa tota comèdia de pixar-s'hi al seient; puc anar ambtant cometent tot crim antisocial — *Com és, que la comesa d'aital escomesa no heu mai omesa?* fa, despesa, malapresa, gens entesa, galta-encesa, l'ofesa promesa, empesa, malmesa, fort lluny emesa, de cul estesa, a la merda tramesa, perduda la contesa, desatesa, pretesa pagesa feroesa, a tesa fesa... amb jo, geni de les taules, prou rient de l'endemesa — puc doncs haver comès el crim més psicòtic, vull dir, sociopàtic, davant tothom, i eixir-me'n manumès, il·lès, palès, com si res, somrient en patuès, car hom (tot embadalit testimoni) prou construeix al seu sensori la faula que em veig constret per l'histrionisme màgic del talent insobrable, que els fats de la genialitat no em col·laven, col·latari doncs de l'impuls ultracreador que els déus de l'escenari reserven exclusivament a l'únic escollit, i, si doncs no pas tot això, que potser l'atzagaiada s'esqueia per teatral accident; car al capdavall sóc sempre l'innocent: heus el paper on més que no en cap altre excel·leixc!

Un dels amants de la meva dona, un ferotge pistoler d'un gang de criminals molt cafres, m'havia un cop regalada i tot una pistola. *Què en faré, pobrissonet de manguis?* que li dic. Se'n riuen tots. *Davant el mirall, creu-te aitan bemparit com naltres*, em responen. *De tota manera, te la regalem sense bales*.

Me la trec dalt l'escenari. Disparava damunt la multitud. S'esqueia

que sí que en duia, de bales. *Què hi farem?* musclejava. I els de més m'aplaudien, amb ulls mullats; els de menys remugaven, ensagnats o havent perdut algun element de la família, mes al cap i a la fi oi que ho feia assistit, empès àdhuc, per l'estre de les taules? *Guaiteu-li, quan no actua, quina careta d'innocent!*

Guardons no sé on ficar'ls, els faldars en vessen, les vitrines, les lleixes, els armaris... A cada festival, he de plorar rebent-los. *Ah que feixuc, traginar damunt tanta de benedicció divina!*

(...)

En Quirze, tornant de veure *Travessa Deserts*, l'obra cabdal del teatre universal, diu que durant la genial escena del tsunami, que tothom cada vegada espera amb candeletes, car el públic representa que una onada els cau damunt, i es tracta d'un tendal tot blau que és doncs l'aigua, i hi ha un forat per cada cap d'aquell qui és assegut damunt cada seient, d'on que només en suri de tothom el cap, i llavors, sota l'aigua, s'hi esdevenen tota mena de crims descominals, les dones fetes mènades engrapant-te la collonada, o pelant-te-la a tot estrop, i els lladres rai, regirant-te les butxaques, i els assassins acorant-te amb fi coltell, i doncs es veu que avui en Quirze hi tenia a la dreta una harpia i a l'esquerra una histèrica. Ambdues se li llencen sota l'espès llençol blau a violar'l. Mes què s'hi troben? No pas la seua cigaleta mínima ni els seus collonets que han pres l'ascensor ivaçós cap a la seua gola, la qual sobresurt del cresp de l'oceà nerviós, i és doncs a resguard de tota agressió. S'hi troben cascuna doncs les arpes de l'altra. Com dues feres furioses les dues mans entren en batalla. Sent en Quirze regalims melosos que li davallen pel trep dels pantalons damunt la carranxa i les cuixes. Prest l'escena del tsunami finirà. Cal afanyar's tothom. Ara! S'aixeca l'onada al teatre, i hom entre el públic estossega educadament. Els homes s'apaguen les braguetes, les dones s'hi fiquen bé, les llordes calcetes desades a les bosses o llençades sota el seient. Els lladres s'esmunyen com serpetes cap a l'eixida de remei. Els morts són arrossegats secretament i subtil pels bidells. Hom a escena ha passat a la següent brillant acció de la magnífica obra de l'immens Carles Reig. En Quirze, què? S'ha ben closa la bragueta, com tothom

prou instruït, mes troba que quelcom s'hi belluga, com s'hi fos una cuca grossa, remenosa, esgarrinxosa, mossegaire gossa. S'excusa i se'n va. Ha vist la immortal peça ja vuitanta-cinc cops, així que no pas que tingui por de perdre's res que no hagi ja vist manta vegada. El que no havia vist mai, quan s'ha descordat en la semifoscor del passadís que duu de la porta d'emergència al carrer, són les dues mans de les dues erotòmanes que encara se li barallen ferotgement per heure-li les desaparegudes bajoques o si més no el bri de vit que pobrissó no té. Per a demostrar'm la veritat de les seues paraules, que de tota faisó anc no dubtava, m'ensenya els anells que ha furtat a les dues bel·licoses mans. Anells de preu molt apujat, ficava-hi messions, car lluents i luxosos rai, de safirs, robins, diamants i platins. Pel que fa a les mans, diu, al pont discretament se'n desempallegava prou; encara deuen molt emprenyadament nedar Tàmesi avall, cap a l'oceà, a escanyar-hi pel cap baix taurons.

(...)

Roselles al verd madur
aloses al cel rosaci
vinc amb posat bonifaci
a donar-t'ho tot a tu.

~o~o~

Al llarg de ma minyonesa, per tota mena de com qui diu granats planetes de cigaleta dreta i clatellot distret tothora orbitat, un soleret, fou, mon culeret.

I tant. Mercès a mon perfecte culeret prou fui la joguina vel·leïtosa de tots mos mestres i superiors.

Als deu onze i dotze anyets, el tres primes anys de batxillerat, cada juny i cada setembre, car mai no aprovàvem al juny, el mestre qui ens (l') ensenyava, essent mal vist pels buròcrates de l'institut de Lleida, on tots els qui hi eren eren nazis, ell, a causa de veure's

represaliat pel règim franquista pel fet d'haver feta la guerra al cantó de la llibertat, tement segons ell que, només per a fotre-li la guitza, a naltres ens suspenguessin, anàvem plegadets, el mestre (tot pagat i tot pagat, si veieu què vull dir), i els quatre o cinc deixebles els pares dels quals es podien permetre la despesa, anàvem, dic, els quatre cinc o sis, en tren, a examinar'ns a Barcelona. Ens hi passàvem una setmana excel·lent, cada dia dormint a l'hotel, carrer de la Boqueria, i sopant al restaurant, carrer d'en Xuclà! I veient els tramvies i les espaterrants distraccions de la festejadissa Rambla als beneïts anys cinquanta, oh i els negres del port, i les moneies als terrats dels magatzems, i les pudents bèsties del zoo; ah meravella, encara millor, els escamots nocturns d'extremadotes meuques de prop l'hotel, i, què us diré, etc etc i etc.

L'únic dolent era l'esmorzar. Mercès a mon culeret, ja ho he dit, era el preferidet del mestre, com en acabat ho havia de continuar essent de tots els altres – mentre em durés la jovenesa, cavà? – i dels capellans i militars qui sempre m'han manat, rebent de gairebé tots favors especials que ara no detallaré, perquè volia parlar dels esmorzars. Quan ens llevàvem i havíem de córrer a un institut de Barcelona o altre — car s'esqueia, per causes de programa programat, que cada assignatura l'haguéssim de passar a un institut diferent (de vegades s'esqueia que a dos indrets separats a cantó i cantó d'enrevessada ciutat simultaniegessin les activitats, d'on que assignatura sempre ens asseguréssim de mancar'n una o altra, penjada per al viatge proper) — abans ens aturàvem a una lleteria i hi havíem d'endrapar un bol de cafè amb llet i una ensaïmada.

Cada matí la basca! Quina tortura amb la llet i l'ensaïmada; en acabat els havia d'odiar durant anys i panys i tot, fins que... Fins que me'n vaig adonar que no eren ni l'ensaïmada ni el cafè ni la llet, ans les lleterades, mel·liflus suquets, que del mestre em romanien encara a la boca, les causes de la meua terrible basca; car, jotflic, és clar, o *qui us crèieu que era sempre l'escollit del gran favor de dormir amb el mestre...?*

Doncs exacte, vós, clavat.

(...)

A maristes ens feien cantar els versos d'en Verdaguer

lloances sien dades
als santíssims capellans
de petits ens escapollen
i així cap noi bon catòlic
de fimosi no pateix.

(...)

tot s'hi tanca

ull del cul clos
ningú mai més no en parla
tancada perla
en ostra inviolable
feta entre sílexs fòssil.

(...)

El son et diu què rau davall la màsquera

Com un mussol de fluixa manoquella
vaig remenant el cul pels barris bruts
alliberant de cops la pell qui pella
d'altres cosint-me els llavis amb embuts.

I a l'ardit dic si em cull la pimpinella
el pus sortós serà de tots mos druts
al cel hi és i li xiula l'orella

de l’ivaçós que va entre astres muts.

Haurem finit i en veurem el carnatge
i riurem fi i fins a la fi de l’any
recordarem la nit de foll afany.

On el meu trau negre és l’únic paisatge
i l’univers s’hi fon clos rere el pany
inviolable etern del nostre guany.

(...)

Sóc el ninot qui sense empentes enlloc no farà cap.
Sóc el titella qui sense instruccions periclita.
Sóc pallasset al racó si ningú prou corda m’ha dat.
Sóc qui ulls badats al cel mut rau mort i re no el ressuscita.

(...)

Sóc qui sempre fot el camp quan la competició fa cap.
Puden i contra els qui puden qui pot?

Em dic: *Amaga’t el moixó quan falcons i astors t’entrevénen l’espai.*

(El moixó t’engabia, mes la gàbia t’és l’estructura on t’estintoles.
Sense moixó ni gàbia, en farinetes et dissols.)

(...)

Sóc molt poner

Sóc molt poner

fins m’espanta un full de paper

Sóc molt molt poner
no fos cas que el full de paper em condemnés al mal paper

Sóc molt molt molt poner
el paper del soldat del jutjat de l’esbrinat el torturat el presoner

Sóc molt poner
Sóc molt poner
Sóc molt poner

Em fa por el gos
l’uniformat el lleig l’animalot la mort

Em fa por el llamp
el vent el roc el glaç el cor el cap

Em fa por el soroll
el mareig la gent els sismes i esglais

Em fan por els boigs
els esbirros els viatges les màquines
les dones la merda els microbis i mosquits

Em fa por l’infinit
l’eternitat el cosmos la mort

Sóc molt poner
la mort

Sóc molt poner
tants de perills
no sé què fer

No sé què fer.

(...)

Ningú mai no n'ha entès el malentès

Sóc un homenet qui-sap-lo rítmic. Tothom qui em coneix ho coneix: l'obsessió amb l'accent; cada frase un vers.

Part de dins, la vida netament compartimentada (com-*part*-i-*mentalitzada*) en poemes-instant... o una mica més llarguets poemes-moment... poemes-estones... poemes-sessions... poemes-episodis... Tots, tots, és clar, sempre susceptibles d'esmena... segons escaients avant- i puixconsirs. Fore- and afterthoughts. Perquè el producte sigui al capdavall una vida ritmada, equilibrada, sense sotracs. Com si sóc un ruquet amb a cantó i cantó d'espinada els arguenells de pes sempre exactament mesurat, ni excessiu ni naquis, bessacs equiponderants, anant amb passets rítmics, ruquet equí... amunt i avall, xano-xano, totjorn equí.. equí... equilibrat, equipol·lent, equivalent, pròpiament escandit... *escandit*. Passa a passa, mormol a mormol, accent a accent, inflexió, cesura, cadència, eufonia... Sil·làbic arribant tanmateix a tot arreu victoriós... heroic... èpic... Èpiques anacreòntiques pindàriques arcàdiques ditiràmbiques gambades que em duen al clímax benaurat de la satisfacció. Acusmàtic cervell imbuït de còsmica harmonia, combregant amb l'univers com si és hostieta de rares propietats al·lucinògenes, i de qui l'alta energia m'ha dissolt devers enjondre, qui sap on, a can Nyoca, a Citera, a Sibaris, a Xauxa... fins que ruquet qui cau del ruc, sant tornem-hi, m'esdevens ara pírric, sàfic, simbòlic; epitàfic, elegíac, mèlic; líric, mimètic, oblic... paròdic, epitalàmic, onomatopeic; hipercatalèctic àdhuc... carranquejant de retaló, trepitjant-te el peüc del davant, amunt amunt... mes sempre, això sí, si us plau, sempre amb el saltiró d'eixauc i tot pres en melòdica poètica consideració. Car et vull totjorn campió.

Quan era jovenet, un passerell qui fins ara només havia viatjat en tren, vagó de tercera, s'escau que un dia nefast vaig prendre, amb visat i tot, un avió per a anar a Amèrica. Il·lusionat hi anava a esdevenir-hi un molt il·lustre i magníficament remunerat guionista a Hollywood. El mal és que dalt aquella andròmina diabòlica que enjòlit sotsobrava com si anés gloriosament beguda, naturalment

tot d'una em trobava, pobrissó, tan esveradet que, sense saber què fer, ni on ni com posar'm, per a esbaldir els foscs, massa sacsats i tèrbols, pensaments o bromeres, jo que també d'esme agafava i mig llegia tot el que trobava al butxacot penjat al darrere del seient del davant. Hi llegia com t'has de "salvar" quan aquell desastre de trastot vell, aquell derelicte fotent l'asclada baldufa pels núvols, aquella fumosa infame carraca esgarriada als laberints del cel on les lleis de la pesantor van totes a la biorxa, tot d'una t'etziba una petarrada encara més ominosa ni sospitosa i esfereïdora i, *crac crac crac, crac! crac! crac...!* Nyec, que tot de sobte esdevé inservible, de cap a esmorrar's sense remei, i llavors, pobre de tu, com doncs t'hi has de posar – *hà!* – abans de la monumental trompada, i què t'hi has d'embolicar per si de cas – toca ferro! – tot plegat s'estavella a l'oceà – car si s'estavellava a terra, fes-te fotre, pobre sòmines, aquest cop ja no gosem ni a enganyar't, bon profit l'oli, saps? Au, i tot allò que encara m'acollonia més, i marejat i tremolós que ja no estic, amb els daltabaixos i els vaivens, vaig agafar una revista d'aquelles de franc on tot hi és pràcticament sòpita propaganda per a enjòdols i d'altres fleumes, i s'escau que hi havia d'afegitó a un raconet un article sobre l'actriu n'Una Muna, força lletjota, esgarrifosa, tret que tothom... cascú el seu ideal, per guerxat que sigui – car cert que n'hi ha als quals els plauen les anatòmiques raritats, diguem-ne. Tant se val, a l'article no sé què li demanaven, mes quelcom en treies de segur, que la paia carrinclonades rai, bestieses a betzef, irrisòria sentimentaloide tràgica, la vida un agònic patiment. Allò no m'animava gens; bleda més carallot, només em mancava ella, amb les seues sinistres manies de tocat del bolet alhora poruc i cruel.

Al mateix temps dues llondres enzes dones, suades i grasses, i curulles de sengles eixams de mocosa merdosa canalla, davant meu s'han aixecades, i entre els plors i els renecs de llur repel·lent prole, enraonaven, o pus tost discutien a crits, precisament, dels defectes i mancances o les vàlues i atots de la n'Una Muna, i vaig començar a vomitar fel en un bossa que duia un ferret a dalt per a tancar-la i anava plastificada part de dins, i volia morir'm, volia que el tren, vull dir, que l'avió, caigués d'una puta vegada, i ambtant el cap se me n'anà, i una idea fixa se m'instal·lava al costat del desig cada cop més ferotge de mort, i la idea fixa nova qui m'anava zigzagant per la via del costat de la idea de mort, era la de la n'Una Muna... i com

tothom semblava haver's conjurat per a parlar-me'n...

—Tothom m'anomena n'Una Muna... tothom m'anomena n'Una Muna... tothòm-m'anomèna-n'Úna-múna... tothòmmanomènanúnamúna... tothòmmanomènanúnamúna... tothom tothom thothom... tothom m'anomena n'Una Muna... tothòmmanomènanúnamúna... ***Tut..! Tut...!*** *tothòmmanomènanúnamúna... tothòmmanomènanúnamúna... tothòmmanomènanúnamúna...* ***Tut...! Tut...!***

No sé pas per què amb el cap acotxat, entre el genolls, vomitant fel, i volent-me morir, i amb la n'Una Muna dels collons rosegant-me el que em romania de cervell (ben poc!), i sobretot el ritme... el ritme del tren damunt les vies... em pensava doncs que hi era, que hi tornava a ésser, al tren, i me'n recordava com d'una tremolenca lluminària remota... me'n recordava que als trens hi havia una corda prop el sostre que podies estrebar si hi havia una emergència per tal de fer'l aturar, no fos cas que algú fos a mig caure o hagués tot just caigut... o un boig comencés d'acoltellar la gent... o què sé jo quina agressió tingués lloc... i com sentia que em moria... i que allò devia comptar com a emergència al capdavall, d'una revolada, em vaig aixecar, i vaig voler estrebar la corda de l'alarma... i no la trobava enlloc... i em pensava doncs que m'havia tornat cec... o que m'havia ferit... que perdia tot senderi... i em vaig fotre a cridar... *Mama! Mama...!* I de sobte algú, un matalot bestial, va vindre'm a tot estrop part de costat... m'envesteix com rinoceront, la banya al ventre, i alhora encara m'entaferra el gran mastegot... M'ha tombat en sec... tot plegat desmanegat dec raure entre desferres...

Em sembla que se'm pensava el fètid robust bòfia disfressat que era un terrorista, o segrestador, o què ho sé jo... que hi volia fer un forat a l'avió... o cagar'm en déu o en el règim...

Em despertaren a l'aeroport... Una cambrota rònega... Potser m'havien mort i era a un altre món... En tot cas no en copsava del tot l'idioma encara, i atabalat, i amb l'accent pagerol dels goril·les de l'aeroport... malament rai... Ara els volia explicar que m'havia pensat ésser al tren... i que... el pànic... el pànic... els versos anàrquics... la desesperació pel desajust... i la cacofonia... la cacofonia...

No me'n fotien cap cas – cert, d'aqueix cas, ningú mai no n'ha entès el malentès.

Vaig acabar a la presó... on vaig continuar rebent tacons... Em baten amb les batutes i bastonets de llurs braços i, al bec de dalt, les rodonors d'ornades i orlades mans closes, i els pinyacs... els pinyacs em ressonen celestials com si sóc tot plegat tibadeta pell de timbal. Em baten rítmics... rítmics, crec, efusivament pianístics, orquestra maniàtica, sensacional.

M'estim molt més això que no pas la clangor de les trompetes d'infern que clangeixen insistents amb esquírria i despit, i sense cap cadència ni escaient escaiença dalt aquelles gàbies de ferro que els malcarats grops aeris fan grinyolar amb garranyics d'esgarrifaó.

Cada vegada que, quan no hi ha més remei, el ruquet ratadet qui sóc, fúnebrement tocat pel fat advers, puja a un avió, començ neguitosament de llençar'm orb a qualque temerari balloteig, sense ritme ni diapasó, barroer rai, etzibant petites guitzes i bitzacs, com si qualque bare invisible enemic no m'ha embotit recte amunt una maleïda barreja picant, i més que no pas ruquet educadet i pausat, sóc esquerp moneiot sense cap gràcia, i de qui els rigodons i rigolets, de cap rim ni raó emparats, s'han tornades, entre taüts on rauen, de pàmfils passatgers, xerraires cadàvers i no gens hàbils esquelets... s'han tornades dements danses macabres que per comptes d'exorcitzar, esventar, maleficis, n'atrauen, en criden a cacofònics esgarips... tot i escarritxos, grinyols, garranyics, xerrics i ric-racs infernals tractant alhora infructuosament d'obviar.

I llavors, és clar, abans la narcòtica química no actuï, encara immergit en la densa temença, el que no faré mai és llegir-hi criminals revistetes de dona. Ja per sempre més he odiades aquelles fadíssimes faves qui hi surten, suposadament actrius, mes l'únic que són, la veritat, ja us ho diré, com als temps clàssics que tothom enyorem, és meuques d'un cert preu, i prou.

—Ah, serviu-me, senyoreta, si us plau, un tallet de la coca de ruibarbre que ompliré d'escopolamines. I el volcà esbojarrat esdevindrà niu casolà, melòdic, harmònic... Aquesta vegada, viatge

de debò com cal; somiant truites fins la terminal, on tota l'arítmia brutal s'haurà doncs terminada, i de bell nou ferms damunt terra ferma, fermament sabrem fermar i afermar cada línia, de qui l'escansió s'escau… s'escau perfectament… – *oi? oi?* – perfectament… perfectament s'escau.

~o~o~

[120]

De maig a maig (1965-2015)

—Fes-me reviure a tos futurs escrits —
em deien els ulls del vell totalment paralitzat.

Uns ulls que guspirejaven de ràbia
uns ulls molt vius encesos
que eren l'única manera com el vell totalment paralitzat
podia dir re.

—Fes-me'l reviure
aquest cos que ara és bilorda
mes que part de dins crema com foc.

—Fes-me reviure un dia a tos escrits
tu qui sembles un boig d'una altra mena.

Doncs ací sou
rabiós
al cap exactament de cinquanta anys.

Ací sou — present
present com cal
tan present com sempre.

~o~o~

Pertot arreu on ja vaig
sempre hi veig semblant naufraig.

S'hi podreixen tots els cossos
els ponts tots cauen a trossos.

Ningú sap on caure mort
un altre mort amb més sort
ja deu jaure sots la pedra
i diu que duu nom de Fedra.

Pel cel prou cremen els astres
fan-ho als focs fills i fillastres.

Caqui encès amb flames d'ambre
com un boig de cambra en cambra.

Sense teulat ni trebol
sense terra i sense sòl.

Tot destruït laberint
i als racons monstres perint.

Tothom qui hi estira la pota
hi afig miasmes en flota.

Irrespirable forat
que amenaça un temps irat.

Caòtics ahir o demà
tot el que fas es desfà.

Caòtics amarg o dolç
sense compassió la pols.

És un món sense mendraig
on tot cau al primer assaig
on flagells ragen a raig

on ja no sé ni el que faig.

Pertot arreu on ja vaig
sempre hi veig semblant naufraig.

~o~o~

Cul de mal seure la noieta qui només menja ametlles ha tornat a casa
ha tornat molt provisionalment
com qui diu només a dormir-hi en pau
a recobrar les forces per a tornar a partir a viure a la lleugera
pertot arreu on li roti de molt estorta nòmada.

Es recull a qualsevol racó de casa com gateta exhausta
i dorm per tal de refer-se i amb forces tornar a desaparèixer
molt independent sense lligams
rosegant les seus ametlles
fent-se estimar pels homes com pel vent.

Compadit de veure-la tan desemparada entre la pols de cap racó
part de terra a l'ampla cuina
l'he pujada fins a la planxa negra llisa neta lluent dels llongs fogons
on ha continuat immòbil amb el seu son pregon.

L'hi he abrigada una miqueta i he fugit sense fer gens de soroll.

(...)

La posava que continués de dormir damunt els fogons elèctrics
i més tard al cap d'hores me n'adonava escruixit
que un dels fogons aquell situat justament sota el seu cap
romania tota l'estona lleugerament encès!

Dolçament sense agonia el seu cervell lentament cuit
dins la cassola del crani

i ara doncs la noieta lliure morta!

Sense voler sóc qui sense dubte qui més contribuïa al seu traspàs
l'hi ficava allà damunt per afecte i ara el resultat és que l'he morta!

No em roman cap més remei
que permetre ara que cogui a foc lent fins que no esdevingui carbó
que hom llavors pot dissoldre en negra cendra
que hom llavors dispersarà arreu.

Petita que no era s'escarranseix molt més
com ocellet cremat
d'ossos molt disminuïts balmats trenquívols antics
arestes de peix acaronades per les llongues roentors del Sol.

Ara que les cendres git per endreçúries turmentades
me n'adonava que l'aire la terra l'aigua
a diferents graus eren tots per cadàvers integrats.

I els rats augmentaven de mida esborronadorament
tips de cadàvers pertot arreu barrejats.

Rosegava ametlles tanmateix estoicament molt adolorit.

~o~o~

a) **Fets a tall d'arbre — estàtics moneigs**

Endimoniat per una imaginació exuberant
tot em fa por.

No puc cagar en pau perquè sé que hi ha gent qui es mor cagant.
No sé fruir gens del cardar perquè sé que hi ha gent qui es mor cardant.

No gosaré mai ésser valent perquè qui fa re, la paga, sovint amb la vida.

Em costa un colló d’adormir’m perquè quanta de gent l’espitxa clapant!

Qui pogués ésser arbre mil·lenari estalviat tanmateix pel foc i el llamp!

(...)

b) **Fets a tall d’arbre — estàtics moneigs**

Maleït per un magí exuberant,
Tot em fa por, lentíssim caminant.

Si m’ajupia al racó a fer les feines,
Tots els qui fent-la morien prou veig.
I si algun cop ets qui pàmfil l’embeines,
Tost se’t panseix — pels morts en ple moneig.

Ans qui s’adorm si la nit és letal —
Són munió qui la fosca s’enduu.

Cruel natura qui tantost com, cru,
Treus mica el nas, treu ella la destral.

De créixê amunt i mai més no moure’s,
Com arbre qui ho veu tot amb calma saba,
Pels anys dels anys sense el foc del bosc coure’s
Ni als grops amb llamps retre’s, on tot s’acaba!

~o~o~

Llibre escanyolit venut per guinguetes i xibius de platja de riu

Diu tothom — *Comprava pus tost xerri de moltó moltonejant*
Que no pas llibre escanyolit d'inútil rebel.

Llibre escanyolit que venc per guinguetes i xibius de platja de riu
No reeixia tanmateix a vendre'n cap ni un.

Volien algunes d'aspecte de tocat que els vengués per comptes mocadors —
Llavors feies negoci carallot!

Vessen mentrestant altaveus musiques immensament idiotes
S'atipen i se n'atipen els tips.

Romanc enteranyinat.

Filaments tènues d'íntima comunicació
A l'endeví els llençava com les ingènues aranyetes llencen els llurs —
Sovint elles debades — sempre debades els meus.

Horitzons
Horitzons de riu — d'alba a posta — i els aücs nocturns.

Em guaitava en la celístia les articulacions — cada cop més angulars
M'estic tornant llagost d'afamegat estiu.

Del fons de les edats obscenes lletjors
A tall de gegantines larves
Senyores fofes i fades m'ofereixen pudents xiuxiuejats consells —
Per al guariment de gams extraordinàriament fantàstics
Que hordes de pecs biògrafs no m'hauran imputats.

Assegut al vent
Hostilitzat pels elements
De tot vertigen acomiada-te'n.

Línies llençades
Politges vers el cel.

Sardònics atots d'atabalat portent

Horitzons de glòria.

Trip-traps endèmics — com crancs es belluguen els còdols
Se m’atansen com si se’m volien túmul individualitzat.

Amb molt deny decor tènues filaments d'íntima comunicació
A l’endeví llençava —
Enredat en xarxes.

Cínic resurrecte
Com peix qui caminava.

~o~o~

a) **MacBeth**

Em diuen que la reina és morta i dic
Que es podia haver mort més endavant
Quan s’hauria potser escaigut més,
Tret que demàs rai — demà i demà,
Cada demà un passet passat i fora,
Fins que el temps sencer haurà hom capbrevat.

Tots els ahirs, què foren sinó llànties
Que feren llum als folls cap a llurs cendres?

Un buf i prou! Comparsa fosc, ninot,
Titella qui, nerviós, presumeix
A escena i tot seguit desapareix —
La vida, un acudit dit per un enze
Ple de forrolla i faramalla i que
Tampoc no vol dir re.

(...)

b) **MacBeth**

La vida, quina collonada que t'explica un capdecony, plena de sorollada i bogeria i sense cap ni centener; ninotades de fugaç titella qui, un instant, fa cap a escena a fer-hi el miquetes i el mec, i llavors, com espelma que hom bufa, s'extingeix. Fins avui, el temps s'ha enduts milions d'altres no ningús qui es pensaven ésser qui sap què. I demà? Demàs n'hi ha un fotimer, per a donar i vendre, i tothom qui hi apareixerà, doncs, a fotre-hi el mateix, vós — una miqueta el ruc, i au, l'ànec, com suara feia la reina, cal dir que amb força impertinència.

~o~o~

Repetitiu

Morir de fàstic, simplement plegar;
Ja us fotreu, dir, i jeure llavors,
Els ulls al nyap que és el cel no gens clar,
I disgustat fondre's entre inútils flors.

Hem perdut massa el temps rosegant l'os,
Sempre el mateix os qui algú altre rostà
Abans. I tot plegat per què? Pel tros
Que ens pertocà amb el cos de femar

Per als qui vénen a podrir's demà
A aquest mateix indret clafert de pors,
Sempre les pors, irresoltes, idèntiques,

Que rosegaren qui mai s'hi aturà
I digué *prou, ja no faig el talòs,*
Aquest paper és per a faves autèntiques.

~o~o~

Ploien godomassins

—Ploien godomassins i les dones ens hi eixarrancàvem.
—Els ploguts godomassins érem àvols aliens qui envaíem cossos.
—Les dones envaïdes gaudíem immensament amb els vibrants aliens àvols.

—Els vibrants aliens del planeta Içamodog penetràvem a lloure delerosos cossos.
—Els penetrants içamodoguians i els cossos penetrats exultàvem ensems.
—Ens plevíem dels cossos avinents molt ens plaïen pitjors verins no en plòiem.

—Ens hi ploien verins i enverinades replòiem epòxids verins qui enverinèsson mascles.
—Érem dimonis d'Harmagedon i els nostres corns i cornetes eren godomassins.
—Llurs folls godomassins escopinaven incessants verins delectables i naltres els multiplicàvem.

—Cossos d'àvides femelles reproduïen els verins a escales verament esbojarrades.
—A velocitats de riallós vertigen repixàvem els enganxifosos verins i els mascles se n'envescaven.
—N'envescaven els per sempre pus enverinats mascles amb exemplar malignitat que molt els preàvem.

—Mascles carrinclons d'estupiditat provada se n'envescaven fins a l'ofec.
—Terra enverinada fins al pinyol podrit re ja no la rembrà eternament condemnada.
—Treballàvem ensems per a fer de l'esfera gàbia llefiscosa d'on cap mascle no en fugís.

—N'hem d'agrair a les nostres col·laboratrius la magnífica tasca els prometíem sanguinari paradís.
—Ens hi esmerçàvem amb més agut delit es negava als nostres pous verinosos la mascla totalitat.
—Àvols aliens honorífics declarem les femelles perfectes espargidores de l'anorreador verí.

—Ploien godomassins i orgiàstiques ens obríem mènades bestials de brutalitat incomparable.
—Partíem aplaudint devers planetes intactes a la percaça de conys per a envescar-hi esques tòxiques.
—Els dèiem a reveure car som verament carn de paradís.

~o~o~

Dones salvatges se'm llencen damunt
Pixen epoxi ja m'han enganxat
Estarrufats renecs com un tocat
Puc amollar amb veueta de traspunt —

Cap cas no em foten tractat de difunt.

Precipitosament se m'han cardat
Milers ensems i em deixen tan cardat
Que em troba la mort d'allò més a punt.

Som-hi ja hi som se'm rebenta el crani
Neutró disparat a l'ou de l'urani —

Desencadena veres veritats
Falòrnia era tot buides vanitats.

Asfixiants sentors mentre hom m'escorxa
Fembres goludes feres en conxorxa.

~o~o~

Si la casa s'ompl — també el jardí
— i l'espectacle no és observable
car pertot hi ha ara les empentes —
hi ha les atabaladores presències
qui no et permeten
la contemplació.

Sí que tot s'escola sense —
sense esdeveniment mental
el qual només pot escunçar's
en la solitud
i la concentració.

I en el somni — en el somni
en el benaurat somni on
la multitud
per a re no compta.

~o~o~

Denses boscúries entrevingudes per malignes geperuts
Denses foscúries hi pampalluguegen de llurs ulls els llampucs
Foscúries boscúries ulls geperuts d'afamegats caníbals
Caníbals caníbals m'untava de femtes
Muntava finestres
Me n'anava al ball per dreceres infectes
Finestres finestres en davallaven nans
Amb arnades mantellines de moribundes velles
Gegantins aràcnids qui mastollaven rèquiems
Aràcnids batracis lleopards baluernes
Qui disparen zigzags d'esclats indiscernibles de mortíferes arestes
Tornava sagnant esquelet a mig rostar orb i esparracat
Foscúries boscúries aràcnids espectres
Espectres elèctrics llambrecs lladrucs finestres
Consciències llivells èlitres finestres
Caníbals sangasses fallences

Arnats arnats descarnats
Nemorals femorals caròtides caníbals
Raptes absoltes fallences mancances sangasses
Rèquiems finestres zigzags —

Dèdal maleït no n'eixiràs mai
Hi ets bruixot inquiet orb i esparracat
Fàmul famèlic entrevens les sangs podrides del tòxic aiguamort
Hi atraparàs distrets
Distrets distrets massa vius indiscrets
Qui feien drecera devers la macabra bacanal
On els infernals enjogassats somiaven de perdre's —

Dèdal maleït no n'eixiran mai
Infectes infectes esquelets a mig rostar
Entrevenen foscúries tòxic aiguamort.

~0~0~

Tota la meua llarga ensopida vida un somni curtet d'un xicotet de set anys

Estiu de 1954.

Quan m'he despertat de la migdiada, m'he guaitades les mans i he aviats uns crits esfereïts, uns esgarips horroritzats. Les meues mans eren totes brutes de pregones brutícies entronitzades de llarga data, plenes de durícies i blaus, i treps i esgarranys, i les ungles... hi tinc les ungletes trencadotes, llargotes, llordes, de massa jugar com un salvatget pel carrer. I per això he gisclat com un foll. Perquè me'n recordava que justament anit, com solc fer d'altra banda, em guaitava novament les mans, les meues totes blanquetes mans sempre aitan perfectament manicurades; mans que mai no han fetes re; mans de les quals, a manca de millor, sempre n'he estat orgullosíssim, netes, llises, impecables, d'ungles mestrívolament retallades, a mida sempre de senyoràs magnífic; mans tot plegat

d’inútil animal, mans del poeta inepte qui sóc.

Amb els crits d’horror, els meus germanets, de quatre i tres anys, han aparegut banyats pel Sol qui penetra el finestral. Em guaitaven molt estranyats. Mocosos, bruts també, mascarats, molt colrats, plens de brians, buanyes i trencs. Sempre se m’han temut que sóc un boig.

Els mateixos crits han atreta també ma mare. Tenia la cara tota vermella, a frec d’esclat com qui diu; una cara tombada vers un costat, per tal de no haver’m de mirar, i encara he vist tot acollonit com la seua cara s’envermellia més pregonament, se li tornava com qui diu negra. Sabia doncs ara del cert que en un instant ma mare esclataria d’allò més terriblement. La trobava immensament irritada. Prou la coneixíem. Tenia por que de mantinent prou em fotria un tacó de campionat. Això si no em matava i tot.

Aleshores me n’he adonat de la seua nova perruca que duia només a mig instal·lar, de tal manera que li feia al capdamunt una mena d’enorme butllofa, a l’estil de les perruques monumentals que les aristòcrates més presumidotes no portaven, segons les imatges, a la cort d’en Lluís catorzè. Era una perruca rossa clara amb, part darrere, uns blens de ros rovellat. Pel fet que només la duia tot plegat a mig col·locar, li veies baixant-li pel clatell a ma mare encara els seus cabells vermells fosc autèntics, que duia curts i molls, pentinats molt ran de crani.

Llavors, abans no esclatés, li he comentat dolçament i delerós que *que bé que li esqueia la nova perruca*, car prou sé que el fet que l’afalaguis sempre l’amanseix, essent com és molt fantasma, molt presumptuoseta, ultracuidada. De seguida un canvi radical a la seua fesomia, i ha començat de somriure, d’estarrufar’s, i de posar’s millor i més enfonsada la sensacional perruca nova, i se m’ha passejat davant esveltament, aixecant peu-nua els talons com si portés sabates altes, i jo ambtant m’hi mostrava ben embadalidet, i llavors em deia, somrient múrriament, que s’arreglava per a anar-se’n al ball de cal dentista, on sempre hi havia possibilitats de relacions “*extres... si saps què vull dir*”, i em feia la guerxineta, i ara és clar era jo qui esdevenia tot vermellet de galtetes, i llavors ella girava cua amb tota elegància, d’on que la bata blanca plena de

taques que duia s'obrís i pogués jo pescar-hi roents llambrecs de belles fermes atlètiques cuixes, i ella, dient que se n'anava a acabar de vestir's, a mudar's ben mudada, desapareixia cap al corredor, i jo tombava els ulls cap al finestral on el Sol es ponia enllà de l'arbreda. I tornava a cridar, a cridar horroritzat, tret que per a mi mateix, de cor endins.

Car me n'adonava tristament que havia somiada tota la meua llarga vida ulterior. Que tot el que havia viscut era somni de nen somiós de set anys, nen mal pujat, de nas no gaire net.

Les meues impol·lutes imperfectibles mans de poeta inepte, d'inútil animal, ja ho he dit, mai sense cap èxit ni amb les dones de debò ni amb els infants intel·ligents, alhora tothora viltingut pels mascles com cal, miquetes, merdoset, esteteta de pa sucat, pixaví fotent el mec mà-buit, vivint doncs una llarga sotmesa soferta vida de macarrònic diletant, senyor de quatre llibres, quatre parracs, quatre trucs i tripijocs per a anar trampejant, i tot plegant esperant que plogués millor per casualitat — tot re, només somieig vaporós que la veritat de l'ara s'enduia en un buf.

Car l'onze d'agost de 1954 el món s'havia acabat.

~o~o~

Poeta inepte — animal inútil
no mostra cuixa — duu bata inconsútil
se li acaba el món — a tot just set anys
ara doncs somia — menjat per tartranys

Se somia poeta — d'inútils afanys
sa mare inspira — estranys averanys
ombrívol lluu el Sol — fumeral de rútil
germanívol nas — fent ganyota fútil

Ja ho veus tu si és cas — roman esplenètic
ensuma fracàs — pensament sincrètic
no hi ha pas demà — tot és estocàstic

mà d’electroxocs — un instant elàstic
s’allarga constant — fins que peta en sec
quina mà és la seua — es fon d’espetec.

~o~o~

Oh vasta propietat on visc
on no en conec encara pler d’indrets
sorpresa rai que me n’enduc sovint
si mai m’aventur per intricats recers
amb monumentals construccions ruïnoses
clafertes d’estranys matolls d’exòtics jardins
on boirosos avantpassats
plantaren plantes fantàstiques
i erigiren fantàstics edificis
de soliditats incontrovertibles
les ruïnes mateixes prou atestant-ne la viabilitat

Oh vasta vasta propietat
on fantasmals figures
geperudes en el perllongat estudi de les manifestacions
em revelarien les més superficials de llurs preocupacions
i a tornajornals humilment amb permís
potser els diria mos eròtics records de tendra jovenesa
on tot hi era trempar i trempar hora rere hora

Entre serps i lleopards
sentors de conys perfumaven la nit
de jungles perilloses
mentre ells filosofaven en jardins exòtics
i absis abassegadors en llurs magnificència
de finestres gòtiques on penetressin raigs d’inspiració

Hi havia escuts esculpits a permòdols i culs-de-llàntia
hi havia restes eficients de remeis aromàtics als gerrers
feixos de senyals emblemàtics inscrits als carcanyols
(prenys senyals que en llur esotèrica cal·ligrafia
els llapons als capitells i els líquens assolien sovint d’imitar)

I em dic fins que n'esdevinc de mantinent sadoll
tot escandallant perpètues impressions —
ah vasta vasta propietat
les altes gemmes de mordicants mil·lennis prou hi resideixen
nafres d'atròfia que exposen els corroïts misteris
osques oscades de coherent rigor

I me'ls esguardava extàtic
psítacs petris qui romanien quasi incòlumes als ampits
i eren ara ells qui m'impartien els més pregons coneixements
en tost dels avials íncoles mateixos
qui em precediren en la descoberta de la vasta
de la vasta propietat on visc

Esvaïdes figures en sents torniols de bellugueig
quasi muts mormols prenys de significats
entre exòtiques embalsamades creixences
si mai t'aventures doncs a recacejar indrets fins ara pels dèdals interdits
car prou n'hi ha pler encara que no conec

No en conec de la vasta propietat on visc
pler de ruïnosos indrets d'estranys matolls
de fantàstics jardins.

~o~o~

Tot ens penja

Tot ens penja...
l'úvula — o la campaneta
la badiella
la neulella
la cigaleta
la candela...

I el malencònic meconi
sobretot el meconi
sempre el meconi
tothora...

Fins que no ens penja el cos sencer
fins que pel coll...
no ens penja el cos sencer
a la corda
a la corda d'estendre la roba... de l'anar vivint

Fins que...
fins que gotejant gotejant
no ens haurem eixugat
eixugat...
de tota substància
de tot...
de tot meconi.

~0~0~

That's all there is to the circus

Al sorral darrere el Vinyes hi havia l'envelat on es veu que els del circ hi feien les ximpleries si fa no fa espectaculars que devien fer-hi. Quan hi anàvem, aquell catorze de maig del '58, abans d'arribar-hi, i ens havíem avençats a la família per tal de ficar-nos a la cua fins que, més ronsa, la família no hi fes cap, i passàvem doncs l'un i l'altre de la banda d'ençà de la Banqueta, i en aquell moment, a la dreta, carrer Cavallers amunt, aquell carrer per a carros, tan rost i boterut, amplificada pel fet que érem a baix de tot, ens rebé una cridòria d'abassegadora horror. Sorpresos, aturats en sec, vam aixecar els ulls i aquella vegada no era pas el xivarri emprenyador que feia el Marraco per a esfereir la canalla. Era la gent qui xisclaven de por. Un camió vermell davallava desfrenat, tot anant, embriac, a brutals batzegades, de costat a costat de carrer, en aquella hora molt

concorregut, car s'esqueia que hi havia força gent qui eixia d'algun o altre dels tres cinemes que hi havia al mateix carrer, on es veu que en un dels quals el camió s'havia aturat a lliurar-hi refrescs. El camió vermell el teníem allí mateix, com qui diu envestint-nos a tot estrop. Sense pensar-nos-hi ara vam córrer, desesperadament. Em vaig aturar a l'alçada d'un carreronet, no gaire lluny, davant part davant, del cinema Vinyes mateix. Em vaig adonar que l'altre no era amb mi. O havia corregut més lluny, o s'havia aturat abans. Vaig romandre una estona recobrant l'aflat i alhora guaitant amunt i avall per si de cas veia el company del cor. Per comptes del company, dos homes duien, sospesada damunt llurs caps, una noieta d'uns catorze anys, tota oberta del ventre. Li penjaven els budells. La duien segurament no gaire lluny, a la Gota de la Llet, per si la podien salvar. Dues dones brunes al balcó de dalt, just damunt on em trobava, la van veure doncs tota esclafada, esventregada, i s'escridassaren i feren gests carrinclons de tràgiques de teatre. El camió havia espetegat a la barana del riu, a mig estimbar-s'hi; una moto caiguda l'havia frenat, falcant-se-li a la roda esquerra del darrere. El motorista, qui duia una jaca de cuir, jeia inert, segurament mort, allà baix a prop. Vaig girar cua i tornar enrere. A la cantonada de davant el cinema Catalunya hi havia un redol de gent. A terra un infant d'onze anys, vestit com jo. Un infant mort, el meu company del cor, ell amb el seues sabates de xarol. El veia entre les cames i malucs de la gent. Li veia l'ull esquerre, fosc i obert a l'infinit com el d'un peix mort. Una de les tenques o carpes o barbs qui pescàvem a cap de les platgetes d'abans de fer cap a la resclosa prop el pont del tren. Amb una llinya amb un ham lligat al bec de baix i mig tartrany d'esquer, en pescàvem. I els peixos morts t'esguardaven inflexibles, amb un ull fit, un ull infinit, que no parpellejava mai. El mateix ull el seu. El mateix ull de peix mort. I en acabat? Res. Allò era tot. El circ, re. El circ ni a l'un ni a l'altre mai no ens ha feta cap gràcia.

~o~o~

L'ull del peix mort on tot i tothom un instant hi cap

Ara mateix tornem. Només ens n'anem a donar engrunes a les formiguetes, dèiem, i a pleret ens allunyàvem bon tros. Amunt amunt, per turons i clapers, ens perdíem tot trobant-hi niuets. Damunt els formiguers hi esgrunàvem pa blau, i en llençàvem les crostetes i molletes i quan els queien damunt les formiguetes s'esvalotaven de valent; no s'avenien del prodigi d'aquell mannà blavós que els queia del cel ça-sus, segurament de mans de qui sap quins insospitables déus, els déus qui llavors no havíem esdevinguts nosaltres dos.

Tot d'una, trobàrem un forat ran de terra. Era un forat tot rodó, perfectament circular, idealment geomètric, amb els cantons ben retallats, d'un doblec de diguéssim quatre polzades de gruixària, i clars, mes sense lluentor, com ara si eren de qualque metall mat; ara, clars, clars, comparats amb la total negror que pujava del forat; uns cantons de l'exacta circumferència que hauries dit tanmateix fets amb qualque màquina monstruosa, car el forat, aquell uix cap al desconegut de les últimes fondàries, era al capdavall enorme; car què devia mesurar? per les passades que en férem al voltant, pel cap baix unes noranta, unes noranta serioses passades d'infants de deu anys.

La negror del forat era densa, gairebé sòlida. Començava just on s'acabava part de baix el doblec clar de metall mat. I no se'n veia on menava ni on podria finir. Qui gosaria escandallar-hi? Allò devia ésser sens fi, sens fons. Un etern estimbar-se en absoluta negror.

Tantost ens n'adonàvem, que aquella negror era una negror infinita, una basarda angoixosa se'ns ensenyoria. Ens esguardàrem lívids, esglaiats. Les cames ens tremolaven. I tanmateix, veus que els dos, l'un a un cantó, l'altre a l'altre, diametralment oposats, començàrem de jaquir anar engrunes de pa blau damunt aquell ull insolent. La nostra gosadia! Potser esperàvem que s'acluqués, que mogués les parpelles, que ens esfereís fins a la més insuportable terror? Ni l'un ni l'altre no escaparíem pas al seu esguard anorreador. Allò era un gegant sebollit, qui, si l'ull era d'aquella grandària, què calia pensar-ne de la de les urpes, de la de la gola, i els queixals?

Tret que re no s'esdevingué. L'ull rebé les brossetes de pa blau sense parpellejar, sense re fer. Les engrunes es fongueren en la foscor i prou. Per això, envalentits, amb els peus tant l'un com l'altre hi empenyérem rocs. Els rocs també s'hi fonien, la foscor se'ls empassava i enllà del doblec més clar esdevenien de totes totes inexistents. Cap memòria de cap roc. Com cap memòria de cap de nosaltres, si mai fos cas que hi quèiem.

I al capdavall ho compreníem. Hipnotitzats per l'ull ho compreníem. Aquell neguit que ens rosegava els òrgans amagats. Ofegats, anguniats, pel no re intrínsec al tot. Confosos davant l'univers bestial, a l'ull del qual, si hi espiàvem, no hi vèiem sinó no re. Foscor infinita, absoluta; i prou, rere la façana no hi ha res més.

Aquell era l'ull infinit de foscor del monstre universal, el monstre mort qui els ignars humans anomenaven univers. El monstre univers, a la pell a mig podrir del qual els esdeveniments paràsits de la darrera corrupció no trobaven lloc en forma de galàxies i qui sap els catralls sense cap importància, com ara els envitricolls de formiguers, i els d'altres efímeres societats de naquis entitats supèrflues.

Reculàrem d'esme. Abandonàvem l'ull de la bèstia buida claferts d'aquell feixuc coneixement. Ja no diguérem re mentre tornàvem d'on havíem partit, ara semblava fer centúries o eons, per tal d'anar, a tall d'alts éssers providencials, a esgrunar pa blau a les innocents formigues. Les formigues aitan inútilment perdudes en la pell corrupta de la bèstia univers com nosaltres mateixos. Car què hi havia darrere tot sinó re?

De sobte havíem esdevinguts vells, ensenyats del tot. L'enganyifa de la jovenesa romania per a nosaltres sense cap virtut, car prou havíem descobert l'ull d'infinita foscor que havia pertangut, quan potser la bèstia encara era viva, al cadàver ara mig putrefacte de l'univers. De jove hom es creu, il·lús, les mentides que presenta la xarona façana, on els esdeveniments fan el ninot damunt la pell corrompuda del monstre total. En acabat, així presos per l'ham de la figuració, hom adquireix un hàbit de comportament i un lloc al formiguer, només adaptant els rutinaris costums als llocs trobats per altri qui ens fan d'inextricables veïns, fins que l'ull del mort

absolut tots plegats no se'ns enduu, fosos, cap l'enlloc de foscor infinita, anorreats com les engrunes de pa blau, indistintes, sense pes ni pas. Cap memòria, cap memòria.

~o~o~

Q.Q. 121 — [Extrets de l'estada (7)]

Sibil·la sibil·lina

La nostra minyona havia un moix qui es deia Sibil·lí
un vespre on va tornar pet la nostra minyona l'escorxà
l'endemà encara escorxava ella el moix quan el vam trobar
esglaiadorament escorxat.

Pobre Sibil·lí! Pobra minyona!
cruels com érem com qui diu pel fet d'ésser infants
(crueltat endèmica i condició d'infant anant massa sovint ensems)
en penjàrem a un clau la pell al mur assolellat de l'eixida
on a casa també hi penjàvem les dels conills.

La sangosa despulla l'embrancàrem d'una revolada dalt la teulada
amb l'embranzida i el moviment de torsió la cua ens romangué tot plegat als dits
la tallàrem en tres bocins i els tres ens n'engomàvem barbes barbes barbes
imperials imperialíssimes barbes.

—*Què hi fan tots aqueixos ocellots de malaverany a la teulada?*
s'escarafallava la minyona bontròs supersticiosa com totes les minyones.

—*Qualque carronya qualque carronya* responíem mostatxuts.

—*I què se n'ha fet d'en Sibil·lí? Ai ai ai ai ai ai ai! Lo cor se m'escarranseix!*
car cert que començava encontinent de témer's allò pitjor pobra minyona.

—*No compreneu minyona que ni moixos ni moixons no viuen pas tants d'anys?*
Esguardeu's-ens com hem crescuts! I tat que barbuts?
i ens recargolàvem exquisits ans tifetes les imperials
com si érem proterviosos molt tafarres savis
savis savis
d'un molt presumptuós aplec de pudentíssims savis.

Gairebé ancians i tot
calguts de mantinent de crosses
de crosses de crosses
i de crosses de paper i d'altres filacteris ni paperets d'estranquis
que ens xiulin d'esquitllèbit les calgudes les calgudes
les calgudes instruccions
no fos cas que ens n'oblidéssim n'oblidéssim totalment
del paperet del paperet
del paperet que d'anar desplegant no ens toca encara.

Vostre moix vostre moix no en fa pas poc que és al cel al cel
al cel cel dels moixos és clar!

Esmeu's-ens si us plau les dècades les dècades que s'escolaren
d'ençà de les èpoques astrugues
on n'havíeu així mateix l'amable ans benaurada companyia.

Només us cal ara només us cal ara això rai servar'n clara
memòria i dolç enyor
com tothom qui perdérem ens si fa no fot amats.

Perdérem ens perdérem ens perdérem ens rai
i nogensmenys no ens perdérem
i nogensmenys i nogensmenys no ens perdérem no ens perdérem
no val a badar!

Cor fort panxa plena i vit trempat no fotem!

Parava una mica més bogeta pobra minyona
l'havíem empès encara pus a la beguda
de tal faisó que ara anava com més anàvem més pet.

—*Sibil·lí! Sibil·lí!* ganyolava pertot malenconiosament i escanyada
mentre el cel mentre el cel mentre el cel s'aombrava sinistrament i reguardosa
i els presagis i els portents i els presagis i els portents esdevenien d'allò més lleigs.

D'allò més lleigs d'allò més lleigs profetessa proclamava escruixida
lamentable tenebrosa la fi
la fi la fi
la fi del món!

I naltres és clar part darrere
l'estona sencera
com ens petàvem de riure.

~o~o~

Darreres notes preses 'nant a Samarra

El riu és vida, deien abans — i és veritat que totes les viles puixants han un riu considerable — *el millor indret és sempre vora el riu o l'oceà*.

Vaig anar a passejar a la vora del riu, el contacte amb el corrent em vivifica. Tot i que en aquella hora, una mica tard, de gent no n'hi havia gaire, els qui hi havien s'enjogassaven i reien, allerats rai.

Després d'un parell d'horetes, ja era hora de plegar, diguéssim, l'hora on amb l'inici de la foscor seriosa, tancaven el parc; i doncs la gent començaven de desfilar, ençà de la voreta del riu, devers les eixides. El parc es trobava perfectament mantingut, agençat per a les passejades, per als jocs tranquils, per als festeigs amables, per a les jagudes decoroses dels enamorats. Hi havia al parc ça i lla qualsque guinguetes i xibius on hom lliurava entrepans i refrescs, i aqueixos indrets també, com dic, ja tancaven. Ja no hi romania gaire públic; com més anàvem, menys. Jo també vaig doncs començar a anar-me'n. Sense pensar-hi, gairebé tothom s'havia fos.

Mentre els ressaguers fèiem via, me'n vaig adonar, cinc o sis passos davant meu, d'un home estranyament abrigat pel temps que feia; duia barret i duia una gavardina beix tota cordada. Que me n'adonés era degut al fet que, tot i que jo anava entotsolat, perdut en dolces cabòries, rumiant les meues coses, com qui somia caminant, un sorollet estrany com ara em desvetllava del somieig — m'havia semblat que quelcom li havia caigut a l'home del davant, quelcom si fa no fa metàl·lic. Atès que li anava darrere, en arribar a l'objecte, em vaig ajupir i vaig veure que allò era un ganivet, i el vaig agafar per a tornar-li — era un ganivet tot somall, com si hom l'hagués esbaldit no feia pas gaire a l'aigua que suaument corria vora el riu. Li vaig dir, aixecant una mica la veu mentre me li atansava, *Mestre, us ha caigut un ganivet? us ha caigut això?*

Es va tombar d'una manera més aviat aspra, esquerpa, i em va respondre, roncament i agra, *No, no; això no és meu* — i va continuar caminant sense tornar-me a fer cap cas.

Aleshores em dic, *Sí, ves, un ganivet trobat* — i me'l vaig ficar a la butxaca.

El que no sabia, és clar, és que aquell mateix dia hi havia hagut al parc vora el riu un acoltellament — una noieta hom l'havia occida

amb una coltellada, si fa no fa al mateix indret i segurament si fa no fa al mateix temps, on els ciutadans ens esbargíem i qualcuns àdhuc s'hi rabejaven decentment i urbana. I ara, és clar, totes les eixides del parc — prou me n'adonava al capdavall — estaven controlades per escamots de policies. Tothom qui volgués eixir havia de buidar les butxaques i havia d'ésser escorcollat i havia de mostrar documentació.

Abans d'arribar al meu control, ja de llunyet vaig veure l'home abrigat, l'home amb la gavardina beix qui enraonava amb posat sorrut amb un dels policies tot fent senyals amb la testa cap a mi. Ambdós em fitaven, el controlador i l'home de beix. I ara em demanava si l'home de beix no era pas que fos un delator, un xerreta, o un infiltrat, un agent de la bòfia disfressat de paisà, d'home corrent.

En arribar al controlador qui havia, a costat i costat seu, un parell de policies armats cascú amb un fusell a punt de disparar, em va dir que buidés les butxaques. Va agafar amb guants grocs el ganivet i li va ensenyar a l'home de beix, i aquest féu que sí.

I doncs ja em tenien! Se m'enduien emmanillat, car es veu que semblava que sí, que aquell era el ganivet amb què hom acoltellava la noieta.

De bursada, som-hi! Una mica com l'heroi de n'Ambròs (*Bierce!*), prenia improvisadament revolada, i queia a l'aigua i em sentia salvat!

Alhora dubtant, car sóc un home moderadament llegit, si la meua salvació, entre gaiatells erèctils, i balenes i d'altres estranys embalums de peixos o mig enfonsades plataformes, i taques de petroli de formes suggerents... dubtant si la meua salvació, dic, no és sinó el darrer somni de mon cervell sempre enclí a vanament

somiar.

Entre bales que em xiulen com acúfens i tintinabulacions si fa no fa acusmàtiques, o com els bares llisqueigs de les invisibles, les sol·lícites, ço és, emprenyadores, serps d'aigua, amb el verí letal prest als ullals, emergia nogensmenys a l'altra riba. Em treia el fang rebec dels ulls, i, amb el frec, gairebé fosfènicament, la visió m'encaterinava. Car què m'hi ensopegava? Meravella!

Exacte. M'hi he trobada la moto. La meua heroica moto qui, com fidel corser, sempre se'm fa amanosa, com se'n diu, faitissa, trobadissa.

Amb moto doncs ara pertot arreu; per andrones i estretalls, per terrenys fort inhospitalaris, pels indrets del més trencat accés, sovint pràcticament intransitables, i nogensmenys ella i jo som-hi i amunt, llur inaccessibilitat prou hom se'n fot, endavant!

Fins arribar a la llunyana costa i àdhuc encara accedir a les difícils grutes marines on et vols acubillar i recondir. Per això, en acabat d'haver també enfonsada la mai no fementida ni celerada moto, la qual repenges al fons de la ima, cal ara que també tu et somorgollis i alhora cerquis cap entrant submarí que et dugui a qualque tuta sense altre uix que aprés estrènua cabussada.

Mentrestant els sostres de la diguem-ne gruta mestra van claferts de gats salvatges — llurs pells de totes les colors. Hi viuen arrapats amb fortes urpes de quatre potes cap per avall; has de vigilar doncs mentre sovinteges les immersions i les emersions, mentre vas anant fent cogullades dins i fora l'aigua, que no te'n caigui cap al cap, vull dir, de gat, car de trast en trast es deixen caure, patatxap, damunt l'aigua de l'oceà que penetra les grutes, es deixen tombar d'alçades immenses; així arriben al molt pregon fons que és on viuen els peixos albins, abissals, qui són llur sol nodriment.

Una vegada on trec el cap, inspirant a fons, quina me n'escunçava? El cel sencer em devia haver caigut damunt, car ara, a poc a poc, entre boires, me n'adon que he re-esdevingut cuc — subterrani o subaquàtic, de moment tant hi fa.

Atès que alhora el cel hi és tan baix, per l'arronyacada superfície, doncs, ja només puc arrossegar-m'hi — i preferentment d'esquena.

Davant un camp d'estiu per a infants, veig cap per avall que algú hi prenia fotos d'amagat. Arrossegant-m'hi d'esquena, doncs, passava jo pel camí pedregós rere els arbres i sacsava un dels meus guants que semblava tindre-hi una nosa o una brossa a un dels dits. Aquells guants grocs, ara tot d'una em venia a l'esment on els havia haguts. Sempre viatjant amb les butxaques buides, per serres i turons i viles desconegudes on sovint t'ensopegues amb un català o altre amb qui tornar a nuar dolces remembrances — aquest havia una botigueta amb aparells auditius ans implemèntums tàctils i instruments visuals. Sentint-me comentar per a mi mateix la sorprenent abstrusitat de qualque mena de periscopi qui, implex, sap evadir les fronteres globals i àdhuc galàctiques pel que fa als impediments corrosius presentats per les obscures esdevinences còsmiques, se m'atansa amb ulls guspirejants.

Meravellosament deshonest, cap nosa insolent se li interposa, si de sobte li escau d'esdevindre orfe, invàlid, esguerradet, afligit d'un goll monstruós, i, fent el ploricó, histèric, ansiós i fatu, et demana, amb una seua molt zelosa pantomima, les claus del rovellat paradís, ço és, novelles noves de la pàtria.

Quan m'ha venuts els guants que pretén si fa no fa màgics, per mà d'electrònica com qui diu d'empremta futura, s'ajeu al triclini i em fa bla balb adéu de comiat, posant-se no sé pas si a pair o a somiar, mentre, anant-me'n em somiava jo mateix molt aventurós cuc ara empeltat per l'avantatge d'uns guants, la virtut dels quals és fer —

com se'n diu? proteic — proteic, l'enguantat.

Proteic, has dit...? *Hò, esguarda! T'hi transporta...*

Havíem anat a la fira la dona, la nena i jo. La fira consistia aquells dies sobretot en l'exposició a l'altrament nua estesa exterior de feixuga maquinària i nous invents mecànics — tractors, grues, robòtica. Tot és que, tantost entrar-hi, la dona i la nena els cal anar al canfelip. S'han ficades a la caseta dels canfelips, i romanc fora, considerant les noves decoracions de qualsque ruïnes restaurades.

Badant badant, me n'adon que l'estona s'ha feta llarga. Estrany que les femelles no hagi reaparegudes. M'he ficat a la caseta. Les he cridades. Cap resposta. Han degudes eixir per una altra porta. Espetec a córrer amunt i avall per si de cas puc re-enxampar-les, guaitant entre la gentada si hi veig llurs vestits prou cridanerament acolorits. I és aleshores que, saltant entre maquinàries immenses, per terrenys gastats per les proves de demostració que hi han degudes fer sovint, no pas ara, on tot és calm, no essent pas, es veu, l'hora de les exhibicions, segurament els operaris fent la migdiada o dinant, és aleshores, dic, que, ça com lla, prou que m'he recorreguda la fira sencera.

M'he trobat com qui diu a les afores de la fira, tocant als suburbis més pobres. Enllà de la fira, doncs, he continuat nogensmenys caminant, car qui sabia si les femelles no havien també sortides pel mateix estopí, el mateix canó d'embut. Estranyament sentia canalla jugant, i m'ha semblat sentir-hi, entre les veus, el català de la meua filla. Ha deguda trobar amics i amigues d'estudi. Mes no, error. La canalla són uns gitanets molt enjogassats. I ara en sentia enraonar les mares, les gitanes en rotllana, cosint i xerrant. Totes vestides de negre, cap amb els vestits cridanerament acolorits de les meues femelles. Llur català, el català de les gitanes, un català perfecte, meravella de sentir'l en aqueixa contrada tan llunya. En romanc encantadot, tot paradet. Com, per qualque sobtat tic-tac-toc de bolet, transportat a reialmes celestials sortosament mancats de desmanegadores turbulències i semblants empudegaments.

Només el guant groc polimorf, autònom, pel seu propi voler independent, per conducte de la meua mà somnàmbula, m'ha eixorivit amb un rude baronívol clatellot.

Hipnopòmpica eixida d'atzucac. Les ganyes, d'ordinari llur mecanisme ben engreixinat, ara es foten les màrtirs, en convulsiu prolegomen d'un atac d'ofec. Per això em vull bucòlic. Les micròglies essent com són bones piròmanes de vaixells, minyones esversades en les renaixences i en llurs embelliments simultanis, heus que em reduïen al parc molt amable on l'hongarès de beix m'havia traït. Tret que l'hongarès on és? Potser encara no hi ha nascut.

A sacseigs i batzegades, de recules, com titella lligat al darrere de cap vehicle esventat, fins que no reposes al mateix benigne indret on cap ganivet trobat part de terra encara no t'ha tolt el fil del teu altre fat on tornaves a casa, de benaurança ple.

El guant groc, destacat, per staccatos — i tacat de sang! — fa, hipnòtic, els seus inconsistents, constants, passa-passes...

Cada acte escapçat — cada penyora òrfena — les transformacions de les persones en ombres canviants — les transposicions dels fulls d'un llibre per altre, els areopagítics texts draconianament atetitzats, sense que puguis mai retrobar'n el mateix que ara mateix tu mateix atetitzares tampoc al mateix indret — imatges accelerades dels jutges, llurs trets disgustats i en procés d'orxegar davant les viandes sanguinolents de pudors intenses i ofensives — l'avioneta vermella qui debades vol constantment enlairar's al llarg de la ruta on vénen espitxats els llardosos camions — i vaig caient...

Vaig caient de bell nou a l'estany boirós, paracaigudista qui obr el paracaigudes com la cua els paons — trec els ulls de la finestra de les ulleres i fan de foll ventall els aclucalls mentre caic i recaic, ara supí adés pron — i m'ocloc les orelles per tal de no sentir cap més soroll — soroll que la pell esbotza — al faldar el rellotge mut és aturat de sempre i hi ha un ou d'estruç tot decorat amb una carta nàutica d'un món imaginat — l'evasiva hora m'embolica en cotó-fluixos de cervell — vull saludar el cuc — vull saludar el verm — sóc el mec de fresc matriculat en riscs vescosos on qui es mor diu *bona nit* — em fotia

doncs l'acollonit, individu desgastat…

Em fotia escarotadament l'acollonit, jovençà subreptici — mon alè imperatiu per forrellats i panòplies parracs de vergonya hi penjava. Els malengreixinats eixos grinyolaven dels ferotges mecanismes. La fira feia anys que tampoc no la feien a aquell vague indret ara oblidat.

L'hongarès sàdic, ursí — coratjós pelegrí qui ni de tabús ni d'elfs no té mai mica por, amb gràfic ans neuròtic carisma espècimens intel·lectuals sedueix quan, amb oníriques titàniques sensuals histriòniques contalles, augmenta el volum dels vitriòlics draconianament atetitzats obituaris que estocàsticament es troba escrits a revistes molt antigues, i llavors als oients els vénen basques, n'hi ha qui treuen foc pels queixals, d'altres el fetge per les cànules. Escotomes d'horror anorreen bri a bri els horitzons dels qui com eixalats canaris voldrien arribar massa lluny. *Too far afield for you, my lovely*. Va d'un posat poc ça poc lla adormit i un paperot d'esllanguit lacònic a aixafar't, amb la frenesia del carnatge a tot estrop, per mànguils i escorredors d'aparentment inestroncable retòrica iconòtropa, rapaç i esgarrifosa.

Com tot conqueridor, pertany a la mateixa espècie dels enfollits cobejosos — *the species insatiable avarice carries 'em all off ass-side of hell — et la pourrie planète avec*.

Amb l'estoïcisme del recollidor de cotó has d'entomar tostemps les verinoses cireretes que l'hongarès remena besunyós com la mare qui el va parir. Fins que rapsòdic no recapitularà, el vaixell traucat del teu cos haurà de romandre a l'escriny asfixiant de la brutícia meteòrica on el seu món no rau. Amb la xiripa dels tritons qui totjorn troben el prisma que els cal per a fugir de la roentor, el seu intel·lecte sura en les ombres i colors més putrefactes de verbositat.

Afrontats de cul, què resolem?

Corda tesa, quiscú quina colquem? Tu damunt la teua, damunt la meua eu, paral·lels? O superposats, tangencials, encreuats, asimptòtics, asíncrons, contradictoris…? Parlava, supòs, amb el guant supí.

—*Ho saps?* — interpel·lat per manta putarreta gitaneta, pels inhospitalaris afores, l'escapçat, escohesionat, un infructuós sisme li recorr el peritoneu.

Endins la ima, la tuta cova estocàstics llamps. Forrellat indehiscent, que cap tremolí no el conquereixi.

Imprequí inoblidable, que mon taüt d'una embranzida fos quiti de més ultratge i, ensems, que el gint hongarès, tan elegant ell amb les seues calcetes de randa, l'insòlit esbart d'insistents filaberquins d'unes berrugues, supurant bromeres de mamelles sardònixs descloses en taulells marbrats de morgues, li espiguessin a afligir'l com si patia mants de coits amb els iatagans de reptilians botxins de qui els nictitants, com tels de nacre confidencials, em fan la inquietant guerxina. Entoní doncs epinicis, sospitable ministrer, qui, glaçat i sebollit, nogensmenys galvanitza les hordes de vulgivagues temptadrius ans seductrius qui li envaeixen la despulla. Seguit, per comptes de prendre'n el gatge, de bell nou orfe, prenc comiat dels incidentals mugrons i dels precaris patògens qui n'ixen.

Escaujava molt de malgoig el moc de la jungla, desembalbia els dits i moc l'ungla per a gratar'n, potser, de les rebels parpelles, l'estalzí. Massa milers d'hores sotmès a les fogueretes d'esgrifollats rebuigs de laminatge; amb això, qui sap si la química al grier se m'alterava fins a fer'm tornar gallina, de qui la tasca inversemblant fos de seduir, escarbotant presumidament, cul enlaire, les encuriosides abominacions ambients — albins gats qui neden abissals i peixos terroritzats qui es pengen cap per avall als sostres ex-laminats de la meua ara aitan nafrada gruta.

Massa d'hores despeses rostint monstres domèstics, les mateixes hores on romanc esguardant al plató oníric dels murs de la cavorca les melodramàtiques ombres, projectades, a estroboscòpiques tacades, a tall d'estocàstics fotogrames de lleuger maldecap. Ombres sovint tan palesament realçades, tan envanides, tan plenes d'ectoplasmàtics fums, com la mateixa gallina, qui, covant llamps, arrupint les celles, molt intensament, no pas amb aranges ni taronges, ans amb ous mascarats per ulls, s'hi esmerça, s'hi esmerça de valent, bo i tractant de descloure'n, desxifrar'n, quin fos mai el

prenyat argument.

Estort ostatge, les ordalies no abdicaven, es declaraven — tanmateix repapiejant, afectades de ximplet irrisori psitacisme — encara embrionàries.

Potser per això, encara a cops d'estaca, eixams d'espases de saigs brutals, amb hacs supèrflues als noms histèrics, en tenebrosos vòrtexs se m'abalançaven. Quadres patètics fets amb flors eixutes i ossos envernissats d'ocells o muricecs n'eren traumàtics testimonis — pedagògiques cohorts (qui, ensumant els rastres, escaujant els esclaus o petjades, els aups colcant, calcant i resseguint, m'encalçaven d'antanyasses ençà, i llavors atenyien perquè tinguéssim plegats una tinguda on hom apel·lés al seny de cascú) opaques irrompen. Em causen calfreds i singlots.

Embruixat per harpies, ni abstret ni rondinaire, em jugava el punt d'honor i el prestigi. Vaig dir, *Sí ves!*

—Sí ves. Al teatre de la vida m'hi ha tocat un seient allargat — quina sort! — a un racó força atansat a escena, tret que a un racó diguem-ne arraconat, d'on no en veig, com qui diu de biaix, en escorç oblic, sinó una miqueta més d'un quart de l'escenari, amb el mur i els cortinatges impedint-me de guipar'n doncs les gairebé dues tresenes parts romanents, de tal faisó que de l'acció no en pesqui generalment sinó intimacions que haig d'anar desenvolupant mentalment i per cabal, com qui diu al meu fur intern…

Fins que no me n'adon que *Per què al capdavall?*

Feina inútil, vós! Car el que hom hi fa a escena no és sinó teatre, així que *buf!* I vet ací, per això mateix que hagi dit que el fet que em toqués un tal seient (allargat!) fos una sort. Car això faig en conseqüència — girar'm d'esquena a la carrinclona xarona insulsa escena que es veu que té lloc damunt la inescandallable totalitat d'aquell molt emprenyador escenari escapçat, i ajaure'm tot llarg, de panxa mateix o de cantó, al meu seient providencialment allargat, al meu triclini — el mateix triclini d'aquell dels guants? el català bruixot, sentimental, electrònic i mandrós? — i ja, per comptes de guaitar re davant, de gairell, guaitar-ho a l'altre costat i al darrere,

guaitar-hi aquell altre teatre molt menys artificial, l'espectacle dels vulgars espectadors distrets amb la banalitat de l'acció, i sobretot, és clar, encara millor, amb els ulls clucs, no esguardar re sinó mes dolces àcides elucubracions després d'haver vist aquell públic tan tanoca — quines cares de ninots! quins neguits més casolans, lamentables! — re-situant llurs posats, llurs converses, llurs carotes, molt carregades de trets — exoftàlmics, nassuts, galtuts, llavis de cony golut, i grassos, geperuts, rancs, plens de pets — més ridículs encara que no totes les ridiculeses del teatre.

De què anava la peça? Per anèmics aiguamolls, hi havia ragut el cos del delicte — una noieta acoltellada. *Dilecte delicte mon deliqui*, perorava l'arlequinat delinqüent qui, delinquint, sinecdòquic i oblic s'embolicava amb la clàmide prop el baldaquí sota el qual, carismàtic, clínic, s'aclimatava a les aclamacions compilades pels criminals qui accedint a la consecució de l'acte clau, llucaven la immortalitat.

Al llaquim de la fotja on el cos adés sereny i ara ivaçosament putrescent de l'acoltellada no havia hores i hores ragut, un col·loqui anacrònic, asclat a tesa per les osques dels defectes dictats pels gelosos encaboriats caníbals a qui pertocava d'analitzar els rebordalls escunçats a l'abdomen esbaconat de l'execrada mòmia, per tal belleu d'esbrinar-hi indicis, hi aparec i desaparec sempre a deshora, com qui al cresp de l'aigua hi fa d'astuciós peixet qui no es jaqueix pas per cap esquer engalipar.

Hi destrien, claustrofòbics (els caníbals dissectors), caluixos a mig pair, despresos replecs de papil·lomes, ossets, cebes, condons, una mànega de granota de burell — detalls tot plegat de casolana orgia.

N'Efialt Calcant, el gaó entre ells, quin llum, pobrissó. Car decreta que, ça com lla, romanents de rostoll indiquen que el genuí assassí havia de tindre pretensions de rude llaurici, ço és, de perínclit pagerol, i havia doncs de vindre de qualque indret perdudament rural.

Absurd! L'Abdó, l'hongarès Abdó, voleu! — volia cridar, mes qui m'hauria oït?

—Adés licantrop inofensiu, tot d'una, desposseït mel·lonimfe, exclòs per aquell xoc emocional de l'osmòtica assistència del seu cercle apostòlic d'esperits rondaires qui en chor de borinots sempre l'aconsellaren, elèctrics, en la millor estratègia, aquell estòlid colós de camperol, ja no doncs empès per l'obès dimoni de seny, ans pel gripau misantrop qui als pitjors destrets de l'a tornajornals se subscriu, la seua fam roent envers les magnètiques excel·lències de la higiènica promesa se li havia tornada de cop i volta podrida fam d'ignorar misses i anihilar masses. Injuriat en la seua modèstia, ara que enjorn la fementida i ell foren u, i tanmateix hom el rebutjava a darrera hora, se li escalabornava el si-mateix en la foscor solitària de la nit. Migpartit, maleïts renecs se li encallen, com enjòdols de torrent, a les tonsil·les. Li creix la ràbia fins que no li esclata en espurnes areopagítiques. Llavors la seua sinistra efígie de difunt tartuf es perd, pus tost que en les carallotades quotidianes d'esgarrifós pagès com fins ara, en propòsits anorreadors on els interfectes es desplomen d'arreu com dels sostres dels magatzems colpits pels terratrèmols s'esbalcen feixucs anònims, umflats jutges, convulsos simis, esmolats falçons — lúgubres calamitats rai. Cataguelàsim (ridiculitzat), entotsolat, inaferrable, corrosiu, per rampes somnolents de pànic, al teclat de l'angúnia els galfons se li resolen en míssils llampegants. Els fars obsessius dels seus ulls ja no veuen el reialme de la realitat sinó amb l'òptica dels semiparalitzats tendrums de les carronyes. Sollat per les tètriques gammes dels vitralls parroquials, nu ans tot camuflat de fangs, l'ofès escolta escoseix rabeigs i caletes, fent, s'escau, pels camps recosits, mantes de marrades ans d'il·ludir's pels piconats loess dels perversos viaranys al parc que vorejava el riu. Dents de lleó a una clariana, guineus, eriçons, batracis. Amb quina cruesa la basca no el reprèn! Moll o bessó, esculls o niells, les geperudes rels de l'angoixa a sotracs expel·leix. Barroer, no excel·leix pas en trobar-hi pal·liatius. Al contrari, ara li tornava, al cap i davant mateix, el mateix paisatge oníric. Sòlid miratge, amb algú enfangat de beix i ell, l'impol·lut, vora el riu hipnòtic, en aquell "forc de camins" on "esclataren en blasmes".

—Cascú sospitant de l'altre. Esdevingut múltiple, s'escarransia en dos damunt esglaonades jerarquies de neu — fosfens de bogeria i mareig. Reptilià com tortuga pirata eixia del riu, i amb guants grocs de llot i engrut, engrapant el falçó esmolat, com la tortuga mortífera

son bec de queixalada fulgurant, ha esqueixada vora la riba la refocil·lant xicota; llavors, com bare granot de virulent verí, ha tornat a esquitllar's riu endins.

N'Abdó i eu, a l'encop i unànimes, volíem dir-li que no n'endevinava ni una. Debades, car no hi havíem part, en aquell conciliàbul d'hierofantes fuls qui nogensmenys decidien el nostre fat.

N'Efialt, sol·lícit, volenters, occí l'avial esfinx qui vetllava al conglat l'intempestiu cerndre dels penedits bessons. Noguts pel dol, els lascius bessons es rabegen en el virtuós subterfugi. Amb neguit, els afiblalls es nuen i desnuen. Sortilegis d'oceànics ambres com ossets de joguina engoleixen i, molt polits, perboquen. Llurs coratjoses psiques en pertinaç al·lucinació els duen a atmosferes on huracans obseqüents com tabolls de putarreta en fan miniatures perillosament orfes. Íntimament evocatiu, llur vassall n'Efialt Calcant son errabund martell a velocitats impetuoses llur precoç corrupció toldria d'arrel si mai els fos adversari. Amb corrípies d'esguerrat recitaven ausades rèquiems. Als penetrals del llur esperit, això no contrastant, n'escarneixen els tentacles. Saben que ses onades d'oradura i sollament, d'obscenitat i d'injúria, naufragaven en vaixell adormit enmig les margues alquímiques de la primera imprecació que triessin d'enunciar i que tan vasta projectada duresa, doncs, s'esvaïa com vesper.

El cel de la nit — suspecte llençol tot negre amb estranyes ominoses taques de claror. Taques que t'afigures que podrien pertànyer a les empremtes jaquides per les mans d'un feixuc gegant qui cau, o a les petjades del mateix gegant enjòlit i altrament invisible qui en acabat ha reeixit de tornar's a aixecar. No tinc gens de sort en aquest món. I ara els estels s'acuncen sols, o el gegant els acunça, o és el meu magí que ho fa, d'acunçar-los en lletres. En lletres, els estels, tot plegat per a pla dir'm que mon fat és tan negre i maleïdament tacat com el llençol brut i amenaçador de la nit perenne.

Hi ha uns espectres femella cleptòmans i nimfolèptics qui m'envesteixen de nits — cada matí a la cartera m'hi manquen dolarets, i els llençols al llit desastrós hi apareixen bruts de molt llordes secrecions. *Som les monges boges lletges i nanes, i ens la pelem a batzegades de bananes*. Llur demoníaca cançó, llefiscoses

filagarses obstinades me'n romanen, a un sensori, llas, força castigat, i àdhuc quan, nogensmenys versemblantment lúcid, sóc si fa no fa immergit al món de les tangibles realitats.

Per la meua sobtada exegesi l'hermetisme del somni heus-lo dinamitat, em dic. I sóc qui n'assaboreix doncs el feixuc significat com qui assaboreix, panxacontentet, qualque intrencable tendrum, quan a la mateixa llum pudent del llum de carbur, hi albir entre la claca allò que m'aboleix la joia d'espetec — l'aparegut.

"—Tots els íncubes de malson ens diem Efialt.
—I Calcant, diràs, d'on em ve el cognom?
—Doncs em ve de lluny, jotfot, i tant. Del Calcant dels temps clàssics, qui fou oracle i qui s'escau que perí rient rient rient. Pensant-se, carallot, que al capdavall tota *superposició* teòrica que els humans tenen del món no era sinó farsa i collonada, en un mot, que era *superstició*, incloses doncs les seues sonses pròpies profecies plenes de rucades, inventades aital com rajaven...
—I això, és clar, el mateix jorn on, segons qualque profecia de qualque altre falorniaire com ell, li hauria calgut per força de morir...
—I llavors, uf, per al seu sobtat alleujament, se n'adonava que el jorn ja era gairebé despès del tot, que el jorn adés atziac semblava fondre's en la nit de la matinada de l'endemà, i doncs, sense que el temut resultat fes cara de fer cap, el neguit basardós tot d'una esfumant-se-li, *ai, l'atac!* L'atac histèric de rialles folles que l'escanyen...
—Que l'escanyen, literalment.
—Queixos desbarrats, esqueixat literalment...
—Car hom son fat sempre l'ateny."

Calcant durament damunt loess piconats s'atansen, èpics asteroides, els detritívors. Damunt l'aram llebrós de la platja dels naufraigs, corprès jec. Jeu mon cos irrenascible. Conspicus voltors n'espedacen la carronya.

Quan el meu boterut cadàver l'exposen vora el riu, a la dona li demanen, *Reconeixeu aquest cadàver?*

—No.

A la xiqueta li demanen, *Reconeixes aquest cadàver?*

—No.

Ningú no el reconeix. Ningú no reconeix el meu boterut, molt encetat, cadàver.

Seguit, batibull d'estossecs entre fumeres; som, encara vorejant el flum fangós, a la bigarrada seu de cremació dels morts — un procés macabre entre les flors i els plats d'ofrena, un terbolí de colors vives i pudors de basca.

La pols dels tres barrejada. Ens colguen a la mateixa pica prona on adés ça-enrere els pútrids creients batejaren, tot just concebuts, llurs altres, sempre obscens, pobres divins diables.

~o~o~

Del que escriguí fa la viu-viu el flam
No em manca gaire ara per a morir'm
S'extingirà l'eco llunyà del crim
D'haver viscut i vivint fer'n reclam.

Ensems carronya i escrits ens sumim
Als espectrals zeros i ens hi sumam
I ja no ensumam ni teca ni mam
ni fotem de fantasma ni de mim.

Només fotem d'elidit rebombori
Tot pas comptat s'ha tornat il·lusori
Món on mai no fan cap els exequàturs
Ja no hi ha mots solament deleàturs.

Cendres de fulls cremats o cos de foc
El mateix flam se'ns enduu amunt i enlloc.

~o~o~

Visc al somieig on el temps no existeix
Sóc sempre jove i desempallegat
Sense cap càrrega ni mort penjat
Sallant per mars on cada Venus neix.

A illes sóc fingint-me ocell o peix
On re no mor car cada ona amb esclat
Duu i s'enduu sempre el mateix nounat
Entre lluents semences al si beix
Del vast sorral que s'obre al blau i al blanc.

Tot hi és cuixa i destral — incessant coit
Joc avial — ininterromput introit
I lent postludi opulent com el cranc
De qui cada osca s'ompl de la semença
Que diu i rediu que tot recomença.

~o~o~

I a l'escaquer sorrenc de l'illa groga
Soles s'hi trien i destrien lletres
O com si per la mandrosa deessa
Gegantina amb l'escarransit cervell
Molt endevinativament triades
Ni escaientment ni com cal prou no fossin.

~o~o~

Recocollonscollint

Recocollonscollint tota la vida
culls i reculls i recocollonsculls
enciclopèdia ets de mils de fulls.

Intuïtiu el nas va prenent mida
flairant et guia exacta caramida
perquè amb orelles amb tasts tocs i ulls
vagis omplint fulls i n'omplis reculls
que recocollonsculls tota la vida.

I un pic hauràs recocollonscollit
curull curull carall que en foc d'oblit
sembla tot full fet cendra i prou et sembla
que l'edifici amb els volums fa figa —
(és el teu cos que trem i perd el demble
i es va desfent i a fondre's gens no triga).

~o~o~

Só n'Arquimbau ocell hermafrodita
Entre coloma i colom prou vacil
I no dic pas que em mani cap bacil
Em mana el fet que conyet haig — i tita.

I és bo d'haver aqueixa doble fita
Car si una en manc l'altra em roman gentil
Tothora oscil entre fina i viril

Fineta avui — demà brau qui s'excita.

La mel i el fel — aberrants com els hàpaxs
Subtils em brollen com pedretes d'àbacs
I si ara sóc donzella d'hàbil ascla
En acabat inevitable mascle.

Gens no besuny — rai que amb petge i cutxef
Totes em ponen i en ponc a betzef.

~o~o~

Sóc el colom qui comet oradures
cau al parany cada oratjós autumne
per a sortir'n com coratjós alumne
de la més cruel de les prefectures.

Maleïts pirates d'obencadures
hi sóc entre ells molt dur cap de columna
vils fletxadures d'ultratjós autumne
corretjós ratador d'entolladures.

Bec desitjós hec — rau les corcadures
estorcent reus a culumbicultures
on criminals ens condemnen insomnes —

ens volen esclaus i ens volem indemnes
en calitjós autumne eixits solemnes
i enlairant'ns-e *heterodromus omnes*.

~o~o~

A qui se'n fot de tot re no li cal

Per re pateix tret si allò li fot mal—
Belleu el nas el colze o el queixal.

Si el cos pren mal llavors malament rai
Altrament rai tot rutlla sense esglai.

És infinit l'espai i hi troba esplai
Entre galàxies i negres forats
Que esborren culpes nelets i pecats
Fets enxampat pels almucantarats
I d'altres cercles virtuals qui el volen
En teranyines on força es gronxolen

Mes que amb l'escombra que la mort empeny
(Vescosa mort de molt merdós capteny)

De cop sobte en polsim es descargolen.

~o~o~

Ah enyors

Ah enyor dels anys lliures on els fats ens eren tan falaguers
Ah colts avantpassats amb cap maleït tabú que us burxés.

Oh si la llorda nuu de la fútil vergonya en canvi ara no ens colgués
Prou sense cap neguit ens cardàvem la primera dona qui arribés.

Cada dia cascú se n'hauria aitambé cardades tantes com pogués
Ens en fotíem pler — a fotimers — aitantes com calgués.

Potser vint-i-vuit potser cent noranta-sis potser mil trenta-tres!

(...)

Ah temps benaurats i heroics on al primer vingut li esclafaves el crani
On et trobaves que viure era l'article genuí i no pas cap repulsiu succedani
On si s'esqueia que cap infant et queia a tret li cardaves un xut instantani
I gos que fotés cap gos qui rosties i et cruspies com qui diu simultani.

Ah i on vivies una eternitat de vint o trenta saons i no pas carrincló i repatani
Arribaves a l'horror del centenari qui es mor d'ençà que fou nat fet cementiri espontani.

Món astruc on cap tros d'estront no s'empescava els malsons ni doncs cap monstre entrevé cap soterrani
On cap malparit no umflava l'univers a merder que ara no hi ha imbècil qui explani.

On no hi cap cap foll inventor de màquina qui no fos sotmès amb l'estri i tota sa nècsia a massacre miscel·lani
I on si algú sortia (encar pitjor!) amb cap esperança no en fèiem miques amb cascú qui li fos coetani!

Món d'adés que amarg enyoraré fins que aquest cony erroni de cosmos fastigós feliçment no es desdebani.

~o~o~

Flum vellutat m'hi banyaré — el nas
M'hi banyaré — l'ull perquè hi vegi l'iris
M'hi banyaré — el vit cas que t'hi tiris.
I amb tant de mi — *flum vellutat on vas?*

Ara t'hi llenç ço que encar m'ha romàs —
L'orella el peu la llengua dels martiris
Budells i anus — privem-ne els cementiris

I el puny i el cor i el cap en un capmàs.

Tothom al flum i ara tros d’esquelet
Banya-te-m’hi perquè els còdols t’esgranin —

Ossos i ossos que aquest flum distret
Duu a reialmes on caníbals manin —

Se me’n cruspeixen xarrupant els molls
I en pols m’aixafen per a occir-s’hi els polls.

~o~o~

Poeta d’ínfima categoria
vaig exigir entrar al poètic vestíbul
del panteó líric mes ja al períbol
els cerbers àvols de l’enveja pia

mos ullsdepoll en foten atauxia
al paviment on llegir-hi impossíbol
i pels collons em tenen i el turíbul
fins que aglòs gos m’han llençat a la via

ni bordar puc capat i amb llengua morta
i tot i estorta em pruu la pixa torta
i em cerc el trau que adés creia imperdíbol
per a cagar’m als glaons del prostíbul
on les reputes glòries diuen raure—

trau que no trob ni mot — trist minotaure.

~o~o~

La molt puta Penèlope quan a Ítaca sóc
Fa veure que no gaires banyes m’ha encolomades
Diu que només cent trenta ça com lla permutades

I dic collons cent trenta — sols fa sis druts llur moc

Jaquit per any al cony — tampoc no és gaire cóc
Que es cruspeix pobra dona — fet i fet poques culades
Esguard les que eu fotí alhora no ha entomades
I doncs re a rancurar — *au saps què anem a jóc.*

I som cardant mon moc assajant d'on cal treure'n
Amb peus forcats forçant i ull cluc barrufs veure'n
Car la paia els anys pesen i és lletja i tota usada
Mon carall galdós rai — mos ous gens llet desada.

Tot plegat això fem — esperant que ixi re
Hom s'ensopeix tot pàmfil somiant-se a un llit tirrè.

~o~o~

Rats hipogeus s'emporten els vestits
i naltres nus travessant glaceres
pujant icebergs entre denses bromeres
dargues saltant i esbaldint els sentits
envers els atacs blancs d'efímeres feres.

A noves llaus se'ns estampen els dits
sobtats barratges d'àrdua neu bastits
que ens aïllen a angoixades esperes.

Trepitjant closques d'ous de dur cruixit
en la fosforescència de la nit
els fills perdíem per cavorques presos.

Folls els cridem *on ets? on ets?* encesos
com més anem més sols i encaixonats
a murs de glaç volent-ne oir els colgats.

~o~o~

Com a Fel·lini i a Peter de Vries
un anunci em duu a la nàusea Nausica—
des la finestra vist l'ull mortifica
lletós satànic lleig joc mostra el fris.

Pits i pilotes natges d'improvís
temptació d'Antoni i apa musica.

I això quina altra merda significa
amb un Jesús banyut d'àrbitre gris?

Ujat de trescar amunt i avall debades
entrí a un xibiu platger esplais i platxèries
cuixes de deesses ones nacrades
sacerdotesses vestals i quitèries...

Som-hi immergit i sóc el nou Antoni—
lo vit contrec perquè no s'il·lusioni.

~o~o~

—Per al meu salvament arribava corrent la dòmina.
—Davallava les escales, la tovallola al coll; i això m'havia ficat a pensar...
—*Els criminals qui comencen les guerres d'agressió, si les guanyen, esdevenen grans herois. Aqueixes mateixes guerres, els qui les perden, diguem-ne els agredits, esdevenen criminals. Perdre i esdevindre criminal és tot u. Els perdents sempre perden, han de perdre pels segles dels segles.*
—I ara ja era fora. I m'havia ficat a ruminar en tots aquests mots en *e... Guerres, esdevenen, sempre, segles...* I doncs, així anava. Allunyant-me ondulats prats anglesos enllà. Ruminant...
—*Guerres remenen fèretres. Tremendes darreres escenes. Els recents cèlebres cremen delmen esberlen fenen; esguerren verges, especen velles mestresses, defenestren rees, les esverguen devers ertes vergues; després decreten eterns desembres; recepten penes, extrems destrets, regles estretes; gens de respecte mentre es*

desenfrenen en recerques d'enze; desen desenes de desencerts — què desenceben, desemmerden, desempedreguen? re! — rere les celles recelen, reneguen, de fer re que emplenés els éssers.
—Els perdents n'esdevenen dejectes; es degeneren en desferres; res més els és permès que de cerndre cendres; per eternes estrenes, reben feses esferes de negres defectes que sempre les desfetes revelen; per vespres sense estels, per febles deserts, per èters xerecs, vents de gels i fels, lentes llémenes, els penetren; per les més pegues creences se'ls desfermen les enveges; els desespers prenen les regnes — els desesperen les fredes, ermes, lletges, gens decents, terres. Rebenten els trets. D'espetec els ventres se'ls encenen. Rere feréstegues nepentes, d'excrements sencers s'envesquen…
—Mes llavors aixecava els ulls i, atansant-se'm corrent, ondulats prats anglesos ençà, jove, llambresca, esvelta, per al meu salvament, tornava a rebre'm la dona.
—Foses de pet les fútils cabòries.
—En excés belles — més: perfectes — deesses. Empès per perverses tendreses, sempre deferent, les petges n'entrebeses. N'encertes les entremeses. D'estretes a esteses, sense febleses, se't reten; et permeten les preteses lletgeses…

~o~o~

Atapeït aplec de savis russos.

Enjaquetat de blau i ulleres dobles
envernissat tant o més que no els mobles
donant raó a cascun dels gamarussos
a la fi hi sóc acceptat sense embussos.

"*Eixim del fang insignes i molt nobles*
acolorits insectes qui en vasts pobles
o eixams s'acoblen tots lluents com lluços.

Així i això eixams eixim al xou
vestits de sedes magistrals i enceses
emmedallats de penes i joies a dou

i anem cap als focs amb les ales esteses.

Caiem a pous de pregoneses fosques
lloscs sense ulleres ja no comptem les osques
(dens enfarfec tot d'enfangades mosques)".

~o~o~

Eu som eu, idiota bonvivent,
pelant-me-la a un racó
pel molt que em fot por la gent;
prou tothora servant raó
car mai no vivia al present.

Vivia al passat moderat
pel geni del meu esperit
qui sols veu amb ull infinit
els moments on he trempat...

fets llongs per orgasme vetat
(no em cantos, no, fada, ara cap fat fado;
sens lleterada haig més goig, ep, que no el micado)
moments llongs i llongs doncs
per cada orgasme vetat
instant joiós així perllongat
fins a la puta eternitat.

~o~o~

Qrim Qatalà CXXII [Extrets de l'estada (8)]

oh netedat única divinitat

oh netedat única divinitat
qui endreces cada cosa
nosa llosa tosa rosa
closa resclosa desclosa
esposa alosa corfosa
fosa mucosa prosa...

oh netedat deessa sola
qui vols veure que tot
a son lloc reposa...

que encendries les alarmes
si el caos mai s’imposa...

crits d’aranyes
claus despenjades
llençols enduts pels vents

atesos ventres oh netedat
on morfosa la por es metamorfosa
en pudent flor desastrosa.

~o~o~

Al·lucina l’infant

“*Ping!*” fa l’alabastre vermell
al pàmpol del llum del trebol
i la llum balla en ombres
fins que tot és ombra
d’on els monstres rellueixen
brollant intermitents
com flors de terror.

A frec de mort
esgaripa l’infant
les parets se li clouen
la foscor l’embolcalla
amb ullals de sang
ulls desorbitats
urpes on pengen
parracs de pells
de carns.

Qui vindrà a treure-l’en
no pas ningú
o només el son llarg o curt
d’un endemà opac
o encar sobtadament
enlluernat per la mateixa
floració de monstres foscs
sempre devora
qui tard o d’hora
el devoraran.

~o~o~

Impressionat llavors pels vitals mastegots

—Saps què? M’haig de reforçar mentalment: que la depressió no se

m'assegui al cervell, a pondre-hi o a defecar-hi els seus afamegats virons de degenerescències deliqüescents. Viure ja és prou abassegadorament embeneïtidor, poc em cal a sobre que hom em tiri damunt totes aqueixes empegueïdores reòsties del malcardar.

Tret que aquesta era ma mare, tu, la qui adés m'estimà tant; la qui tanmateix ara em jaquia en dic sec, espatllat, a les escapces, a l'estacada, popant merda de claveguera.

Qui sóc, qui sóc? (Una desesperació em tenallava.)

(Dins l'oceà del mirall, m'hi deia... el cos... el cos rai! Que tot allò era dolor d'adolescent... sí ves, ho haig de reconèixer... el cos, doncs, rai... a canvi... l'esperit... l'esperit no... l'esperit és qui és naquis... ací és on hi ha allò que no rutlla... ara, *—No pas lo cos, redéu, vós* (com fan els vulgars), *lo cos rai; l'ànima fa figa, l'esperit naufraga, l'eidòlon trontolla abís avall... Això, o quelcom de semblant, acollonidor rai.)*

—Sobreposa't, tu! —i dins l'oceà del mirall, m'hi perd el desig.

(Dins l'oceà de l'espill, a la tonalitat indistinta de l'onada deshidratada, duc el pòndol: un trident, amb què planific l'estratègia. Empresonat, en acabat de descendir en ofegoses distòpies, emergiré nu; sense que els tentacles carregats de teca als perímetres afegeixin a llurs botris la carn del meu cos exposat. Al marc, osques de víctimes o caps tallats. Visions de cua d'ull d'amenaces voraviuades molt de prop amb nafres en carns, d'on naixences en rengs s'esdevenen — d'on rossolen animalons monstruosos de llargues llengües. Sospites m'assalten de cròniques paradoxes que no seré pas jo tampoc qui vindrà pas a resoldre. Els meus cassigalls no cobreixen re; tinc la pell massa calda; vinc de mòmia, amb llençols arnats, tacats de secrecions eixarreïdes, molt antigues.)

(Te n'adones de ben minyó que vius a un món on les al·lucinacions i

les realitats exteriors es fonen sense que ningú es presti a destriar-te-les. Els joiells als tentacles del doctoret; el doctoret de pa sucat, de qui les fredes mans de color de pell de verat em furguen dedins roents, coents, degenerats. Vermitxols en esbart de mabritxol qui barrigués insistent, amb milers de llavis àvids, al meu ventre de pollós pelleter. Per les perifèries del sensori, com mocs ploguts i enduts pel mateix raig, em rellisquen en plors de repapieig dels qui massa afeccionats a la violència ara carrinclonament cocodrilegen. Cianòtics rere el cresp del mirall onejant, llurs vults, d'on ixen supernals llengües de llimac. Si baden les obertures, vint rengs de queixals de gasteròpode hi apareixen, ubiqües ferramentes que no els fan aitampoc gaire més eloqüents.)

(Febres en cambra de llum somorta i vermella. Caòtics els elements, els ingredients, els cofins, calaixos, marbres de tauleta, gots, aixarops, vestits, les llibretes amb ninots, les espardenyes, els bacins. Dels murs, els monstres llurs caps caplleven estocàstics, i de sobte, de trast en trast, llurs cares esdevenen les de tos cínics germans grans, qui amb canonets als llavis et llencen punyents pinyols a les ninetes que esclaten en lluminàries d'horror.)

Ma mare... és clar que no era tampoc el primer cop que em traïa... El vespre aquell de l'operació. Ara me'n recordava. M'havia dit que em duien a menjar gelats al bell mig de la bullent ciutat! I per comptes d'això, què? M'arrapen sobtats assassins de la bata blanca, i brutals m'enfonsen sense miraments freds metalls de tenalles gola avall. Què hi feren llavors, furgant tanta d'estona...? Segurament que alhora em van remoure els nítols més vitals, em van com ara capar i pitjor, llevant-me els altres collons més essencials, els de l'entendre de què va re, ni tot...

Car què he comprès d'ençà d'aquella nefasta esdevinença? Ni merda.

Em dic Diodor Verdura i Smolà, de malnom l'Esmolet (no pas perquè esmoli re, ni el meu enteniment sigui tan esmolat com això, ans potser perquè, esmolant-me el piu, els metges me l'esmolaren

massa, de manera que ara és, oidà, molt esmolat, això rai, tret que també, de tant esmolat, és naquis, no fa el pes, l'empetitiren fins a extrems de nugacitat, d'insignificança, de nimietat, ceptre groguenc sempre minvant, de negligible lluentor, d'insignificança palesa que mai no podré brandir enlloc amb cap autoritat).

Ah, i el conte de la *Marieta qui pujava les escaletes*.

(Quantes de vegades m'he de repetir? El cervell que tinc sempre és el mateix. I les circumval·lacions que emprenc quan divag pel seu laberint sempre em duen a espetegar als indrets on més m'impressionaven certes pors de petitó. Què hi farem, desgraciat qui arribi on arribi sempre torna enrere i es reneix en la mateixa desgràcia, fins potser l'alliberament de moment massa angoixant de la mort. Confiem-hi!)

Na Marieta, doncs, qui sa mare tramet a comprar fetge per a sopar, i ara ella, al carrer, amb uns trinxeraires, es juga, i perd, els pistrincs del sopar, i ara se les pensa i se'n va al cementiri i hi descolga un mort de fresc, i li tol i embla (i li pren i li fuig) fetge i menuts, i els embolica amb un paper de maeller (o pus tost de diari planer) que es troba ventant pel vent, i els duu a sa mare, i sa mare cou els menuts del difunt, i els germans i els pares de la Marieta se'n rellepen els llavis a l'hora de sopar, *Oi que és bo això avui!...* però ella no vol tastar el fetge, diu que no té prou gana, i ara ve l'hora esfereïdora de l'anar a clapar, i na Marieta sent el difunt pujar les escales! Tothom dormint com soques, tips com lladres, però ella ai, sent el mort anar pujant les escaletes. I el mort dient-li: "Marietea-ea-ea... a! Ja sóc al primer replà!" "Marietea...ea...a...a...! Ja sóc al segon replà!" *Trac-trac... trac-trac...* "Marieta...!" I la Marieta tremolant al llit, fins que com menys (i com més) s'ho esperava (m'ho esperava): "**Ja et tinc!**"

(I ma mare m'agafava fort en la foscor, i l'extrem esglai de l'instant fatídic... com em saltava llavors el cor!... ah, en molt dolça terror... com em feia també llavors delitosament morir!)

Nenet massa impressionable, què en farem, què en farem...?
Xuclem-li el vitet!

—Vitet, vitet, on ets?

(Desaparegut. A la panxa de les truges.) Ah, i com se'n reien, ella i les minyones!

No sé per què sóc tan injust, dient només, i aital com raja, les malvestats i gatades que em feia i deia ma mare... les nafres inguaribles que m'encetava a l'esperit... molt de plànyer-me, ple de transitori fel i prou... solcat per agres tremolins de despit... i en canvi no dic (*injust, injust!*) les amatents manyagueries, els afeblidors acaronaments, les dolçors afalagadores que em lliura gairebé sense cessar... les immenses tasques acomplertes... la meua educació tan rodona i clàssica... la guspirejant sexualitat... les estones que m'ha deixat gaudir al seu llit tan tou de coixins, matalassos, caldes carns... els parracs que m'ha cosits quan he fet teatret, i sempre m'he vestit de vagabund, de desconfit, de submís i sotmès perdedor... ah, i és que sap tant de costura... admirable madona... tot i ésser com és una clàssica impressionant!

Tot en tot, sobirà, sublim, plaer de viure amb ella, de tindre-la per a mi tot sol tan sovint, en l'esclat de la nuesa, en les sentors marítimes i càlides del seu cos — un cos d'esculls de costa tova on el vaixell de la meua carn esmolada gaudeix d'estavellar-s'hi, derelicte, nàufrag.

Ah, fang convuls del meu piu... ah, sou llefiscós que, com pirata de vasts tresors, deposit a les coves nemoroses de la seua colta geografia... entre les blanes roques semiesfèriques que moltonegen passat el tràngol de l'orgiàstica morena... ah, com qui hi desa a vescoses gotetes llivells amuntegats d'artístics trempaments estalagmítics...

Mes *hum! hum! hum...!* potser que aturéssim, car això... això agafa lletgets trets d'anar cap a territoris incestuosos... i aquest és

pedregós terreny… domini ara com ara en aquests anys de repressió esbojarrada (car no pas clàssicament, és clar, que és com sempre hem viscut a casa) molt vigilat i interdit… d'on que, per tal de no noure, desdenyi de continuar-ne l'exposició…

Tant se val, doncs. Passem als fets.

El jorn on me n'adoní que ma mare s'entenia amb el meu condeixeble, m'enduguí, naturalment, un batzac anímic gros d'allò pus. Ma mare (l'altra), na Dídaca als Inferns Vinçà, feia de professora de grec al mateix campus de la Universitat on jo havia començat de cursar estudis d'enginyeria aeronàutica. (Per a més endavant assajar d'aprendre de fer més absolutes bombes de neutrins.)

En Ponç Apol·loni Cataracte només l'havia vist algun camí pels patis entre les aules, o a la cantina. Llavors, però, me'l trobí a casa mateix un jorn on tornava tard; ell era a punt d'anar-se'n i ens saludàrem part damunt; ma mare em deia, en comentari ventís, que havien discutit d'un projecte de doctorat que ell havia de perfer; es tractava de quelcom que tenia a veure amb en Diodor Sícul, autor, semblava, de força de volums una mica derivatius (i ací reia — vull dir, raïa — l'interès de la recerca: esbrinar encar més primfiladament d'on rajaven originalment les fonts d'aitanta d'erudició) essencialment sobre història — història, però, compresa en el seny enciclopèdic que donaven al mot els escriptors i compilaires del segle anterior al primer mil·lenni (comptant, ep, no pas com comptaven els grecs, mes com ara si fa no fot comptem els de més dels terraqüis d'ara mateix). Ja sé que tot això és complicat, sobretot per als qui ens dediquem, per manca de prou enteniment classicista, a les lletres tècniques i mecàniques, com ara la bona aeronàutica de mos afanys.

D'en Diodor Rodó, això en pescava, tanmateix… Que "sícul" volia dir, és clar, sicilià — i doncs que es tractava d'un sicilià (de cap a mitjans la darrera centúria ans l'era corrent — o, com en diuen d'altres, lats i mentiders alhora, *ans aquell trist ninot — patró dels malignes cretins qui el món empastifaren fins a límits sembla que*

irreversibles — aquella farsa de personatge ficte — anomenat el Crismat — no fos pseudo-nat), un sicilià qui recollia en grec les històries de tots els pobles amb història qui havien passats pel món abans de la seua època, i dels quals, com dic, en tingués notícia, per petita que fos. Mercès a en Diodor i a la seua fidelitat reproductora de trams sencers dels escrits d'autors anteriors, posseíem ara referències més o menys fiables a obres altrament perdudes. Historiadors, qui el temps letal (eternament pertinaç en la seua tràgica esquírria contra l'orgànic) ara hauria esborrats sense remei, retrobaven sortosament nom (la gran cosa, hà!) i part de collita espargits a les nombroses pàgines ara encar sobrevivents que en Diodor Rodó donava al món — al món exquisit dels versats i erudits (com l'insigne professor Diodor Wilson, o la mama mateixa, o, posats a dir, en Cataracte i tot), al món dels dotats per a aqueixes foteses, tots plegats, doncs, prou agraïts. La gràcia d'en Diodor havia esset principalment d'espigolar en aquelles vastíssimes i sovint ben falorniosament enfarfegades praderies de la historiografia antiga, i treure'n les gemmes més llampants d'enginy, i és clar sisvol més acurades als fets de debò diguem-ne esdevinguts.

Ça com lla, en Ponç Apol·loni me'l trobava ara per casa més que no m'hauria abellit; home, el senties a la saleta o a la cuina, amb ma mare, xiuxiuejar i escatir punts arcans de fosques qüestions, i llavors te n'anaves a clapar i no hi consiraves pus. I tanmateix, l'endemà et tornava a eixir de trascantó, ocupant un dels canfelips, o guaitant somiós els pardalets al balcó del davant, o encar assegut vora la tauleta del rebedor, trucant-hi enrioladament algun amic.

El saludava lleugerament: "Cataracte..." Em responia: "Esmolet..." I romaníem així, una estoneta com dos estaquirots, sense sàpiguer què afegir-hi, fins que tombàvem cua, musclejant una micoia, fent flonjament: "Bé...", o bé: "Bé, ja ens veurem..."

(I mentrestant na Dídaca als Inferns, ta mare, encar mandrejant al llit, vós, i allò era l'estrany, atès que mai abans no hi havia ronsejat; ben a l'inrevés: que s'aixecava amb l'aviram de baix, als hiverns àdhuc bon tros més aviat i tot que no pas les gallinàcies.)

El jorn on me n'adoní, que s'entenien, els sorprenguí sense cap mena de mònita de sotamà ni pensament anticipat per part de manguis, no fa...? Puteria, gens. Al contrari, allò fou un cas.

M'havia disposat a prendre una instantània de "*l'habitant de l'altre món*" — com l'apellava mon germanet en Guiu — l'"*alienígena*" qui feia niu en una de les casetes de fusteta que, per als cargolets, les mallerengues, els cardenals i els altres mosquiters qui s'hi abellissin a col·locar, ell i jo havíem penjades a les branques del faig senyorívol qui com he dit embolicava l'eixida del darrere part damunt el corralet.

L'habitant de l'altre món — curiós de mena, car per exemple si en sacsaves l'habitatge descordava un brunzir exacte al del vesper, de tal faisó que instintivament fugies i àdhuc qualque vespa xana es jaquia enganyar per la bonior i hi tafanejava — aqueix personatge peculiar, doncs, del qual només en vèiem de jorn la careta si la treia de trast en trast del forat, qui sap si per a alfarrassar el carés de l'oratge o a ensumar qualque presència del defora, o només per a flairar-hi nous aires, exempts del resclum o la ferum i la xafogor de l'empallat interior, era — de fet — un esquirolet volaire — un esquirolet d'aquells, doncs, qui si de lluny en lluny, espectrals, treuen el nas com encar s'hi veu — o per força major, com qui diu, com quan, per exemple, llur niu i sobretot llurs petits són amenaçats per un perill imminent, i llavors, a tall de gats, amb les dents a la pell sobrera del clatell de cadascun dels cinc o sis menuts qui diguem-ne coven, els menen un per un i d'allò més amatents i tanmateix adelerats, de cau exposat a cau més segur — doncs, a part això, únicament a la foscor ixen de debò del tot a planejar, bo i voleiant de branca en branca, fent la impressió ara de rats massa hàbils i enjòlit, ara de muricecs massa feixucs i monitoris.

Gairebé com amb l'episodi tan carregat d'emoció (esglaiador resum impressionat del viure) de la serp reveladora dels meus anys minyons, també aquells ullots nocturns qui et fitaven part defora el foradet et duien un desori basardós a l'ànima: sospitaves (sense

gosar de confessar-t'ho) que darrere s'hi amagava, vel·leïtós, un ens esporret dels corcs de la consciència (re a rosegar-hi amb maleïda recança), algú, ell, qui per molt que t'hi esderneguessis no podries doncs entendre pas, algú àvol, estrany, d'un altre món i d'un altre joc de sentiments, amb un seny de la justícia belleu encar per desenvolupar, implacable, estort dels patètics invents humans quant a ànimes etèries, vides ultratombals, déus suspesos per ales imponderables d'angelets, doncs, i a romanços i enganys i falòrnies, ai, tristament pareguts...

Cap fantàstic neguit, ell, d'evadir-se de la gàbia escanyadora del temps, doncs, ni aitampoc de sobreviure's, no li macava — ni llavors li feia malbé i esdevindre del tot llenegós i lloca — l'esperit ferreny i decidit. Et glatien, temorenques, les aortes, les caròtides, preses de vagues agalius, com ara si es malfiaven de la fiçança molt cruel d'uns ullals qui, per poc que els fos factible, se'ls abatrien sense cap mena de compunció...

Ah, com em dessagnaves, bèstia fosca i bufoneta! I amb quin estoic heroic esguard no desdenyaves, en acabat, rebregat com solitari guerrer atès, aquell carrinclonament cridaner firmament de lluminàries vanes...!

Deixem-ho córrer (encar semblaria que, antropomòrfic, exager); tant se val, doncs, de trets més o menys benèfics altrejats per l'evolució omnipotent. Surem les espècies d'animaló no pas més garneus, ni obsedides a surar (consirar, cresta-alts, això fóra pecat d'ultracuidança) — tot és bolla, xiripa, casualitat — som els qui som; i els altres, al sac. Els comptaires de pèls de guineu amb aquesta sort, i els altres fotent el paperot. Per això estudiava enginyeria, perquè sabia que (amb el meu enteniment massa naquis per a qüestions tan ridículament fines) al món no hi entendria re de veritat. Massa acollonit així mateix per a acceptar la realitat nua: és a dir, sense atifells ni farbalans. Nua, ço és, cruel, letal.

Aquella nit de rerialles d'estiu, doncs, pel fet que em costava d'adormir-me, pel nerviosisme o pel que fos, me n'adonava que la

podia aprofitar tractant d'emblar d'esquitllèbit qualque imatge de l'estrany alienígena, per tal d'en acabat ésser capaç, tot cofoi, de mostrar-la a mon fraret en Guiu, qui, degudament meravellat, l'afegiria al seu recull de bestiotes vistes (i palesades en instantànies originals) — prou ja en desava pler, en un escriny reblert aitambé d'altres frasques i innòcues andròmines.

M'havia posats samarreta i calçotets, i havia sortit a asseure'm davant el pati del darrere, ben bé a tocar de mà del tronc de més ençà del majestuós faig qui estenia la seua florençada capçana àdhuc part damunt el teulat de l'eixida. Amb la càmera penjada al coll, la lot a la falda, les orelles ben amatents, allí romanguí com qui diu horetes. Ara i adés, qualque espetec adient m'eixorivia abruptament i llavors apuntava la lot encesa devers l'indret de la capçana on m'ensumava que l'animaló no havia fet cap, i alhora amb l'altra mà aixecava la càmera amb el piu a punt de disparar. Tot per a no gaire; falses alarmes rai: un branquilló que es desprenia, el malson de qualque pollastre, un mussol passavolant, el moix d'en Guiu fotent nosa amb les cigales, la talent esbojarrada de qualque altre carnisser qui es llençava, projectat, autollençat, com tallant discòbol (bufa!), i l'astorament llavors de l'enxampada ans malaurada víctima, qui tant si somiava bledament com si frisosament vetllava, ara, llas, i veure's que ja havia begut oli, aitanmateix, ves, quina cridòria, doncs, com dic. Me'n vénen (i potser la serena freda prou hi ajuda) tremolins i tot.

Aquella, també, vós, era la nit, com dic, on m'adonava que això de la via làctia que el nadó n'Hèracles poc sabé entomar, de fet millor fóra considerar-la lleterada infamant de molt repugnant escarceller titanesc, o llàgrima lletosa d'una humanitat gegantina totalment integrada pels morts de fins ara, car, fos com fos, res al món, i menys al vòrtex roda-cap-caspós del firmament (que de ferm gens), no convida a la facècia taujana, bledana i bona noia; ben a l'inrevés — guaitar el cel i renegar hauria d'ésser sempre u, i automàtic, vós, per a qualsevol humà qui es preés. Tot i que, és clar, a fi de què, si així mateix poc res no serveix de re... mes callaré... car que altre faig que reglotar reglots... i quin millor reglotaire que en Diodor Rodó... ara famós... com jo mai no seré famós per cap fet... tret que...

potser... des d'un coet... inventat... per mi... tot l'univers... no foti el degut darrer espetec... que tant ens convé a tots els qui fórem nats... i segurament encar més a tots els qui fórem morts.

(En els amargs roncs de la nit — on el fotògraf rondinaire, ja lluny d'arnades dèries, es rabejava — més tard d'altres insectes, ara més virolats i evanescents, aparegueren. S'adormiren al seu cervell els coents virons qui les mosques del dubte adés cagats hi havien, i tot hi era papallonetes de somni i cassigalls al vent. Els catalans dominem de les alçades les voludes inútils i incessants de bàrbars desèrtics. Som els grecs del present per cultura delitosa i exquisida, triada excelsament i encertada entre les bescunces i malendreços d'una caòtica ("*caos*", fa n'Ovidi, "*rude i impaïda mola*" qui llavors parí per bolla la natura), d'una caòtica, natural, botiga de penyores que, per un joc de mots que pruu i ofèn, despietats anomenem Món de pietat. Ni hi recollim verdets, ni d'altres llambordes llefiscoses; gens folls, n'abasseguem els maragdes nets, i secs, sense greix ni xafalleig. Conreu alzinat i com cal i pulcre, de ginys impol·luts qui sirguen sense sorolls ni nyaps, entre el desori esmeperdudament esventegat de les terres baixes; ah, sonoritats d'exactituds, ço és, d'"*eucitats*", escaients i adients, "sac-i-peresenques". Car qui sinó nosaltres, únics no pas afectats d'amúsia, entenem en tota llur esfèrica musica en Jaume Rei, n'Osies, en Bernat, n'Eiximenis, l'impotentíssim Espriuet? I el més alt ans gegantinet de tots, l'ubic atzep, el nan, n'Ònim? Ja no xantem onzes de setembre desnerits i escotiflats — *allò d'ai, companys, companys, companys / I ai quin món de disbarats / Els pútrids són un patoll / I nosaltres quatre gats!* — ara sense ennuecs diem ben clar: **No ens ve d'un pam, Esbarriem les boies, Tot el camp és un clam, I eu am les noies!**)

Dorment trempaire, l'estimet suau de l'oreig fredolic el solca de tèrbols tremolins. I doncs, se li aprima el son a pleret ben prim. Se li esvaeix, com dic, l'ensopiment...

Eu, fins que la piuladissa matinera doncs no em deixondí; m'havia endormiscat de valent i ara ja era de jorn, amb el Solell amb prou feines a un parell d'hores de fer acte d'aparició. El monstret

bonhomiós devia fer estoneta que d'amagatotis s'havia tornat a encauar; només calia plegar, doncs, esbaldir les filagarses del bleix líric despès, i, mà-buit, havent fet nyec, desar lot i estris, i gitar-me bonament al llit una altra vegada a provar d'acaçar-hi una miqueta més de son… quan, tot d'una, un garranyic em distragué: algú empenyia enfora els finestrons de la finestra de la cambra de ma mare, que s'obria a l'eixida de part darrere. M'esperí per dir *bon dia, sort la guard al jorn nou*, a na Dídaca als Inferns, professora emèrita, quan qui de debò tragué pit i cap, i escabellat i despullat, fou en Ponç Apol·loni!

L'astorament mutu ens colpí. "Fotrem goig", devíem pensar aitant l'un com l'altre, perquè cap dels dos no sabíem fer cap altre paper que de babau, amb un mig somrís empegueït que ens regalimava de la cera estovada de la carota com bavalles de gripau enlluernat. Remugava ell: *Plou gaire?* I man: *Gens*. El Solell apareixia, injuriós, de pet.

Per tal d'evitar que l'escena encar no s'enlletgís més, prou que ja n'era, amb sengles febles estossecs ens enretiràrem, ell als panteons profanats de la cambra materna, el tit a les entranyes grinyolants del casalot.

Amb minvat espatller, la càrrega d'àrguens que virtualment ja arrossegava tostemps havia esdevinguda ara molt més engeperudidorament feixuga — s'hi afegien, llas, pler de sensacions malestatgeres, rares recances mig lúbriques, un tou empoixevolidor de greuges novells i mal definits, un rebrot de llànties inesborrívoles a l'ànima… *Ma mare un cas? Una altra dallò? Mon pare un banyut, com sempre ens havíem temut? Tothom sucant-hi, ca? Tret de manguis, oi?* Embolics rai.

Mes com diu que fa en Diodor: "Wovon man nicht sprechen kann, darüber muss man schweigen", o: si doncs no ho saps, més val que callis. Ara, clapar, gens. Me la pelava, hò, això; sense treure'n nyapa, però, sense dedició absurda. Per a més plaer ulterior. Verges llençols de tostemps ajornada màcula.

Ni el fementit sacríleg ni la sacerdotessa indecent no els retrobí fins aquell mateix vespre, bo i tornant d'estudi, com obria la porta de casa, i allí eren, a la saleta, tots dos al sofà, davant la tauleta baixa, claferta de papers, llibrots i ordinadors. La bonior de les maquinetes engegades gronxava, santíssima, llurs molt sàvies ans saberudes paraules. Així mateix massa esverat, no n'esbrinava borrall; no pas que de costum n'esbrinés gaire, mes llavors encar menys; als mots me'ls mancava l'argamassa de la il·lació que hi duu un mínim de delit d'entendre-les. Amb una capcinada gens compromesa, m'esquitllava cap al corredor; ells m'havien respost amb el mateix desinterès. I tanmateix ara, de puntetes, sense sabates, tornava secretament a la saleta, orelles ben dretes i esmolades, a xafardejar-hi què s'empatollaven. Alfarrassava que sense la roba estesa de la meua presència, es trairien, car me'ls esmava rebaixats, així com grolleres rentadores garlaires, malfiades que rere els llençols estesos no s'hi amaguessin enemigues, o marits, o canalla, i s'assabentessin de secrets massa punyents i vergonyosos.

Aquell camí no en romanc a l'escapça. Allò que abans semblava sense solta ni volta, ara, tret de les parts en grec antic, esdevenia entenedor de mig a mig.

Som, en part, la família, d'antiga nissaga russa; doncs, el rus l'entenc, i no cal pas dir el polonès, l'alemany, l'anglès, etc. I els més subtils entrellats de la nostra llengua, els perceb pregonament. (Allò que no entenc ni vull entendre és el xarnec… de fet m'esgarrifa sentir-ne el més lleuger accent, massa repel·lent, i de mantinent m'agafa la dèria assassina si mai en sent un sol conat de mot… tret que el xarnec no hi ha persona intel·ligent qui es rebaixi a dir-ne bram, així que aleshores i per aquests encontorns rai, vós; no calia que l'odi em pugés al cervell ni que em tragués de la butxaca el xifarot molt esmolat). Pel que fa al nostre amat idioma, com ho diràs? Massa coral, massa intrínsec al teu si més sòlid… era com allò que et deien de petit i, pel fet que ho copsaves perfectament i la matèria era toveta, d'empertostemps ho duràs pregonament esgrafiat al cervell… quelcom com ara allò d'"a la voreta del riu, no t'hi faços lo niu"… quin català serà prou pallús i datpelcul de

davallar de les alçades per a jaquir-se endur per la bare torrentada...? àvol esplai de l'acte gratuït...? carallot...! oldans antulls, jotflic... tarter avall, a tomballons, amb greu terrabastall, com la targuerada immunda...? on és la puta gràcia...? No; sempre serem exquisits. Qui ha estat un camí exquisit... qui ha tastades les mels vocals, bucals, entenimentades, de la glòria... d'un llenguatge imperfectible... mai no es llençarà a l'estanyol fètid, enverinat, malsonant, d'un algaraví inepte i fastigós.

Així que, com dic, tret fragments de grec massa obscurs, ho enxampava tot, i part damunt, tot en tot, en deduïa pler. Tanmateix, convinguéssim que en Diodor, amb el seu devessall de pobles obsolets i civilitzacions desaparegudes, lliurant, amb quatre espeteguets de panxell de dit del mig al tou del tènar, dret d'existència o — per un oblit, o escunç o daltabaix, qualssevol, qui sap si astrucs o malastrucs — dret d'etern i innominat repòs a innombrables arreplecs d'humans qui conqueriren, maldaren i se sotsobraren a tornajornals al llarg de les maltempsades, i tanmateix foren elidits o absorbits sense aup ni esclau ni rastre, doncs (car prou manquen, perduts, volums a les seues històries, i comptéssim amb els incendis, els rats cellards, els aiguats, els analfabets, i els maliciosament esborraires d'inconvenients realitats — ço és, els nazis i els xarnecs i els stalinistes — i les no-referències, les llacunes al seu recacejar rere les fonts, com sempre: amb les espontànies casualitats), i llavors encar lliurant, a llivell d'individu si fa no fot heroic, guardons i blasmes a tort i a dret — i qui en fóra l'objecte mort i podrit, i rebarrejat en la gàbia asfixiant i infecta del temps, ans benauradament o malaurada oblidat si doncs no fos precisament per l'esment que elleix no en fa, en Diodor Rodó, sicilià, convinguéssim, deia, que a hores d'ara t'ho relativitza bon tros tot.

Aitantost faci cap el jorn belleu possible on a mon pare, n'Aristarc Verdura i Quitrà, li serà llegut que isqui de la cangrí on l'han mès, llas, i remès, els maleïts ocupants de la pàtria llunyana, per qüestions polítiques que toquen a l'alliberament de la nació ans al desempallegament d'una puta vegada del jou ultravilipendiós que els pútrids ens cardaren per barret massa d'eixorques saons ha...

ecs!... — mes mai no diré sense odi mortridor (bombes de neutrí! bombes!) el nom insultant amb què volen i revolen que siguem coneguts a les noves històries del món dels diodorets de pa sucat amb merda qui s'arrosseguen, ignars, actualment...! — massa d'eixorques saons, ausades, rostats, rosegats fins al bessó... de tal manera que, ja desmenjats, nosaltres, rai, i fatalistes, ai, gairebé... — i (mon pare Aristarc, car per què l'assassinarien ara en presó si il·lusament es creuen que el buidaven de secrets?) pugui arribar-se fins a ca nostra, a Berkeley, on a la placeta on urqueja amb totes les de la llei l'estàtua a l'heroi de la Terra Lliure que erigírem adés, fa una tongada de mesos, els exiliats, ens trobarem perquè el pre-assabenti de la diguem-ne situació amb la seua dona ma mare, confiéssim que llavors, distret amb aqueixes birimboies de cuques i moixons en nius trastocats, ànima dolcíssima com és, tot i que mai no se les ha popades dolces, li manqui lleure per a dedicar-se al tema estudiat — tan perillós (pel seu briu relativitzador) per a un home amb ideals (i a mon pare el vull viu!) — pel fet que ja haurà esmerçat el de més del seu interès en l'estudiant.

L'estudiant, com dic, en Ponç Apol·loni Cataracte, certifiquí llavors que prou se circumscrivia al tema, ço és, en Diodor Rodó, i no pas, com serp malcollada, al grapejós festeig amb la molt il·lustre amistançada.

Llas, autòpticament, podia esmar-me'ls empaitant qualque àpat greixós amb xivarri de copes de xampany i patxip-patxaps de plecs sexuals amb massa de mocs, o ja passant-ne els taps amb exclamacions de xurriacades i foscs esbufecs de sadisme. *Sí-bé, tanoca, creu-t'ho!* De fet, anc, ni en cap contumeliosa i molt pudent estampeta de la més carrinclona ans xarona apologètica, no havia, pobrissó, albirada escena més inspirada de devoció didàctica: tant professora com alumne hi anaven, embeguts per la roent lliçó, de tot cor. A tot estrop t'omplien, amb variants d'estranys mots, amb guixets i clarions, glaubes i glaubes, d'on, en esborrar-los (els fetillaires mots), el polsim se n'aixecava com boira d'illot misteriós que irremeiablement es perd, rerefons avall, en l'antàrtica foscor.

Qui no s'ho cregués, doncs ni mai. Mes en aquells instants d'emoció

molt punyent, immergit com qui vertiginós es nega en corusqueigs, pampallugueigs, espurneigs d'entretastets de mons mai encetats, com en els sobreïxents esparpells de les àries wagnerianes, o d'en Putxí diví, del tot ja rabit, una força mística m'hi atreia... ara esdevenia suau, llisquent, colobra silent... era el llangardaix lleial qui sens esme m'hi esmunyia... volia fondre'm, com adés, en llur molt íntima comunió, volia esbleixar-me definitivament i dir-los sens veu, com si havien trobat el puta greal de la glòria indecent, ja trencant-me doncs l'exsangüe, flonja, pereixonada gargamella: — *Ep, part en vull, minyons, part en vull!* (sol·lícit, deliciós, amb tendres, manyacs, saladets, esqueixos del bon castís vernacular).

Minyons, part en vull... No pas que ho hagués fet; de la intenció a l'acte hi ha un abís; i ben sovint cap espontani pont de sobtada embranzida, voluntària o no. Sort encar tanmateix que en Guiu mon frare tornava d'escola; tot és que la seua presència, malmirrosa i tot, desféu el malaltís embruix. "Ton germà et donarà el berenar," se'n deseixí, massa enfeinada, na Dídaca als Inferns, i en Guiu Smolà i Vinçà s'ensopegà amb manguis.

"Guaita", li diguí, "hem rebuda, molt clandestinament, lletra del pare." I amb això el feia més content.

Dementre que ells se les heien amb llurs tripijoquesques llunyàries, cada camí, llas, més minúscules i inconseqüents, nosaltres ens n'anàrem suaus ans sèduls a la cuina.

Em fa que una de les traduccions on treballaven era alemanya. Prou els havia sentits suara desqualificar n'Heròdot, i un altre historiador, per torna si fa no fa eufònica: "Was sollte es heissen, dass Herodot oder Herodian an Halbheit zugrunde gegangen sei", quelcom com ara això, ausades: "Què cony hi feia si n'Herodià ni n'Heròdot no ho endevinaven prou, ni àdhuc si s'erraven de mig a mig", havia volgut sàpiguer en Ponç Apol·loni; tant se valia si, com deia el perspicaç torsimany, s'havien empantanegats a mig camí; la qüestió era que allí foren, no pas soldats ni generals qui tard o d'hora passaren per ull i desaparegueren al gorg per on tota fera

desapareix, sense jaquir altre aup que el del nombre (allí 132 atenesos morts), rarament el del nom en un túmul força anònim, com el d'aquest cas de Marató, i on rats, fures i d'altres carnissers qui s'entenguin de galeries tantost puguin fer-hi niu i gros tiberi, vós; de debò la qüestió, és clar, és tornar a casa prou estalvi que puguis contar-ho, i contar-ho amb aitanta de traceta com aquells dos. Car, si no ho contaven, on fórem? Ja empantanegats abans de començar.

Això devia haver consirat així mateix el pare nostre: no fos cas, oi? En Diodor: "I així rutllaven les coses part Sicília"... kaí ta mèn katà tén Sikelian èn toütois én... i qui diu Sikelian diu qualsevol altra banda, vós, com ara Berkeley, no fa? Diu el pare que ha fet tanta de bondat. Que la màquina de detectar mentides ja no li'n detecta cap, i que els saigs malignes (xarnecs xuclaestronts) albiren efectivament d'alliberar-lo... tret que és clar cap màquina encar no detecta re... altre que canvis d'emoció: tírries, ràbies, èxtasis, enyors... Un cervell és d'allò més plàstic... es renova constantment... els universos hi van de bòlit... Com més intel·ligent, els universos que crees més caòticament no s'entortolliguen, i pereixen i es re-reneixen, i s'enfonsen en pous de banys d'aliatges inoïts. Ningú no apamarà l'il·limitat expandir-se de mon pare — i menys, jotflic, cap maleït buròcrata canfelipútrid, per molt esvalotadament assassí que sigui.

Com vaticinàvem els antics catalans: "**Aquell qui pitjor et vol, no s'erra pas a tort: morirà de sobte**"; sé que mon pare s'apuntava mentalment el nom dels seus torturadors qui ara cometran doncs l'errada fatal de deixar-lo tornar a casa viu.

I qui rebrà de sobrepuig, en torna o afegitó sense importància, serà, avergonyit per una comunitat resistent qui rebrà l'heroi amb fanfàrries indignades, el meu nou amic-enemic, en Ponç Apol·loni.

Tot plegat, d'allò pus contentet, doncs, que no estic!

~o~o~

Canfelipútrids llur lladra avarícia
Ens ho ha pres tot — esclaus no havem sinó
D'altre remei que fotjar'ls al carpó —
Mentre ens eixorben i en diuen carícia.

Orbs i esllenguats ja els som i llur fiçó
Es deleix ara amb fe excrementícia
A eixorellar'ns extremant llur malícia
Volent-nos flascs i balbs com cagalló.

Merda ja els som — carnús de claveguera
Tant de bo fóssim ja fets fumeguera.

Per què sobreviure envaïts pel cucut?
El niu un caos i fotem els dòcils.

Més ens valdria no haver mai nascut
Sens suc anem — no pas millors que fòssils.

~o~o~

No nation is forever

Arbre antic amb insinuacions de desigs
que són ressecs tentacles de branques mortes

Tronc corcat amb un cruany enyorós per nucli
encar somiant fumeroles d'aspiracions tot vagues.

(...)

I've become an old tree

whose needs and wants
are dissecated limbs
that either fall by themselves
or one cuts off

I'm just a bole
with a hard nostalgic core
and a soul of embers
left dreaming
of a slow coke fire.

~o~o~

Al bosc dels enamorats
Comptàrem els cors dels arbres.

Corals cantaren els arbres
En la sobtada tronada
Himnes bojals de discòrdia.

~o~o~

Hi havia dos amants
Són Xampany i Xantipa
Na Xantipa un mal jorn
D'en Xampany se n'atipa
Ell la titlla de trompa
L'entesa se'ls estripa.

~o~o~

El cony fruit més sucós i dehiscent
Em disposava a tastar'l amatent
Quan de les alçades em cauen bolets

I garrotades blasmes i retrets.

La dona és un arbre gens generós
Son fruit asclat a l'entreforc llustrós
És prohibit per als moixons pensius
Només hi és per a bàrbars actius
Perquè l'arrabassin amb violència
I en llencin el pinyol sense consciència.

Qui el tastaria fi i llambresc com jonc
Hom el tortura relligat al tronc.
Fruit prop i lluny amb verins fora i dins
Dards que em tramet em volten els confins.

Tantalitzat la temptació fou massa
Entrí a l'infern del qui el piu s'arrabassa.

~o~o~

La dona només s'ascla
a qui li romp la closca

Un cop desclosa es dóna
a mant salvatge en horda

A mant amant es dóna
amb muscle i fresca rosca

Mes fosca mai no s'ascla
al flasc qui el racó enllorda.

~o~o~

Certes femelles han
un feble pels poetes

llur cony és pudent
i llurs ulls zigzaguen

i quan carden
ah quan carden

els castigats somiers
esbocinats s'esbalcen.

~o~o~

Aixopluc de bombardeig

Bèstia negra destructora, asclada pel mig i trepitjada
recomprat maletí amb pertinences d'abans — objectes retrobats
garatges buits — més ens val caminar
emigrants — taques grogues — brosses als ulls
el xiulet silent en el soroll

La pantomima — tendrums mal casats en un cel opac
sizígiament els gols dels sortílegs hi entren sols

L'hotel es desfà
les noietes, massa joves, massa cardar-hi rai

Al conat del recompte, l'esclat!

D'on cal amagar's — al soterrani les pedres burxen

Màscara — màscara
màscara per a escriure millor el transsumpte

Record — oblit — record.

~o~o~

Anamnesi amunt

—Ni els meus més propers no reconeixien el meu cadàver.
—Mes per què haurien d'haver'l reconegut, si ningú no pot reconèixer's en la imatge que ningú altre té d'ell mateix encara viu i tot?
—I fins la imatge que un mateix té de si mateix? Irrecognoscible!
—Car quantes de vides vius a mesura que es despenen els anys? Les imatges que de tu mateix tens, reverberacions en el mirall tremolós d'una aigua tèrbola, i, com més te n'allunyes, més — una imatge que es dissol en qualque si fa no fa mitificat algú qui de fet mai no visqué enlloc altre que al teu incert magí.
—Si això és quelcom que s'esdevé dins teu pel que fa a tu mateix, imagina't, si pots, amb les imatges d'altri.

~o~o~

—Era petit i anàvem de nits al camp d'esports a veure l'*intercities* (per a quan l'*interplanetaries, vós?*), una competició ciclista entre viles on prou que ens esgargamellàvem bo i animant els lleidatans, i en acabat, tothom anant-se'n, els projectors apagats, allí sóc, jaquit enrere, mentre l'home qui m'hi duia feia foscs negocis; allí romanc, doncs, mes com un boig, esventegat, corrent a peu, tot oblic pel velòdrom, aitan de pressa com puc, i de més en més de pressa, obsedit, com si recordés la meua mort, la revisqués, rodant rodant rodant... a frec de forat, com brossa ínfima entre la minvant minvant minvant aigua d'aigüera.
—Fins que ja no caic, retut, marejat, abocat, com qui, a la fi endut pel romball de qualque enorme i sacsejat embut, no s'esmunyís eixidiu o bunera o estopí del fons de tot, avall avall avall, devers el torrent o la duad que s'enduu els morts, tots els morts, per sempre, eternament.

~o~o~

—Sempre he tastat el gust descoratjador de l'últim destí de tot l'existent. I sé que els crits, els crits, com més forts, més animats, més angoixa no amaguen, més nua anorreadora veritat no volen disfressar de ficta joia.
—Com més cridòria i més orgia, més por colgada pel fang de la inconsciència.
—Com abans, oi? A tall de saturnals, les danses a ca els més rics sovint esdevenien capgirades bacanals. Els acabalats servint els servents. Unes poques hores on totdéu trastocat rai, amb els esclaus fotent de mestres, els mestres d'esclaus, els folls de bisbes, els bisbes de folls, els cuguços de druts, els druts de cuguç...
—N'Athenasi prou en documenta la divertida degradació. Sobretot, els peixos disfressats de pescador, els pescadors pescats pels peixos amb hams i xarxes molt destructors. I tothom alhora trempant, i les dones, ui, lubrificades part de dins i part de fora fins a l'ofec. El fàstic.
—Les festes i els circs i les guerres, aitan lletjament espectaculars.
—*Per què hi riu la gent? Per què hi riu la pega gent...?* No hi trobava de cap manera explic.
—*Aquest xiquet és un llunàtic*, deia sovint sorrut l'home, arrossegant-me ara cap a casa. Al cel, infinitud d'estels esclataven, mons de sobte finits. Mons de no re immediatament cremats com xàldigues veloces. La lluna sangosa s'atansava cada cop més a prop. Se'ns hi estavellarà. *Aviat hi passem tots, per l'ull del nou forat*.
—Rodem rodem rodem, òrbites inestables, i tot d'una, *crac, avall!*

~o~o~

—Records d'aquella altra vida.
—Petit, les estrenes del solstici d'hivern, o diguem-ne el present nadalenc, que potser mai no em feia més goig era una caixeta de ferro amb una claueta que hi pogués desar tots els meus tresors, car sempre he estat molt secretiu. Un cop pleneta, no fos cas que ningú la violés, tot i que tothora duia amb mi l'única claueta, vaig decidir que més valia amagar-la millor. D'esquitllèbit, me'n vaig anar al fons del corral, a un indret on fa colzada i, al racó més privat, vora un dels murs a l'altre costat del qual comença l'ampli predi d'un veí, a un lloc invisible doncs de cap casa, amb els conills, gallines, gallsdindi — amics meus tots plegats, de sols confidents — prou que

ens coneixíem, hi passava mitja vida, tantes d'hores que despenia amb ells parlant-los de mes aventures màgiques vistes dormint — hi feia un forat per a colgar-hi la caixeta, quan em vaig trobar un tresor colgat abans per algun altre gran aventurer com jo, separats ell i jo només per sis centúries. Era un anyoc de monedes, embolicat originalment qui sap amb què, car ara els pèmpins — una vintena de croats del segle tretzè — romanien una mica esbarriats. Els vaig netejar amb el mocador i, content d'allò pus, els vaig afegir als tresors de la caixeta. Tot ben afetgegat prou hi cabien. Per les vicissituds ulteriors, car poc després hom m'havia tramès a un internat, i amb la claueta rovellada perduda qui sap on, l'oblit tranquil·lament s'instal·la. Mai més torní a la ruïnes de casa.
—Qui sap si sis centúries més endavant encara algun altre "predestinat" sabrà doncs els meus secrets per a barrejar-los amb els seus? Qui sap si...
—*Són això els llimbs on el parentiu virtual es perpetua?*

~o~o~

—**Vocació de Vell**.
—Nen, i què voldràs ser quan seràs gran?
—*Gran.*
—[Aquesta era sempre la resposta. I ara que sóc gran ningú no m'ho demana, mes si m'ho demanaven els responia: *Doncs més gran encara, jotfot*. Car sempre he tinguda la mateixa vocació... *de vell.*]

~o~o~

—Davant qualsevol concepte infantilitzador — com més abstractes, com més irreals, pitjor — conceptes buits, estil *ànima, déus, honor, follets, espectres, zombis, fantasmes, angelets, paradisos, inferns, eternitats, immortalitats, viatges al temps, premonicions, metempsicosis — tantes tantes tantes imbecil·litats, tantes de pegues creences sense cap ni peus!*
—Tothom qui s'hi fot a discutir'n esdevé per força infantilitzat.
—Màgia imbècil — bocins de pa disgustat donats per les mans

llordes d’un pedòfil es transformen en qualque miraculosa menja malèfica que t’obre les portes d’un món de boigs enjòlit entre galàxies qui ballen sardanes, saltironant, amb els pits i natges de llurs estels portant un ritme familiar, i les galàxies mateixes somrient amplament i molt putament beatífiques.

~o~o~

—Per als qui hem el costum un si no és lletget de cagar cap per avall, belleu ens caldria, gos a dir, un petit invent a tall de paraigüet que desviés potser el fluix merdós cap a indrets menys compromesos, car pel que fa als oronells, per exemple, alhora cagar i eixavuir produeix al cos, ho dic per manta experiència, llas, allò que els antics sàviament en diem un mal-tremp. Per a no dir que et destrempa un tou, i et destarota un niu, i et desacunça fort, i et desguitarra rai.
—Pres de pànic, el cos et diu, *Collons, noi, eixavuïm o caguem? Oi? Eixavuíssim o caguéssim, mes mai ensems!*
—No fos cas, colt minyó enzet rai, que, com t’ha succeït manta vegada, hom es torni a trobar que eixavueix part de cul i part de gola caga.

~o~o~

—Algú m’havia dit, *Quan l’avió semblava que s’estavellava irremissiblement, el meu darrer pensament anà cap a tu.*
—*Quin xantatge*, havia pensat. I llavors, gairebé automàtic, vaig correspondre amb una mentida equivalent. *El mateix em va passar a mi; tothom n’estava convençut que ens la fotíem; hi havia els histèrics, hi havia els supersticiosos, hi havia els desesperats, i els acollonits fets un bolic, mes eu què faig? Em vaig adreçar mentalment a tu — “Que tinguis una vida meravellosa, na Tal”.*
—*Quina emoció. Ho veus? Som ànimes bessones*. Etc. La pudent carrinclona sentimental merdegada de sempre.
—Car quina imatge representava aquell presumpte darrer pensament? D’on sortia? Qui la projectava? El “meu” desig? La

“meua” por? La meua lluna particular d’aquella hora — m’hi trobava cínic, espiritual, enyorívol, heroic? I si haguessin estats els mitocondris? Els gèns? Les hormones? Els bacteris? Els sentits en aquell moment força excitats — les pudors, els sorolls, el mareig; les influències oïdes, ensumades, sentides, tastades, vistes? Una lectura, una conversa, un record, mòrbid, romàntic? Les aleatòries sinapsis? Cap paràsit? Cap infecció? Cap grip?
—*Em creus, oi?*
—*És clar, és clar.*

~o~o~

—No li havia volgut dir, per a no ridiculitzar-la més que no s’havia ridiculitzada ella sola, *I, abans d’espitxar-la, pobrissona, com m’hi havies vist? Què hi feia? Com m’hi estava? Era una imatge d’odi, oi? Per què no? D’on la treies, la imatge de manguis que comonies del buit? M’hi veies de memòria? Em treies de la memòria? I què és la memòria? Esfilagarsat palimpsest, gens fiable, mai! I què devia fer-hi, carallot de mi? Hi trempava, me la pelava, hi cagava? Hi cantava? Et bescantava? Hi fotia un rot, un badall, un crit? Em fotia un tec? Hi aixecava el porró? O és que llavors fotia cara de malalt, de pet, d’emprenyat, d’angèlic (ha-hà, en edèn idíl·lic)? Ah, no; hi era un maleït follet, qualque molt nic fantasma. O a la presó. A l’hospital. Al manicomi. Al taüt. Estès, ventre i pit acopats de mig a mig, damunt el marbre tot llord on els botxins forenses hi foten llurs porques disseccions.*
—*Ai, no sé com dir-ho,* potser m’hauria dit, *Sí ves, hi érets tu mateix, aital com ets. Aital com ets.*
—Mes com sóc? qui sóc? què sóc? Falòrnies.
—Tret que a qui marejaré? El món ja és prou mareig.

~o~o~

—El jorn mateix on fotí els 36, l’emperador boig de l’àvol imperi — es deia Règan, aquell pobre repulsiu lolita foll — féu espetegar totes

les merdoses andròmines nuclears, i doncs féu tornar, en un tres i no res, la crosta adés si fa no fa feraç de la terra sencera, en una mar molt pregona de cendres enverinades. Només quatre gats qui vivíem sebollits en coves inescandallables sobrevisquérem. A mi m'anava prou bé no haver de dependre dels maleïts de dalt — sempre m'ha plagut viure lluny de tothom — i lluny de tothom, vol dir lluny de les pol·lucions de la llum el soroll les pudors i el fum.
—Quan els de dalt l'emperador boig Règan els esborrà tots (inclòs ell mateix, l'imbècil), els de baix ens espavilàrem. No cal dir que, sense la pol·lució de la puta llum, els ulls se'ns avivaren.
—Personalment, sempre havia ja vist molt millor en la foscor.

~o~o~

—Es deportaven a l'arbreda, i, a través d'aquella constel·lació d'obstacles, d'inadequacions, reeixia tanmateix a extreure'n, si fa no fa de les que em calien, llur acolorida saba.
—Car cert que cada lletra es divertia, cascuna estenent enjogassadament la seua reverberant color tan distintiva.
—Lletres, doncs, i llavors sindicats o esbarts o escamots de lletres convertits en mots, portaven diferents colors — i prou aferrissadament que les defensaven, tothom contra tothom. Per això, per llur dèria de defensar les colors pròpies, no pas que mai es poguessin unir en re altre que no fos incertes paraules d'efímers conceptes, les quals, com dic, anava enxampant perquè em servissin tanmateix per a suputar qüestions, mig resoldre dubtes, enigmes.
—Un mal jorn amnèsic tanmateix tots plegats, lletres i mots de totes les colors, s'uniren en llur ira contra l'ús que en feia, i deien, *No volem pas que ens empris mai més per als teus designis, pseudo-solucions; vés-te'n a la merda, osta, fot el camp, malparit!*
—Què podia fer?
—Els vaig dir, *Com vulgueu; ja n'empraré d'altres...*
—*D'altres?* Se'n reien, molt ofensius, amollant alhora pler d'impropietats, de denigracions, improperis.
—*Sempre puc somiar noves lletres, nous somnis, noves solucions, noves qüestions en d'altres sistemes...*
—Car ara me n'adonava, totes aquelles lletres, i aquells sindicats de lletres, tan partidistes, de colors tan agressives... *Quina colla de*

degenerats! Hi havia el qui semblava cap dels rebels davant, tot ennegrit, rude, cremat... Cremat com tants de mots, i de dites i frases fetes, de proverbis, de constrenyents constants literàries, i de "savieses", de "savieses de tota la vida", tots plegats emprats de reble i prou — o, pitjor, per motius de "moralitat", és a dir, d'enganyifa... *Ecs, vós!*
—I aquelles seductores lletres i mots femelles, de cos vistós — *mes de cony molt promiscu, i doncs altament infecte!*
—I tant de mandrós fastigós, qui, pudent, decrèpit, gens vigorós, només espera, callat, a banda, *l'hora de trair*.
—La malfiança doncs era mútua. En realitat, ara me n'adonava. Em deia, *Mai no ne n'he fiat, de les lletres ni dels suspectes sindicats de lletres, portin la color cridanera que portin. Sempre repel·lit pel contacte, i tant, la corrupció, la contaminació que porta. No me n'ha feta mai gens, de gràcia, cap desig d'intimitat, de col·laboració, de convivència — desigs que, com es sabut, sempre es poden tornar desigs de vindicta, desigs de fer'm mal, desigs d'enveja, de pretesa explotació.*
—No m'agraden els amics, les visites, les barreges, els conviures... la promiscuïtat. *Ecs, la promiscuïtat, font de totes les malalties, malsdecap!*
—No se sap mai com reaccionaran la gent (vull dir, els ens, les entitats, els colors) qui acceptaries, qui tindries massa a prop — caràcters estranys, inescandallables, imprevisibles — *i, part d'arrere, amb quines maleïdes intencions...?*
—Més val tindre'ls sempre a una certa distància, per a observar'ls, per a albirar d'on fan cap, fins i tot per, si cal, fer'ls servir, o al contrari, per a ajudar'ls, si els cal — ajudar-se'n i ajudar'ls de lluny, de lluny... Car et vols sempre autònom, a part.
—T'estimes més anar sol, pel conegut — sense desagradables, o àdhuc letals, sorpreses.
—I al capdavall, d'amagat, furtivament, d'estranquis, velis nolis, com dic, te'n pots servir.
—Com qui no vol la cosa, tu a la teua. Encara que conscientment no vulguin, lletres i paraules que et calguin, sempre n'enxampes, d'inconscients o mig adormides, o badant o distretes, i aleshores pots emprar-les per a plantejar-t'hi certes qüestions — i àdhuc, qui sap, per a trobar solucions, tot i que llur participació no sigui gens participativa, *hà!*
—Car què són lletres i mots de qualssevol tendències ni colors, sinó

menes de crosses involuntàries — crosses sovint fins i tot un pèl rebels, gens col·laboradores — o força enemigues; declaradament enemigues, *com ara, en període amnèsic* — en tot cas, sempre capricioses, difícils de manejar. Mes tant hi fot, de tota manera les prens i que se n'espinyin, que vagin a plànyer's al sanedrí de les literals exasperacions. Els diran que se'n vagin a donar pel ses elles amb elles. La qüestió, tant si vols com si no vols, que t'ajudin a anar fent. A anar guarint, anar salvant, eixesparadrapant, els treps de les ininterrompudes... ininterrompudes conjectures... que a tothora, mentre ets si fa no fa viu, putament se't presenten.

~o~o~

—Les putes reputades som les més reputes. Per la nostra reputació malreputades, putada que fotéssim sempre serà *una bona putada*. Hom ens diputa, impotents, amb repunts rai d'hipotètiques hipoteques. Oipús, putatives amputadores de puats prepucis i adu molt precipus vits, puntuts ens imputen amb impunitat, molt vituperativament, d'esputar'n impudents en acabat els atributs, i ens atupen a tributs i no tituben, punitius, molt preconcebuts, a suputar que ja debutem sense cap pulcritud, ans amb tota impuritat, putes.

—I que doncs tota opulent putada que, sense dubtança decuplinada, molt manipulativament els dèspotes han estipulat que molt putament ans empotinada hom no ens encolomi... — *massa poc!*

~o~o~

—Tria ton fat, ço és, el fat que el fat et tria.
—I vós què n'espereu, de la vida?
—Que la vida se m'esperi encara una estoneta.
—I...?
—...que, cansada d'esperar-se'm, en anar-se'n, me n'en vagi, cansat.
—Desesperançat.

—Mes no pas desesperat, car no n’esperava altre que esperar-hi.

~o~o~

—Passejant em trobava davant un espectacle fascinant. Al fons d’un fastigós atzucac, un esgarrifat objecte que hi patia lamentable setge — el flagel·laven cruament.
—Fins que no el fulminaven — llavors les fosques forces que l’assetjaven fugien, s’esvaïen, i havia pogut veure l’objecte assassinat.
—Era el meu nom.
—Molt més lleuger no em passejava ara. Car hi tant, vós! I agraït, eh?
—Si se’t mor el nom, tu rai, car rere hi ets, alliberat.
—Et vol el nom el seu esclau.

~o~o~

—L’insecte sense nom, alliberat de la càrrega carregosa del capoll la nimfa la crisàlide... s’envola allerat, en un aixec gloriós.
—Imaginem’ns-el anomenat, pobra bestiola; esmem’ns-el carregat amb la consciència d’ésser fictament u que el nom t’encoloma — el seu vol fa figa. *Què faig al cel?* es diu, *Què collons és tot això?*
—I cau devorat pel dubte angoixós. Sap que tot és mentida. I que la veritat del tot només és un altre concepte que tampoc no anomena re. Com el temps, l’espai.
—I cau, cau al no re. Sense remei, buidor endins, eternament.

~o~o~

—I on existeixen l’espai i el temps?
—No són enlloc altre que en el nom.
—Quan hom en diu *espai*, quan hom en diu *temps,* heus-los, fan

cap.
—Són concepcions mentals.

~o~o~

—Contenen o són continguts?
—S'escauen o són escaiguts?
—Cauen o sorgeixen? I on?
—On?
—Noms idiotes per a conceptes absurds.
—Llur coreografia sense cap ni peus, ni braços ni cames.
—Quina horrorosa sapastrada! El ball de no re a l'enlloc.

~o~o~

—I si el món fos un picarol enjòlit, fet sonar de trast en trast per qualque ximplet, sonat, foll, culcagat?
—I on fiques el foll?
—El foll ets tu, qui ignarament anomenes els éssers i les coses.
—En foties un enrenou indesxifrable.

~o~o~

—Quan feia de fals metge psicòleg (amb rònega oficineta i tot, accés a la qual, en un piset dels afores en un gran bastiment on les obres mai no s'acabaven del tot, i doncs on fins jo mateix en perdia de cops les traces per a fer-m'hi...)
—Deia, *El següent,* i el feia asseure, molt amablement, i llavors d'escoltar-me'l, li receptava, amb bones paraules, molt honestament, li receptava el que receptava sempre a tothom, *Calma*.
—A les dones, així mateix, amb mans de metge i amb les millors paraules, els oferia seguits orgasmes.
—Als homes, i a les dones frígides, amb mans de metge, els oferia,

finestra avall, horitzons llunyans.
—Els pacients calmats, amb calma me'ls enduia d'un en un, o a parelles si llurs neguits pertanyien a parella, a assolellats, enjardinats, paisatges.
—I fèiem petites excursions entre les plantes dels camps, que aprenguessin d'herboritzar-hi, i els anomenava els virolats romanents d'esvaïdes remotes glaceres, i els mostrava més amunt els desgels vora els rierols; re més reparador d'esperits malmesos — esdevindre calm, vivificat, testimoni dels bells desgels; com la neu tornada glaç es desglaçava en alliberats torrents de nítida aigua descordadament joiosa.
—Hi anàvem a veure així mateix, i això era especialment recomanat per a les jovencelles, com els arbres eren ens plens de vida i de dolces mans sobtades, i que pixar-hi darrere, ben ajupidetes les senyoretes, hi era sovint experimentar la misteriosa sorpresa de llurs tènues braços arboris que s'allargaven en mans de metge que suaument et pessigollejaven a ben encertats indrets de pessigolleig — i les jovencelles com amaven això; en tornaven totes animadetes.
—Res de més plaent que de fer bo a la bona, plana, gent. Sense pus pretensions.

~o~o~

—Mon perlí pipí, màgic.
—Perles al bec, enraonaire convincent.
—Vit meu qui ets el bon dimoniet de tots els bons consells.
—Quan aixeques les banyes, cal que hom et faci tot el cas del món, car què altre voldries, prou ho sé, que el bé de mon cos?
—Visca el vit!
—Visca el vit vit vit, perlí pipí, pipí pelàgic, antitràgic, màgic!

~o~o~

—Tallar'm? Mai! Abans una cama.
—Com era jove, tenia tanta de por de perdre consciència que m'empesquí un aforisme o apotegma (no sabia ni l'un ni l'altre mot)

que feia: “*Tallar’m? mai! abans una cama*”.
—Ni amb drogues ni amb el que fos, tallar-se el coneixement ho trobava l’animalada més grossa del món. Per això m’empescava, com dic, el ranc aforisme, el qual sempre he fet servir de bona crossa.

~0~0~

—**Carota de jutge, botifler segur**.
—Com més rigorós, més fastigós.
—Com més greu i caragreu, més fariseu i filisteu.
—Com més recte es fica l’estaquirot, més crueltat i buidor de burgès ninot.
—Com més autoritari i moralista d’alt bramul, més capdecony, foll, nul i datpelcul.

~0~0~

—A què jugues ara?
—Car tots juguem a fer un paperot o altre, és clar.
—Uns juguem a fer’ns el viu; els altres a fer’ns el ruc.
—Molts dels vius som més molt més rucs que no els rucs. Molts del rucs molt més vius que no els vius.
—L’estil, l’estil, l’estil del joc és allò que, fet i fet, mentre la peça dura, al capdavall no compta.

~0~0~

—Mancat de “gràcies socials”, conseqüències rai. És que em costa de fer veure, de fer el bugiot en societat. Si quelcom és lleig no puc dir que no n’és pas, i menys dir que és bonic; si cap teca fa gust de vòmit, no diré pas que no en sigui, emètica rai; si algú és un subaltern, no faré pas veure que és re més gros, per què li ho hauria d’amagar, per què enganyar’l, pobre desgraciat...

—Potser no hauria de dir mai re, fins i tot quan hom em demana el parer, em comoneix a pronunciar'm, potser llavors hauria de fer el distret, o l'imbècil, *Look, isn't that your cousin Betty; ah, no? sorry*. Mes si fes això, al capdavall, de què em serviria? Només per a sentir fàstic de mi mateix en acabat! Per això, sol·licitat, interpel·lat, *Abstén-te'n, abstén-te'n*, em diu un dimoni si fa no no fa poètic a l'orella, *naus de silenci abstraieu-me a nous cels!*
—Mes ai, sovint, massa sovint, no me'n puc estar, i em veig impel·lit, maleït, a dir quelcom, i llavors, si dic re, que digui sovint doncs la veritat — si és una merda, és una merda, i s'ha acabat.
—Les creences merdences, les filosofies merdies, els paradigmes merdigmes, els cementiris merdiris, les presons merdons, els hospitals merdals, els automòbils merdòbils, les esglésies merdésies, els perfums merdums, les musiques merdiques, les pintures merdures, el tec merdec, la muller merder, el savi merdavi, el sant merdant...
—Me'n fot de les conseqüències. *Igual serem*, que deia ma padrina. Ara, això també, quan dius la veritat, quan al subaltern li dius que no és altre que això; i dius que el pollastre tendre és una gallina dura; que l'infant és un palter repulsiu; que el gras és un sac de budellots claferts prou sabem de què; que la fina un esquelet nauseabund; i el valent un covard cagat; i el lladre un polític, i un gos un monstre horrorós, un monument pedrotes i ferralla, un cementiri una abominació, les filosofies ximpleries, les creences manies simiesques, que llurs mafumets, budes, vixnús, manitús, jesusos, moisesos... són uns fanàtics datspelcul més ignorants que un cagalló fumós, i les musiques estrèpits i cacofonies, i l'art gargots, i els perfums pudentors, i un general un desvergonyit assassí, i un jutge un botxí... i...
—I, llavors, albugínies, vós, tothom s'emprenya, tothom s'irrita, tothom ho troba tan estrany! I ja no et conviden mai més, això si no et volen matar allí mateix. I ja no et saludaran mai més, i sempre més arreu diran aitant de mal de tu com podran, i has esdevingut un pària irreversible, i au, som-hi, anar fent.
—No. *My fault, you see?* No aprenia mai de jugar al joc repel·lent de les lloes buides i les constants monçònegues. Per això, per això. Per això, ja ho veieu, que no tingui ni amics ni coneguts ni família ni merdegades semblants. Sóc lliure i independent com solitari insecte. *Pof!*

~o~o~

—Em deia en Jimmy amb tota la raó, *Saps qui són immensament de plànyer? Els miserables imbècils qui de petits no foren sexualment "molestats"; desgraciats, pobrissons! No sols ningú no els trobà prou atraients, ni minyones, ni mestres, ni capellans, ni guàrdies, ni els xiquets grans del carrer, sinó que ara els manca molt dolorosament l'excusa màxima per a justificar llur merdosa inferioritat! Ah, quin goig i quina satisfacció i doncs quina bona excusa, si algú s'hagués dignat d'"abusar-ne"! Si algú, és a dir, els hagués volgut fer el fotut favor de tocar'ls una miqueta el conyet, de burxar'ls amb un ditet al culet, de ficar'ls el cigalot a la boqueta! Ui que contents, ui que feliços, ui com poden dir que són la merda qui són per culpa d'altri, no pas per la pròpia, no, no, mai per llur pròpia culpa!*

~o~o~

—Si arribéssim si més no a xifra, no fa? A xifra, a qualsevol xifra, a qualsevol unitat. Mes no; cascú no és sinó fragment de punt suspensiu entre els innombrables punts suspensius del nombre aproximat que representaria l'infinit no re de la totalitat.

~o~o~

Sóc qui arregla els mons

Acabava de néixer i em diuen
Aixeca't! Ja has escoltats els nius?

I dic *Quins nius?*

Els nius dels gaigs!

I ja (mentre escolten els inútils enganyats
Cacofònics aparells d'enverinament general)
Escoltava nius i nius
Els nius dels falcons
Dels cucuts dels coloms
Dels psítacs dels alcions
N'escoltava en aixecar-me les innombrables revelacions.

I així esdevinc qui esdevinc.
Sóc ara qui arregla els mons.

Sóc qui va de món en món
A dur-ho tot en cunç.

Tothom hi troba ara feina justa i plaent.
Tothom hi és nou.
Tots hi som clons
Les nostres disposicions en tot coincideixen
Cap aresta ni tibantor
Re no ens burxa ni alenteix.

Sense dogmes ni codis hi som
Cada món en acabat
Adaptat a les necessitats pròpies.

I enlloc ni l'enveja ni el desig
Ni les dones no hi caben.
L'home nou hi neix sens sexe.

Ningú no hi pot cobejar de ningú la sort diversa
Car la sort no hi té tampoc cabuda
El nostre destí és idèntic i únic
Acomplir la tasca deguda.

I cada món és endreçat amb calmat mètode
I la satisfacció en abandonar un món tot endreçat
Només la sobra l'anticipació de trobar-te'n un de nou

On ordre em cal metre-hi.
Car ador de tot cor la feina ben feta.

Sóc qui arregla els mons de claror
Per foscors d'infinits espais.

Sóc qui arregla els mons esclatants
En eternitats de nits ben acomplertes.

~o~o~

Òstracons trobats a la butxaca

—Ningú amb dos dits de seny no es creu el que hom li diu durant una nit de sexe.
—Són mots passionals que amb la passió s'esvaeixen.

(...)

—Aquell fava havia arrencada una flor i ara n'estripava els pètals... *M'estima? No m'estima?* — anava dient, maleït ximplet.
—Ja et diré jo qui no t'estima, capdecony! La flor qui assassines i tortures!

(...)

—Tothora amb la por que tothom em matés.
—I de fet tan negligible no em veien que a ningú mai li abellia molla fer-ho.

(...)

—Entotsolat, en companyia amb mi mateix.
—Els diàlegs sempre hi són molt més intel·ligents.

(...)

—Les nenes qui pixen.
—En bec a galet.

(...)

—*Her boots are made for walking*...
—Damunt mos collonets.

(...)

—El fàrmac o boc expiatori és aquell entre tots qui hom sacrifica per a la redempció dels pecats de la tribu i per a la pacificació dels maleïts déus qui sempre demanen sang.
—Sabeu que abans justament d'ésser botxinejat hom començava per esclafar-li els ous?

(...)

—La meua dona m'ha castrat.
—Algú ha romàs ben descansat.

(...)

—El cony de la Deessa...
—Greal que només es toca amb un capciró escruixit d'un dit tremolenc banyat en llàgrimes.

(...)

—Qui es desvia del ramat, no és cap malalt; el malalt és qui es migra i mor, o el qui depereix o es mig mor.
—El qui es desvia del ramat, podrà ésser un rebel, un mal adaptat, un solitari, un vergonyós, el que vulguis, mes no pas malalt.

(...)

—A Eutòpia som una societat tan fanàticament pacífica que el primer signe d'un infant qui demostra inequívocament cap

inclinació devers les armes i la il·lusió d’ésser bòfia o assassí soldat, l’escapcem.

(...)

—Cavall mort aposta per mi.
—Que ni guanyi re al cap del carrer.

(...)

—**Pensem-hi, deixebles!**
—Neixem engolits; perim cagats.
—Tot el procés és digestiu.
—Hom ens concep com una mossada i llavors la vida ens paeix fins que no ens torna cagalló expulsat a la mort de l’univers copròfag.

(...)

—Si no sóc ningú, rai, vull dir, millor, tu!
—Quan em moriré no s’haurà mort ningú.

~o~o~

De dalt l’alta muntanya on hi ha el sanatori
cels blaus s’estenen on els avions esclaten:
paisatges monumentals — hi creixen taques
al llenç natural s’hi croquisen primordis.

Per morenes d’avials glaceres escaujàvem simfònics
ròssecs de refoses memòries de primitius malsons
on s’esqueien les calamitats perennes a encadenats crepuscles:
prehistòrics estigmes d’extincions molt lúcides
en sentim els udols i en tastem cendres necròtiques
entre les enigmàtiques mustigueses d’antigues glòries.

Els nostres trepigs al xipolleig del desglaç:
hi enlluerna el rou a les molses de branques i rocs

dels líquens a les lumaquel·les tota color és audaç.

Çassús llong descens devers l'estavellament
espectacle que a certs angles es malmet:
com ara escatxics de rovells al cel·luloide
suren petits gorgs de sang a escleròtiques i còrnies.

Tants de cossos tantost esclafats en escruix
amb cada cos conscient de l'imminent destí
i hom tanmateix qui encar fort s'arrapa
als ferros dels seient com si servés cap esperança.

Per als boigs tot ens va venint previst
manta de vegada la mateixa fantasmada
ens ombreja les hores inquietes de la nit:
la teua-seua vida repetida fins al fastig.

S'estenen cels blaus com llenços tibats
perquè tothom hi fantasmegi en esclatats paisatges:
interessants aventures d'idèntics desenllaços
vivim en bombolla — amb els queixals la punxen pallassos.

Els boigs ens compadíem dels qui queien
som prou equànimes — més del que creien — :
les darreres horrors no ens esborneien.

~o~o~

excursions de nits a Sols d'enjondre

excursions de nits a Sols d'enjondre
feixucs insomnis carregats de glòries
grutes en laberints de veus i ombres
camps verges encetats per arades enormes
avingudes d'arbres de flors carnívores
amples altes pèndules porpres

magatzems excelsos amb els salamons encesos
i els terres immensos de lluentors enlluernadores
si a fora es mantenen assídues les pluges voluptuoses
part de dins coreogràfics els acrobàtics vestits hi rellisquen

nits d’excursions meravelloses molt actives nits
si a l’obvers clarós hi ha els panteons plens de mausoleus fastuosos
al revers sinistre ens podem repenjar a foscs abissos
on collites genocides formen ratades piràmides

dalt turons atalaiem promissoris horitzons de rius
estacionades als meandres fades sacrificials
escanyen aus amb dents de cocodril
propiciatoris abellerols ibis cigonyes estruços
talígrads gressoris cursoris sindàctils gral·latoris
els tol i escapça cames i peus i sobre els eixalava

i com ens bellugarem ni peonarem ni correrem
amb xanques ni garrells ni sancallers com adés molt eficaços?

per ribes diverses sots els Sols novells d’antigues nits
no ens manquen d’altres histriòniques escaiences

rares i adotzenades escaiences ausades d’enjondre
sorgides de cop sense avís
a tall de tubercles espasmòdics que
rere historiats baluards on les seqüeles zoològiques
i encar més les fitològiques llur pas marcaren efímers
de sobte et sodomitzin drapaires

amuntegades seqüències sots els Sols nocturns albirades
sens dubte més excitants que no les que mai et durien els diürns
amb alhora l’exotisme i la distància
que prou te’n disminueixen el caire tràgic

car al capdavall cada assolellada nit s’ha de resoldre
en el mateix trasllat suau a un altre pla
a un altre llivell o llesca o frust d’aquest pastís
que cap sempre restret monstre putrefacte
molt gormand de tot el que d’orgànic no es basteix ni muneix

d’un sol mos o glop no es cruspeix

i llavors de re no en roman taca.

~o~o~

Lletres mèrdiques

Com el bou llaura
així escric (bon pagerol)
ficant l’esbós de qualque lletra mèrdica.

Quatre lletres mèrdiques part d’ací
quatre lletres mèrdiques part d’allà
i al capdavall tombes el cap
i què has descobert?

No he descobert pas re escrit
he descobert un altre full amb ratlles
si fa no fa dretes
si fa no fa tortes.

Un full il·lusament esperançat
un full que fa com qui si esperés lletres
lletres que no fossin potser mèrdiques
lletres que es tinguessin, ca?

Tret és clar que res no es té
que res no dura
que tot es fon en re.

De zero a zero
palimpsest ventís.

~o~o~

Rodaments

El món sencer balla
si em balla el cap.

(...)

Ni pagant-los fort m'aplaudeix la claca
Ni pegant-los fort m'estorç la gossada.

(...)

Amb despit em despita
m'engoleix i regurgita
s'emmantega s'espitrega
a la màrfega m'ofega.

(...)

Benvinguts avui al gran embolic
Amb polze i índex li fots in pessic
Caga't de por — se t'arronsa el melic
D'icor i pus un incessant salic
En va rajant sense possible explic
En sents l'oracle — *ranera i somic*.

(...)

Què vol l'aranya (demanava obtús)
esmolar la banya? pujar a l'autobús?
menjar-se un llobí (o en dius tu un tramús)?
amagar la ganya com sol fer l'estruç?
a filar s'afanya? o cus com un lluç?
o fa que t'escanya amb esquírria estranya?

(...)

Potser es fica a riure com un gamarús
o qui sap si a escriure aquest engargús.

Que no entri en campanya i em foti fora d'ús
no en vull cap castanya i romandre inconclús.

(...)

—*Què te'n sembla del caient de la meua faldilla?* — vol saber.
—L'assabent, aitan poètic com sé.
—El caient...? Doncs com el deixant... el deixant d'un transatlàntic... el pujant d'una gavina...
—El relliscant d'una foca...
—El penjant d'un penjat a la forca...
—O com l'ombrós oscil·lant de flairosa marfanta...
—Com el sobreeixint de cap niàgara... o el cagant...
—El cagant de la més bèstia ni enorme elefanta.

(...)

Ah hierofanta carregat de maules
per a ensibornar paules el magí esmoles
allevant culpes com qui estreba mules
vens ben cares evangelitzadores miules
qui les papagaies empiulen i mou-les.

(...)

Qui ha vist ballar aquest elefant sense ales?
Qui ha desfermats xais i llops per les sales?
Qui es fot la carn que aviat veuré que sales?

Qui ets (Faó o Caront)? — quines barques n'hales
Davallant orb i pet per les escales?

Quants dels vuit xais sacrificats no escules?
Quants d'albercocs per quins embuts no escoles?
Quins dels tres llops cerbers serós no esquiles?
Qui llavors no en calcula les seqüeles?

Ni a quin graó t'estrompes quan la sales?
I aprés salar-la en culpes quines aules
D'alumnes pecs qui se't creien les faules?

(...)

Prosa qui nou com del verí la dosi
tos paraules esfereïdores: tos ultimàtums
no pas mel que llambresca s'esmuny
llavis avall: perillós talent
de la teua boca: beix fluix el fluix
qui t'hi flueix: exempt de dolcesa

llengua del camaleó la teua
maixella d'ase i del crim l'espasme

els ulls enlluernats: cap en migranya
llàgrimes de rèptil les meues
gàrgoles hi neden: llur ganyotes

ai si la sal! llurs circells subversius
atmosfèrics se m'aiguabarregen:
sóc trobat cadàver d'ungles ratades.

~o~o~

Piles i piles de llibres poètics
i n'extrec què sinó un viure insegur
un tentineig tacat de tinta "blue"
femer qui creix en hàbitats patètics.

Originals es volen o "estètics"
o heroics rai o regalant glamur
mes a molts pocs no pas altre allò els pruu
que la pruïja de mostrar's "poètics".

I no n’hi ha prou. Cal tocar a altri la fibra
que se li aixequi quelcom: els cabells
de por, de joia el cor, del que equilibra
els obencs, o els orincs dels gaiatells

i llavors és clar la immensa titola
darrer triomf que tot ho reviscola.

~o~o~

Estronts i cagallonets amb noms d’estranya persona i tot

M’avançava una miqueta de no re als esdeveniments ni a les escaiences posteriors.
Havia vist al Museu dels Fòssils uns cagallons qui hom havia anomenats.
Anomenats a tall de persona individualitzada.
Cagallons amb nom, amb nom; anomenats molts sacriliciosament, vull dir, això rai, sagrada.

Som els copròlits, som els copròlits!
Això em cantaven (a manguis exclusivament) i a tall de salaces cancanaires
a tall d’aquelles múrries balladores, els copròlits tan consagradament exposats.

I cascun duia el seu nom ben contundent.
Cucafèram Espaordidòrum. Marracòrum Aiquinaponàram.
Dimonietus Monejairium. Moltarnatus Bugium.
Nothifixitis Gairus. Megacagairutis Palterius.

I m’esguardava els meus cagallonets i els meus estronts l’endemà
i els veia anònims i semblaven sanglotar de molt justificada tristor.

I doncs decidia d’anomenar’ls.
Car tots prou neixen al món.
Tots són de déu.

Tots tenen una història.

I au, doncs, cagalló que afaiçon, estront tantost construït, nom que li allev.
Molt merescudament.

Tu et diràs Pepet.
Tu Joanet.
Tu Cristineta.
Tu Eugènia.
Teodoreta tu.

I així anar fent, tothom molt comcaleretonetament batejat
i eu sentint-me en acabat divinament rai.

Segons s'assemblin a tal o a tal altre parent i conegut
amic o enemic
i gentota carallot d'aquella qui malda per a treure la tarota
pertot i sobretot a les carrinclonissimes notícies dels noticiaris
tothom per la cara que fot es guanya un nom o altre.

No solament pobl el meu món
pobl el món encar més merdós del futur.

Baldament els meus cagallons i estronts sobrevivents
fets dura pedra
aprenguin amb els innombrables mil·lennis d'enraonar i tot!

I quan qualque estaquirot de les saons sens fi d'un univers moribund
pretengui il·lusament d'anomenar'ls "copròlit *Nom Espantós*"
responguin plens d'urc català...

Que em dic Pepeta, collons!
Que em dic Lluïset, capdecony!
Aprèn-ne, xeuba, vols?

~o~o~

Ennuec d'en Nic

Tornant (virtualment o ficta) de meretricar per lletosa matinada, crisàlides de faiança eren els caramells; com pontífex qui aspergís l'endimoniat apotecari, l'alfàbrega espolsava gebres. Espieta sempre asimptòtic, ensopegava al parc tothom cardant, crec, resupinats sota abrics. Pertot m'hi trobaven de pus. Sense xanç en aquell xàl·lenj, vull dir, collons, portant les de perdre, fotia el camp ans no em ploguessin rocs.

Més ençà, hi ha un boig qui esbomba àzig sos doxàstics gronys. Catralls, rancs bobanys, que brollen a gets d'un pou que put a noc. Dempeus damunt caixa corcada, es deu nogensmenys pensar al marmori pedestal instruint la plebs amb idees contundents. Gens de parrèsia i molt fluixa retòrica, el borinot. Ignominiós vòmit, malaguanyada ptialorrea. Cridar, ara ennassat, adés ronc, sap, i prou. Pec flagell, saps què? Allunyem-nos-en.

Eixordat per l'exordi, del mèrdic sermó ja no en vaig copsar sinó vagues remors sense il·lació. Vius com mosteles, llests com rabassos, minyons pispaven a massa distrets cardaires flonges carteres. Hi havien, a elevats panells, xarones empastifades llampants que la boira desgraciadament desvelava. Les autoritats, és a dir, els dels diners i les xurriaques, ordenaven i t'endinyaven (t'anunciaven, recomanaven) que... (*camàndules de cruel plutòcrata!*). Per llivells tan dubtosos com els dels traficants de supersticions, assoleixen massa sovint de convèncer pler de beneits dels cabàs.

Els qui no som ningú no podem mai greujar cap institució (si ens enxampen, ens espellen), mes ells ens greugen de continu amb conceptes de corrupció accelerada, ens volen fer creure en espectres, en zombis, en déus, en bisbes, en vàlues, en guerres, en merdegades i metzines camuflades en pegats de salut i nodriments d'estaquirot superheroic. No anirem enlloc.

Dos morts, mascle i femella, bígams, piu encadellat al galze, romanien acumbents. Pacte suïcidari? Qui sap. Espinguets de dol

s'atansaven. Els armats qui venien belleu a sebollir'ls. Els merdes vestits de merda merdament formats. No me'n recordava que era al cementiri dels merdes de tots els exèrcits. Molt millor perdre's en bordell. Ennuecs d'enuig em pugen. Fugia esperitat, color de cony com fuig.

Doncs sí que sóc ruc. I jo qui em pensava que...

Em trob a casa la dona plorant. No la trobava pas dormint. Estrany.

—Sé que tornes de putes.
—Doncs sí que saps coses. Ara, si em demanaves si amb meretriu meretricava suara no gaire ha, doncs nyiclis, vós, lluny d'osques a més no púguer, saps?
—Tornaves de puntetes. Era una bona nit per a matar'm, no pas?
—Cançons cadavèriques cantades per dones histèriques — immune, com se'n diu? gens susceptible, vaccinat.
—Tens un escorpí per atzeb. No me l'etzibaràs pas mai pus! Les infeccions. Les sides, els lues, les sudes, els castells! Noies llogadisses virulents com llonganisses. Com llonganisses enllardonades amb boles de verí. Pallangues qui es belluguen com ludions mutilats. Llurs tòrrides discràsies en sotrac orgàstic esputen fels de corrupció. Impregnades de destructiva saó, llurs putes conys intempestius et paralitzen en el perniciós deliri. La teua pixa de depravat centaure microscòpic, tu, èpic titella, cràpula de priàpul de pàpules ple, gall de panses, crestallut i crostallut qui et creus, són crostes herpètiques que de les crostes a les crestes dels conys et creixen per tot.

I amb això em retreu els lluents relleus de certs bells ganglis crurals, tubercles esmaltats, com de vidre, o de pedra febrida, dels quals com argenter tofonaire qui geodes cobeja n'estic d'allò més orgullós, car qui sap en què (brillantíssim) mai no esclataran. Cal fer-s'hi, saps? Dut pel corrent, com tots els morts qui s'adormien bressolats pel deliciós riu del no re, se m'aclucaven els ulls, una mica pet de les mentes preses al bar vermell on les meretrius a tall d'ídoles s'exhibien com s'exhibien adés les degenerades cases reials als vells almanacs.

—Cinc anys seguits avui que no tens permès de cardar'm. Ara

esdevindran els anys eterns, la interdicció infinita, el ramadà conyístic l'únic mes per a tu accessible, un mes sense nits. Aombrats per les ombres ombrívoles, així romandrem. Gros, gros segriny de penúltims mamuts a frec d'extinció. Les rodes basardoses de la foscor interminable esclafant-nos d'empertostemps. Al cel tothora els ossos garranyigosos tremolencs de l'incansable tro. Per sempre pus, desvagadament, ja ens veus, estireganyant-nos neguitosament cigaletes destrempades o ensopits llambrots de cony mentre esperem, precàriament atendats, les fatídiques noves de l'esclat darrer. Panorama excel·lent. A tots ops, millor que no de bell nou cap colpitis de caldéu.

Ofesa per certs nous tatuatges al tòtem, m'hi escopinava horroritzada. Son cony irritat avorreix butllofes.

—*Rebregadot pellingot, font de gams innombrables*, em va dir.
—*La salpingitis acomboia vidus*, vaig respondre.
—*La tieta Rosalia, de qui l'àlies era Rosa Aliè, vàtica emfàtica, d'averanys sens erra, ja m'ho advertí amb les primeres gonorrees: aquest home és inveterat conyarrí, només et durà refrecs d'àvols pruïges*, planyent, afegí.
—*Me la cardí gens rancuniós a un racó mentre tu abdicaves fent la migdiada. Les cotnes del cony de ta tia eren graella i guillotina. M'hi rostien l'escapçada sardina. Cony ignipotent i vit doncs roent. El seu i el meu, ella i jo. I tu l'absent, al sofà, burell calcomania. De ta tia àdhuc les empàtiques crosses treien amb els sotracs espurnes*, mentia acidulat, mes sense obstacles, per inspirats fascicles.

En tot cas, és veritat que tots els conys es valen — carn foradada, i au. M'havia ficat al llit i prolegòmens del son, hipnagògiques em tornaven del bar vermell les animades imatges. *Hairy cunts à gogo*. Tothom semblava xalar-s'hi bon tros. Mon cor descordat, desacordat, descorat, sense coratge, només servava esme per a empassar's les categòriques mentes.

De cua d'ull. Ah, yes, ausades, aquella vagina de mora, entre indi i morat. Apsara de llora pell. Cert. D'aquell cony sortós en retrunyia un eco que l'home més astènic, no cal dir el dinàmic, hauria interpretat com volent dir: —*Vine'm a fotre, vine'm a fotre, si et*

plau!

Què hi confegia mentalment, entre mentes i trasbalsadores flaires? Poètic, orfe de xona, dejú de coit tots aqueixos anys d'infernal eixut.

—No sé si puc/ Servar'm el cuc/ Com veig el suc/ Que et surt del cony.

Havia perdut el do de mon clarinet, i amb l'escalforeta i la por el retrobava. Començava de veure'm les orelles. Al bar vermell, entre mentes i mèntules de gais bagassers, d'ajogassats gaiols, el verecund escagassat, per nerviosisme, fa o es jaqueix fer. Un mariner gegantí. Tendrals circells, mos dits amb prou feina envolupen sos ous.

—Quelcom put a cony. Ah quina ferum de cony tendre que ensum! que fa.

Ogrenca cigala. A tornajornals, mon encès vitet.

—Encès vitet, et llences suïcida cap al foll vesper.
—Ma cigala és un ogre. Espasa de carn — diu l'home, i em fa engrapar-li el pom de l'espasa de carn que duu clavada al baix ventrell.

Hesiten els espermatozous. Tot just desencofurnats hesiten els espermatozous. Es diuen: *—Amb instint d'insecte vinc de no anar enlloc.*

Empegueït, jo també me'n vaig, abassegat per la feixuga vermellor dels llums. Forn en brasa.

—Forn en brasa, fum qui t'emmetzina — pledeja, nugaç, l'untermensch.

Dec somiar.

S'intersequen llurs carns al vèrtex roent del cony, que és eix fonamental, ço és, font fervent de tota essència. Al parc, qualscunes se'm lliuren, mènades tipes. Me li trac l'escurçó a mossegar-li la mandonguilla buida. I ara l'altra. I l'altra. Aitantes! I la tieta! Vaig

de bòlit, de tasca en tasca a acomplir, foc follet qui crema en il·limitades descàrregues.

Vaig rebre al cap un cop de paella. Vaig veure'n el cel de la desembromallada nit.

Boig d'horror, de rancúnia corruixat, l'escanyava. No hi podia més. Sangs m'ho disfressaven tot del mateix feixuc vermell on suara rebia l'entec d'aitanta d'humiliació. Amb orba esquírria, el cony li arrencava. He corregut cap a muntanya.

(...)

Vaig trobar un cony abandonat; impertorbable, me'l fiquí a la sina i continuí endavant. Conys, no pas que em serveixin de gaire. Sempre em semblaven una miqueta críptics. Pudors, ragets, plecs laberíntics; qui en tragués l'entrellat, savi fos. I les sangs! Les sangs; les sangs sí que no m'agradaven gens; no em feien cap gràcia, no; por i tot, vós!

Doncs què faràs? el llençaràs? vull dir, el llençaré?

M'ho pensaré. Així rumiava, per altes roques, amb recalç, samarreta verda i uns mig escamallats pantalons de pijama.

De sobte la veu del duaner.

—Res a declarar?

Sense adonar-me'n travessava, silent com qui camina amb mocassins i duu quatre plomes a la clepsa, la ratlla de les Carolines. De la de Migjorn a la de Tramuntana. El duaner lluu elm lluent, lluu un poblat mostatx, lluu ulls de lluç. Viu a un humil casella de burot, feta de toves. A les esquerdes, llangardaixos, talla-robes, tritons.

Com li ho diràs? Com li ho diràs...? Com en deuen dir del cony part d'ací dalt...?

—Doncs mireu, hò. M'he trobat per la muntanya... Bucòliques muntanyes, ca? Xalambrins espicossant als travertins, francolins als

llambordins, i llavors guarnicions i guarnicions de cargolins escorxant el gat entre donzells i tanarides i cadells; i els esbarts! Els esbarts espatotxins d'urubús i d'hoatzins. Ah, els xurrimpàmpols dels hoatzins; ah, dels urubús als llavis els carmins!
—L'urubú em cantava els matins d'adés cançons d'albades llefiscoses ans víscides com lleterades. Metabòlic, potser amb dificultats dentals, ara fa anys, emperò, se'm fa el ronsa.
—I doncs amb mal de queixals no us canta.
—Gens.
—Qui us cantaria en aqueixes dramàtiques condicions, inescandallable. Ni els eclèctics psítacs carolinencs, tan preats en llur cotorreica espasticitat.
—I tant. Ningú, ningú. Ni els granots primaverals. Ni les cantàrides, que ja és poc cantar. Ni cal dir els cougars.
—Ni els cougars?
—Ni àdhuc els conjurats cowbirds.
—Ui. *Qui no li canta ni el cucut, fotut, fotut*.
—Sí ves! Quan a hom se li estronca la cantera...
—Tot so abruptament tolt. Com qui rau estàtic estaquirotejant a l'àrtic. Ni *mec*.
—Onades només de balbes imperceptibles bafarades d'embarassament.
—Tènues, fútils, com sargassos o tendrums que s'entrebesessin fumosament, difuminada. O com topades de pops? El dens atrament de llurs lleterades?
—Si fa no fot. Mes què dèieu que hi trobàveu, trescant a la babalà ans bocabadadament? Cap geoda, ca?
—Geoda? No, no. Una xona.
—Una xona?
—En fi, una fufa, un parruf.
—Em ficaré millor l'otòfon, i m'ho tornareu a dir.
—Potser no sou enòfob. Em convidareu a vi?
—Eh?
—No re. Un cony de pas. Això em trobava, pse.
—Un bony. Les muntanyes, fraus, llaus, graus, caus, traus, cataus de feres, un bony, no re, natural.
—Sabeu? El primer pic on havia vist un cony, la por, pobrissó del tit! *Quina cosa més goluda, mama!* Uns llavis així de grossos, i que salivava, com si es delia per a cruspir-se'm de viu en viu!
—Qui se'n plany? Cony? De què?

—Ai com fugia, esbufegadot que encar en vinc! I bleixant com si he vist el llop. Però allò és pitjor que no llop, allò, monstre assassí... Us ho explicaré amb quequeig de quec, perquè faci més efecte, un efecte de mànigues que voleien explicant el fet, ca, ca?
—L'assumpció més hàbil serà que no heu trobat re. I que d'amagat, ni merda. Anant com qui diu nu com aneu. Per eixa raó entre d'altres, doncs, au, au. Per l'uix. Sense fels amargs ni agres llets. Benvingut a la Carolina Nord. Les idolatrables ans idíl·liques noies llogadisses hi són virulents com adulterades deletèries llonganisses, efectivament. Ho heu endevinat. Tothom l'endevina, aqueixa.

(...)

Havien xiulades bales. Qualque caçador qui m'havia pres de lluny estant per bèstia estranya? Piadosament, creiem-nos-ho. Ara, que era viu, no m'ho havia cregut mai del tot, ni que mai pogués fer re al món, ni que sabria mai què m'empatollava. Era el meu secret — de vegades prou faig continent que sóc, que dic, que faig, mes en realitat, re, re, re, tot comèdia.

I en acabat som-hi, ja hi som, a l'altra Carolina, l'impecuniós Nic Peculiar, mai ni un ral a la butxaca — fam rai. Esvaït, tampoc sense cap altre pla contingent, i ni un honest rosegó per rats rosegat; ensumant la tanarida, això sí, i els donzells.

—Enyorós d'absentes?
—De mentes, de mentes, de mèntules.

Sóc com el pobre gessamí — com més pansit, més poc a dir. M'assec en sec al pedrís. Hi rebia la visita com qui diu protocol·lària d'un altre dels entranyables uxoricides qui hom aplegava velis nolis a l'asil d'invàlids. El bròfec homuncle, per l'acció dels psicòtrops ja bon tros menys paranoic, avui em conta, punyent relat, com assassinava, ell, la peremptòria mestressa qui adés tant no el desmantellava.

—Era claferta de desigs inconfessats, sovint ni volguts reconèixer. Les seues pulsions: d'insecte qui es cruspeix qui alhora es carda. Quin martiri, Nic. Sempre n'acabava trossejat. Els sobresalts quan em crida al llit, Nic! I com em sotsobra, sense compliments, com si

anem en bòlid per sots de pregoneses sens fi. M'agafen tota mena de rodaments de gep, com si sóc condemnat camaleó sotmès a la tortura de les llums versicolors. Espurneigs de sinapsis esbojarrades. No hi veig de cap ull i alhora en totes les gammes, àdhuc les que no hi són i mai no hi han estat en cap dels planetes més econòmics; em comprens?
—Qui jeu amb gallimarsot, adéu virot.
—Me'l trencava de mig a mig al primer embat. Ara on aniré amb el virot tot tort i inhàbil; i amb un mal que em fot de tots els dimonis?
—N'hi ha per a tornar's boig, Ixió.
—Tu ho has dit. L'accident. Se li incrustà el volant al pols. L'esquerre, em sembla.
—Pràctic!
—Encar calda, li arranquí…
—El cor?
—Ep, home, no som pas salvatges! El cony, el cony.
—El cony; com jo, cavà?

Me'l mostrava. Em mostrava el seu cony, el parruf sencer arrencat al cadàver de l'assassinada.

Tret que allò no és pas cap cony; són uns estalvis apelfats. Uns estalvis apelfats a hores de llavors força llords — és clar que mai tan llords com un cony de veritat.

De sobte en el dubte m'he sumit. I si el meu cony tampoc no en fos? Si he viscuts tots aqueixos anys — saons i saons que s'escolaven pel sedàs de la confusió — si els he viscuts estafat, en la fofa il·lusió? En l'òrfena, monàstica, totèmica, il·lusió? Sísif amfisbènic, urobòric, xifòpag, autodatpelcul i en un cercle viciós? Qui m'ho desllorigarà?

Li ho demanaré a un contemporani molt més avençat en aqueixes qüestion conyístiques. Per exemple, qui? Qui entre els bacanards qui ens mediquen, prolífics, és menys acerb ni saturn, prou acostadís, ah, i informat…?

O millor a qualque d'aqueixos infermers, potser al qui em sembli més podrit ni bestial, el qui deu conèixer-se'n més, de conys i d'hímens escarxats; dones i dones qui deu haver estuprades, estripades, amb virilitat ans virior enormes; els milions de conys

que ell i d'altres com ell no han deguts comprovar, assajar, espatllar, fotre fora de combat, magnífics!

I ara les rialles em tornen a la realitat. (*—La realitat?* —Sí.) Es veu que perquè m'havia cagat a la sabata, ell i jo, els dos repapiejaires homeiers, ens en rèiem de valent. Tret que més que palterada, allò gairebé eren boletes de xerri, o en tot cas cagallonets de senyoreta delicada i distingida, carrinclonota; estrontets molt ben formadets, primets, petitets i virolats, viats amb coloraines ben separadetes, verdes, carbasses, castanyes, cafè amb llet, com llepolies potser, o salsitxetes exquisides, per a ric maltip, arribista, ful, posaire, xaronot, esnob.

—Heus ací en Jordi Negret/ castigat a la paret/ per haver donat bolet —/ ja ho veus tu quin paperet! —/ a la dida d'un xiquet/ força aviciat i estretet.

Jugàvem al tic-tac-toc (o, belleu entremaliadament pouant a més versats teoremes, jugàvem a resoldre peluts tangrams i estomaquions) amb les boletes de xerri de diferents colorits, i l'infermer Juli Setrill de bursada ens ha ventats sengles carxots. Entra llavors en soliloqui nerviós.

—Feliçment conclosos ans com cal acomplerts els requisits i omplerts llavors els formularis, ara inscrit als llimbs de mides sanitoses apropiades, per una solvent medicació d'aproximat discerniment, l'anomenat Nic Peculiar, l'estrany mutant qui, ataràctic, en llangors s'esllangueix, ara, per malèvol sarcàstic, promiscu, demagog, arbitrari i farsant, i per cagar's, calçotets estranyament indemnes, directament a les sabates, demostrant al capdavall trobar-s'hi d'allò pus collonut, no gens drapetomànic, doncs, com a càstig recomanem, senyories, que sigui fotut fora. *Signat, en Juli el dels folls turments*.

(...)

Som a la presó de Birmingham, l'uxoricida Ixió Luxori i jo. Érem plàcidament fent mitja, i brodats d'agulla amb tamboret, i puntes de blonda amb boixets, quan, barement i nocturna, sorpresos doncs per un altre diluvi de mastegots ocorregut espontàniament, ambdós,

rebre, rai.

És que els escarcellers alabamans et fulminen a carxots tantost els escau. És per a ells, intrèpids, un joc. Ahir, tanmateix, pels meus trets anorèxics, no me n'havia caigut cap, de bolet. Prou sabia que avui em tocava. Així i tot, l'estomacada sempre t'obre el mateix interrogant.

—Ara que la meua puta vida s'ha escolada gairebé fins les darreres filagarses pel forat del cul del temps, un forat del cul atramentós i que put abassegadorament a la corrupció de la mort, potser caldria que, abandonant totes les galindaines, pretensions i farfutalles, sense accelerar els esdeveniments, musant de cara a la finestra, on, fent abstracció de la vida vegetal que enyor pregonament com si fos la vida que m'hauria d'haver pertocada, els altres ocupants, diguem-ne els ocupants amb potes, els qui es belluguen innecessàriament, sense quest ni tresc, com si els incumbís tothora d'anar boigs pel paisatge, rabiüdament assassinant tothom qui tenen a tret, bé pel plaer de fer-ho, bé per gana, en tot cas grotescs tots plegats, súbdits del temps tirànic que en un tres i no res els ha convertits en repulsives gàrgoles ancianes o, si més aviat, en fètides carronyes, encar per rostar, o mig rostades, o ja en oblidada pols, potser caldria que per a distreure'm l'angoixa en llegís els darrers fulls, com si diguéssim d'aquest còmic de virulents colors, al paisatge enllà la finestra d'aquest racó on hom reïx tanmateix d'arrecerar's per a esventar-hi si fa no fot en pau el bleix definitiu.

N'Ixió em veu immergit en aquella malaltissa absorció ontològica i tem, dic jo, pel meu enteniment, i per xo em deixondeix amb qualque profanitat ben modulada. I llavors, és clar, es caga tremebund en els escarcellers.

—Són com gossos, llur ànima la del gos; se'n saben, gossos, i d'ací que a nosaltres ens vegin com a animals; no es qüestionen re, ni la immanència, ni la contingència, ni l'ésser-hi. Ni l'ésser-hi, Nic, ni l'ésser-hi. Ho veus?
—Ho veig. Són gossos i ens veuen com a animals. I no es qüestionen què hi foten, al món, ni qui els hi ficava, ni què, ni a què trau cap tot plegat?

L'exabrupte era encar més comprensible atès el fet que els brutals escarcellers ens havien, poc feia gaire, confiscat, tant a ell com a mi, l'únic consol que ens romania, ço és, els sengles tovíssims conyets; els molt particulars ans íntims conyets, aitan ben tocats i retocats, fenyuts, masegats, cardats; les nostres relíquies molt coltes, les nostres suaus penyores d'adés, aitan plenes de benaurat enyor, i que tant n'Ixió (diguem-ne els seus estalvis flongets) com jo (jo cada nou jorn dematí amb més reserves pel que feia al meu, així mateix quant a la seua legitimitat, veracitat, autenticitat, quiditat) encar doncs servàvem, ell el seu, jo el meu, sempre a la sina, ben amagadets, ben escalfadets i acubilladets, ben desadets, i ben secrets, car prou era palès que eren per a cascú de nosaltres el tresor més preciós que hom mai pogués imaginar's.

Doncs bé, merda, sense. Sense!

Ens havien fets anar en encadenats escamots a unes excavacions veïnes, prop les basses on van a parar els purins de mantes de solls; basses pudents, mefítiques, on, immemorialment, innombrable canalla molt desprevinguda s'hi ha anat ofegant. I ens hi fan treballar amb pic i pala, eixamenats ací i allà, pertot, ara uns a aquest nou forat, ara d'altres a aqueix de més antic, grans esvorancs oberts tot a l'ample d'unes espectaculars ruïnes, on trobem romanalles, relíquies, padellassos, bocins d'objectes de segles enfonyats, de certes tribus índies i que, si ens hi caben, ens fiquem d'estranquis a la butxaca, per a bescanviar'ls més tard per favors, generalment per cigarrets, car tothom sense excepció som fumadors. Mes, creu-t'ho. Tantost tornem a pujar a l'autocar, els maleïts bestials ens regiren i ens ho prenen tot, i a manguis i a n'Ixió, els conys i tot, per molt que ens en planyem, i llavors damunt ens toquen garrotades.

—No s'han aturats mai a deliberar mica en els hermenèutics purins, per exemple — continua ell a pintar'm el tarannà animalístic dels monstruosos escarcellers —. Tots els enjogassats infants qui s'hi negaven. La vida!
—I tant, i tant.
—Els purins: elemental realitat, pinyol de l'ésser, tot s'hi converteix!
—Oital, oital.
—Ei, ei, sóc un no re que es disfressa de re, mes rere el re no hi ha

re.
—Profund, pregon.
—Ei, ei, sóc el moro, el jueu, qui es disfressa de porcòfob, de misocoiró, qui fa veure que no pot ni veure'ls, ni les truges ni els garrins, i que, de fet, sense testimonis, maleït hipòcrita, no menjaria pas mai re més.
—Ha-hà.
—*Car per què hi ha re i no pas no re?*
—Bona, bona.
—En realitat, però, només hi ha no re, tret que es disfressa de re, de qui sap què, d'estel de pa de neu de ninot de nit de nou... i de... i de... i de... i de...
—Hum, hum...
—Oi? Què hi dius?
—Que de totes, totes. I tant. Clavat. I la llibertat, eh, i la llibertat.
—La llibertat, la llibertat, nosaltres.
—Nosaltres, nosaltres. Nosaltres sabem de què es tracta. Sobretot nosaltres, els empresonats. I tant. La llibertat rau al cap. El meu cap no rau a cap presó. I a la presó del cap, hi campa, lliure, la més ampla llibertat.
—Per això, per això...
—Per això som totalment humans.
—Exactament, no pas disfressats d'humans!
—No pas sòpits i soms i sems sojornaires a l'autoengany.
—Cap pretensió de pretensiós mestre Pardal. Que només trempa amb cul o cony. No, alliberats. Amb el cap en tenim prou.
—*Trempa, cap, esdevén-te'm, allibera't!*
—Perdre el cony, bah! No serà pas això el que m'estroncà la pixera, vull dir, la trempera.
—Així m'agrada, fort!
—Simultàniament tot es belluga, l'erosió i els implacables moviments tectònics li fan a la terra de continu una cara nova.
—I què me'n dius dels sideròlits qui li cauen perquè aviat, tota estigmatitzada, ni ella no es reconegui al tèrbol espill del firmament?

I llavors n'Ixió Luxori qui l'hauria apercebut? Potser al voltant queia quina altra nit? De cop i volta. Alabama, tothom (cada déu dispèptic, maltip de tant de mort) li té el dit ficat a l'ull.

O es tracta de re més proper, de cap atac al cap? Cercava neguitós dins la gàbia angoixant de la consciència. *On ets, on ets?* Hi trobava dubtoses relíquies de les meues tres ànimes; no, de dues; una altra de les tres, efectivament, ara me n'adon que viatjava esgarriadament per les nits hiperbòries.

Ànima bessona, n'Ixió, te'm disfresses de tritó esmunyedís i em sobreviuràs per esquerdes hospitalàries d'habitacle encar tan abstrús. M'hi immortalitzaràs? M'hi tindràs present? Tu ben acomboiadet, gomboldadet, çassús, i eu de llonga data desaparegut a fons candents?

—He vista un cop la mal velada xicarrona anar-se'n de la barra molt cap jup. Em sembla que de cap al suïcidi, llas. Maleït terrorisme de la religió...! Com caldria no lleixar-ne cap viu, dels paràsits enfaldillats qui van pel món "ensenyant" merdegades, i pitjor, merdegadegades, i corroint i corrompent doncs els cervells dels infants amb infantilismes mortífers...
—Societat podrida. Fent bona cara al criminal clergue, el pitjor enemic, qui caldria aixafar encontinent... Tantost te'n trobes cap... el penges al primer fanal... o li arrenques el cap del coll... o el colgues ben pregon a cap clot! I no pas perquè mai t'hagi ficat el dit al forat del cul i hi hagi sacsat tot torbat... mes perquè se't caga al cervell... t'aixeca el barret del crani i se't caga amb merda verinosa i corruptora el cervell, i el dels teus fills i nacionals... i ton cervell i els llurs es tornen palters plens d'infecta merdologia (o teologia) i no serveixen ja sinó per a destil·lar més merda, i no pas cap pensament. La merda dels déus és la merda més corrosiva ni enruquidora del món. Qui et vingui amb déus, ve a cagar-se't al cap i a enverinar-te el cervell perquè se't torni, en quatre dies o menys, tou estront ple de pudents virons de rosegadora ferramenta. I on érets home, no ets sinó cagalló ambulant qui creu en fantasmals éssers qui l'esclavitzen perquè l'han cagat, i als déus els agrada, segons els clergues qui se t'han cagat al cap, de jugar amb llur merda. I llur merda ets tu.
—*Totes les religions són per al pec llepapalters meravellosa sublimitat; per al brutal dictador seca utilitat — i (hà!) per a qui té dos dits de cervell (i els fa servir) molt palesa imbecil·litat* — digué en Lucreci no en fa poques, de centúries. I encar tanta de patuleia decebuda. Quin món de titelles dominats no pas pel seny, per l'instint. Haurien poguts néixer insectes, recollons, cap diferència!

—Tot crèdul datpelcul empeltat per la merda dels clergues s'infantilitza fins a límits que funcionaria amb el mateix ritme si, per comptes del palter de cervell que no té, no hi tingués sinó un palter amb quatre virons pudents qui amb les rosegadores ferramentes qui el corroeixen no aixequessin per casualitat ara un alçaprem, ara n'abaixessin un altre, que els fes si fa no fot rutllar com rutllen o no rutllen ara, robots emmerdissats, treballant i predicant, i prou, car pensament lògic ni propi no els en cal cap.
—Ara, en canvi, toca'ls (als infants) una miqueta el pipí, acarona'ls o estima'ls o tracta'ls amb humanitat... I ets un criminal qui cal apedregar, "ajusticiar", torturar, anorrear...
—Tot a l'inrevés. Món cap per avall. Per comptes de dur a justícia els capellans per violar el cervell dels infants... Els hi porten (quan ho fan, molt rarament!) pel benifet d'haver-los estimats!

(...)

—Ou mon prec, Doi, si et plau!
—Quin prec?
—Ui ui ui ui ui!
—Si vols pregar més val que preguis al teu amic Ixió, ara qui és al cel!

Se'n fotia, foteta com umflat gripau, i verinós.

—L'os de la cama romput, Doi; ui ui ui ui ui, Doi!
—Quin os? L'isqui?
—L'isqui? Quin isqui? Qui vols que...? On?
—Eh?
—No, no! El tebi, vull dir, el tibi.
—Tibi mècum mòcum. Mec-mec! M'hi mòcum!
—No, el tibi, la ràdio...
—Què hi diuen?
—La tíbia! I l'altre, el del costat, més primet, es diu raig, radi? Espera't, no. Ulnes, fíbules... *això, aquest, aquest!*
—Blàstules, filipèndules, pústules; èczemes. Vagínules, cratícules, escròfules; ènemes! Camandulaire de caldéu, somnàmbul de dret al patíbul. Au, au.

El maleït escarceller Doi Barrut, sovint iracund i sempre bel·luí, se

m’havia aparegut com beneïda aparició i, rient, jocós, havia aixecat el pedrís amb una mà, i amb l’altra em prenia per la pell del bescoll, i així, penjant, se m’enduia, per a llençar’m d’espetec a un racó de la nostra cel·la, llavors lamentablement tota òrfena del pobrissó Ixió Luxori, i després, re, tancava la reixa i ja fotia el camp quan li demanava per pietat que oís mon prec.

És que abans el daltabaix, érem, n’Ixió i jo, al patí de la presó es veu que fent-la petar, i en fer-la petar tan alleradament, si ves, desafiàvem il·lusos els déus. Anàvem tan desorientats! Havent perdut el seny, vull dir, el cony. L’home qui perd el cony és un home perdut.

Tot és que el premi no es feia pas esperar. Així és com et diuen gràcies, els déus. Els déus, sempre tan generosos; rellisca una vegada, home perdut qui et quedaves sense cony, i au, condemnat d’empertostemps. Car sí, *barrum!* Tot d’una l’huracà esclatava al pati. Qüestió de sort, d’escaiences, de sorteigs. Els divins, tan maleïdament juganers. N’Ixió, la pedreta blanca, se sentia arravatat per la gloriosa polseguera i ascendia al cel. A mi el feixuguíssim pedrís capgirat em falcava molt negrament ans dolorosa una cama.

Delirava. Cap arravatament per a mi. I doncs, i doncs… I doncs, tampoc cap glòria.

(…)

Ara, al mur, amb l’ungla, i en el record, escric.

—Ennuec d’en Nic.

—Sol i sens cony i amb la cama trencada
em veig sovint en bròfegues presons
prop llots de mort on s’ofeguen mainada
i embuts sobtats se t’enduen bessons.

I dic què hi fots? Per quina matinada
se t’obrirà mai cap cel de cançons?
Els elements inics manta putada
i la muntanya et vol fer rosegons.

Enraonies d'errònies enrònies
i ara per rònegues estances vagues
on et fotran i tot cagar a les bragues
d'hòrrides mòmies gordes cerimònies.

Ja has begut oli del postrem anap
naquis de cony seny i cama. Quin nyap!

(...)

Tornant de meretricar, i amb quina rossa més candent, de molt sucosos traus que eu llaurava assidu i amb quin goig, la dona, la meua excel·lent muller, qui s'esqueia d'haver's ja acotxada ben acotxadeta al llit, car prou eren les onze tocades, m'havia deixat ben preparadet un bon sopar.

M'estic morint en el dolç deliri. És d'agrair. Somni feliç, follia d'amor, pacífic trànsit de transcendència estàtica, o ègloga. Ègloga on sóc lleuger, llambresc i eteri com cap fíl·lid o potser una miqueta més garneu encar, com cap espiadimonis...

I de bursada tanta de benaurança estuprada! Veure'ls fa angúnia. Rebre'ls l'angoixa. Espuris àngels custodis, la parella d'obscens escarcellers, en Boi Despit, i en Doi Barrut de nou, amb quina violència no penetren a la cel·la. El dolç morir'm, escalabornat, escruixit, pitjor, xemicat de mig a mig. La brèvola benignitat fuig feta filagarses que es reuneixen enjòlit en denses fètides boires. M'hi ofec. Al carall, doncs, la idíl·lica immanència, on com ou covat netament surava, suaument nedava.

En Doi m'ha pescat amb el seu guant de ferro i ara se m'enduu com si sóc un titella desmanegat, un putxinel·li xop. En Boi duu una pala gegantina per a millor fer cap forat. No crec que mentre se m'enduen trobin cap diferència entre jo l'home i la meua minsa closca buida.

Se m'enduen a sebollir'm — em fa que se m'han cregut mort. Com

avisar'ls? Baldament nogensmenys se n'encertissin abans de fotre'm sota terra! Amb un bon caritatiu cop de pala al cap, per exemple.

Som-hi, eclipsat definitivament, víctima, diran si mai calgués, del mateix huracà que s'endugué l'ascendent l'ascendit l'assumpte santíssim Ixió!

Ell al cel, jo als orcs hipogeus. Innocent l'un, l'altre culpable. I tanmateix companys. Amistat forjada en les dificultats. Ja xerrarem a través la impassable barrera; potser amb senyals (de fum? de foc? de llum? de mut? de mim?).

Ganyotes, ens farem ganyotes plenes de sentit. I potser, i potser. I potser àdhuc pot trametre'm de dalt a baix sense que el foc l'evapori (això fóra massa cruel, massa malparit; això fóra massa cosa de capellà!). Potser apuntant-s'hi bé, em pot enviar, d'amunt estant, un rajolinet. Un rajolí del porró celestial. Ambrosíac, vull dir, és clar, nectari. Nectari, oi?

Entre esferes i elements esotèrics, arcans, enlluernador papalló nivós ell, tètrica falena negra jo, mes al capdavall, què? Exemplars selectes tant l'un com l'altre per a l'entomòleg, com se'n diu, el lepidopteròleg dels reialmes anagògics. Parents d'espècie, tot plegat; ambdós clavats a cap vitrina d'insectari astral, empiri, sideri, estel·lar. Espècimen rar ell, potser negligible jo, mes ni ell ni jo excedents qui excedeixen el quòrum dels comptats. No pas qualcú qui hom hauria de poder fer desaparèixer així com així. Dins un forat, i au. Ep, ep! No!

Mes qui els atura. Al contrari. Ambtant, els tres endavant. Passa la tètrica faràndula, el fosc seguici a baix de tot, els dos enterramorts i el mort qui s'ignora, dos augusts i l'albardà ase dels cops, un dos, avençant compassadament i tanmateix amb la vigoria d'un molt maligne tumor que cavalca estrenu, bo i ferint d'esperons, a tota màquina, vós.

I ara, merda, pitjor, car s'esqueia que la pala no era pas per a cap forat. La pala era per a tallar'm a bocins... En Doi em llença a la babalà prop la gossera, i els gossos llurs lladrucs de folls enfollits. I en Boi qui s'hi posa tranquil·lament, i au, a cops de perboc de pala.

Hò, empra la pala a tall de tallador, a tall de fulla de tallar pasta de fer pa, i amb quina facilitat, com si no sóc sinó ninotet sotil.

Quants de bocins en farà, de mi? Comptem-ne els cops, és interessant. Comptem-les, les peces. Nou. El nou màgic. Nombre de les transformacions, de les alquímies. M'hauria calgut néixer tartrany; potser ara fórem nou, per comptes d'ésser dos, un, zero.

Nou peces, efectivament, en comptava els batzacs de perboc de pala. Un tall rodó al coll; tall tall tall i tall a l'articulació alta de cascun dels quatre membres; tall sec i poderós a la cintura, i llavors pit i costellam migtallat, i ventrell i pelvis migtallats, i apa, nou peces, nou peces de carn per a vint-i-tants gossos afamegats. La cridòria, la baralla, les salvatges ferotges mossades entre les hostils injurioses mossegades.

En Boi enviava, a lentes, tantalitzadores, palades, els nou trossos del meu cos tan expertament espedaçat als gossos perquè em devoressin, espectacle astorador. I l'esfereïment llavors a les finestres dels raquítics presoners.

Certament.

—*Mateu-me, mateu-me!* — imploren alguns dels més histèrics dels presoners, llurs crits desesperats, ecoics, d'ençà dels murs impàvids que afronten la cort amb l'estentòria gossera entre reixes i, davant, aquella circense solemnitat on esdevinc l'objecte prou mal·leable dels dos artistes botxins.

Què en restarà, de mi, darrere meu? Ah sí, un sabatot allà baix per tot record. Mena d'irrellevant Empèdocles no pas a cap gloriós volcà, ans a les goles dels monstres més casolans i repulsius, i sobre, en el meu cas, perquè no se'n recordi mai més ningú.

—En Nic, qui els gossos caòtics es menjaren de cop-descuit, un migdia cru.
—En Nic? Quin Nic?
—No es deia Nic? Pse. Tant se val, és clar.

Feren continent de saludar l'acollonida plebs els imponents

gladiadors? Gairebé, gairebé. A tots ops, prou s'esguardaren força satisfets.

—Res no dissuadeix els dissidents com veure els companys menjats sobtadament per fera impensable, Boi.
—Somriguéssim a les càmeres, Doi.

~o~o~

Sóc carismàtic i de nàcsia insigne

Sóc carismàtic i de nàcsia insigne.
Ball pel carrer si la puta em fa signe.

—*Buides butxaques per molt que les gratis*.
Fa tant se val doncs, i se'm dóna gratis.

Al món hi ha còdols i torrents i arbres,
Solells i llunes, i ocells i flors barbres;
Rovines, runes, i insectes pictòrics,
I esclats de trons, llamps, i volcans eufòrics.

I és que la vida (oi tu?) no és gens tràgica.
És una merda, això entesos, mes tràgica...?

El món és ple d'imbècils albardans:
Hi ha militars, jutges i capellans!

Quina riota veure'ls ximplejar!
L'armat covard matant qui mai s'armà...
El fosc qui fot qui fes cap guitza als afins...
L'enfaldillat robant els crèduls cretins...

—I què me'n dius dels malalts qui es podreixen lentament?
—*Afegeixen fems al merder i haurien de morir rient*.

~o~o~

Hi fórem, tòrpids, destriant enigmes
Hostilitzant cadenats, conys tinyosos
D'inestuprables harpies, estigmes
Ens en romanen, com glavis refosos.

Al clot de serps deleàturs i sigmes
Tintes tot fútils d'oasis reclosos
Palimpsest llord, clafert de paradigmes
Fosc entrellat amb els arbrats tots tosos.

Fecund pinyol pels torts soferts inhàbil
Trofeu de saldo brut pels mocs del caos
Pels inherents defectes fluix i làbil
Tocat del cap, esgarriat dels taos.

Font de verí hi abeuràrem erronis
Mai més, mai més; hem renascuts dimonis.

~o~o~

Sóc neurastènic la tardor s'atansa
Epigramàtic trencaré una llança
Per la gran dama qui tothom posterga
Estrenu heroi de Bigorra i Roergue.

Ets filantròpic i lloances llances
I ets pròdig amb floretes i romances
Que eclogalment i prou òrfica endergues
Per a les més dejunetes de vergues.

Sóc monolític quant a les flairances
Sempre el nas m'hi va i amb nul·les recances
Flors de rosses més pansides que panses.

Ets virtuós i pervers i albergues
Per a vellotes i lletges, sobergues
Tremperes grosses i mai desenvergues.

[Rossota àziga de cony pansit
Dolcíssima em gomboldarà el prismàtic
I jo orgàstic orgàsmic orgasmàtic
Kamikaze olímpic rapsode he dit
Profètic litúrgic trau culà al dit
Didot didàctic cavaller agraït:

Millor la pansida de cony en flor
Que no les podrides molt de ressò
Ronyoses pècores de cony florit.]

~o~o~

Popes i natges flairosos somriures
estic trempant i m'amides aortes
la boca aigua pels mòrbids queviures
ditets amunt per les aigües tortes.

Màgics coàguls dels quals em deslliures
mecanogràfics panxells a tes portes
entre la vuit i la nou molt d'escriure's
d'amors ocults que les reten absortes.

Llença'm imatges bombardeig oníric
com qui es perd per platges de vestals fúlgides.
Lliure m'hi vull paradís pedofílic
gaudint de verges de rosetes túrgides.

Ens escorrem ensems llums ecogràfics
rítmics ens duen als deliquis sàfics.

~o~o~

Puta diu i s'ha petat, diputat

D'alògia víctima, només parrupa.
Pensar no gens. Fa tremolar els cartílags
Als oronells que el gèlid gris atupa
I amb ulls de boa veu créixer els tussílags.

És el colom gris qui al pluig s'estarrufa
És el gripau pausat qui espolsa epílegs
La mona pudent amb cul de baldufa
O el mussol savi amb sos angles sacrílegs.

No en manca cap, sencers amb llurs putrílags
Que els van rajant com dites de sortílegs.
Tots hi fan cap, el nas ple de mucílags.

A l'hemicicle, rai de magarrufa
Es fan, i es guaiten qualque llei amb lupa.

Tot hi és per riure, i el que en surt és trufa.

~o~o~

Apa els alacantins

Apa els alacantins
herculis per fora
elèctrics per dins
boteruda la vora
espurneigs als confins
fem cap tard o d'hora
i esguardem supins
entre estels la flora
les serps entre els brins
bocinets d'aurora
encesos llumins.

~o~o~

Sóc carismàtic i d'insigne nàcsia

Sóc carismàtic i d'àmplia panòplia
Sóc polièdric i de caire harmònic
Atrabiliari sóc, amb pell de líquens.

Sóc molt elàstic, de tempre acrobàtic
Sóc hidropònic amb trets d'ornitòleg
Sóc acusmàtic mes de mena insípid.

Sóc estrambòtic amb biaixos úmbrics
Sóc aristòcrata al trau la gardènia
Sóc eutrapèlic, de rampells volàtils.

Sóc catedràtic amb la nàpia incòlume
Sóc soporífic, de jeia histriònica
Sóc cataclísmic, de tarannà úlmic.

Sóc faraònic amb esclats hel·lènics
Aristotèlic amb visions empíriques
Del tot lucrècic amb clau heraclítia.

És clar que cínic clitoridomànic
Bon tros amfíbol i atelocefàlic
Sóc diabòlic i d'escreix anorc.

Amb ulls de múl·lid i ungles vulneràries
Abscindí úvules d'ínclites vulves
Bufetes pèrfides d'utriculàries.

No sóc hipòcrita ni em captinc voltúrid
Un poc histèric amb rauxes colèriques
Reponc els òvuls a relleixos fúlvids.

Sóc impertèrrit a la saó àlgida

De pírrics vòrtexs i vertígens còsmics
Lúcid i ombrívol reacunç les úvules.

Romanc mnemònic com bon numismàtic
Sóc de prosàpia de tall inconsútil
Sóc epitàfic i d'èpica húnnica.

L'apocalíptic m'és sempre paròdic
I el crematístic em fot claustrofòbic
Quirats cromàtics aixamfran simbòlic.

Sóc elegíac a instants meteòrics
O ditiràmbic d'úriques síl·labes
Anacreòntic, veig arcàdies cícliques.

Ocell palúdic, sense al·lucinògens
Úvules i òvuls en lírics concúbits
Per les centúries dic epitalàmic.

Sóc catecumen d'angúnies i còpules
I molt litúrgic amb turgències mútues
L'estomaturg fúlgid qui objurga els lúgubres.

Descobrint òrbites per trams d'hipòdroms
Gnòmons innúmers de búixoles òrfiques
Trob apeiròfob que em perdia equívoc.

Sóc carismàtic, de substància glútia
Sóc vulnerable a sidrals d'harúspexs
Amb hiperbúlia hercúlia ara em dic búdic.

Sàfic heroic, acúfens pindàrics
Anacolútics a atzucacs em duen
D'altes edícules em cauen llúceres.

Gargalls d'ostíols d'ulòtrica índole
Mòrules pèndules de dèries ctòniques
Sóc hiperbòlic cronòleg de tènies.

Iconoclàstic idòlatra crònic

Clon d'ombres lúbriques, llúpies halúrgiques
Creixen a clepses i muscles queràsfors.

Pústules pòstumes tomben impàvides
Sóc epidèmic qui n'entoma tàctil
Sóc protohistòric de línia fantàstica.

Furro escolàstic amb mals disparèunics
Esvent patògens de nissaga esdrúixola
Port catracòlica d'amplàries fúnebres.

Cap calipàndria hipercatalèctica
Els prolegòmens de rels obstètriques
Víscid vestíbul em talla embriòtom.

Ous cadavèrics per guia paròsmic
Puj hipotètic fins que parentètic
Declar eutròfic el cim pleonàstic.

Tornant catàdrom per aigües mel·lífIues
Sóc metamòrfic ran l'àvid periple
Ple de parènquima telolecític.

Sóc programàtic, de tendències rígides
Hipocorístic amb anacorètics
Haptotròpics, de catatímia víctimes.

Molt epitèlic amb els epilèptics
Me'ls trec gens lúdic amb ordre tel·lúric
O sóc mimètic i onomatopeic.

Sóc l'ataràctic de gènere típic
Característic cromo carismàtic
Sempre analític amb ímpetus mèlics.

Gens paralític al plòcon sulfúric
Duc dialèctic tantes de durícies
Perquè hemostàtiques nafres se'm tanquin.

És antisèptica, barba amb cladònies

Mos taps de nas carúncules d’eufòrbies
Antipirètiques diaforètiques.

Sóc filosòfic d’impulsió sintètica
Prenc alitzaris per tota diürètica
Prou diarreic esdevinc i plúmbic.

Gens carismàtic i de nàcsia mòdica
Sóc qui empra tàctiques tot plistocèniques
Em fonc en pols d’epífrasis noümèniques.

~o~o~

You are trying too hard — diu l’enze cambrer

I au, no res.
Amunt, amunt, trontollant de valent, i amb dues rodes.
Vist de lluny, qui sóc?
Enigmàtic punt.
Enigmàtic punt qui ineludiblement evolueix en línia.
Línia qui es bifurca tard o d’hora en doble enigma.
Doble enigma qui per força es desenvoluparà en cruïlla.
Cruïlla on hauràs de triar, segons te la bufi llavors, de segur entre com qui diu quatre pals de creu.
Per a fer cap irremissiblement a quin clau?
A quin clau, és clar, car a quina clau, cap.

(...)

En bicicleta com si no res tant per llisos paviments com molt rosts enfangats tarters.
I tant.

(...)

Pujava en bicicleta fins al capdamunt del conegut calvari.
Cert que al butxacó de dalt hi duia una lletra de recomanació perquè

esdevingués un dels protagonistes del múltiple creuclavament.
Els quatre qui hom havia de triar (mitjançant qualque complicat sorteig) perquè fossin famosament creuclavats, ja ens hi trobàvem, rient, entre els presents.
Prou ens ho pressentíem, tots quatre, crec, que fórem els sortosos triats.
Les quatre creus tot alzinades romanien fermament palplantades, com quatre davanters encarant la porteria per a fer-hi, imminents, el més cridaner dels gols.

(...)

La lletra de recomanació s'havia envolada tota sola amb el vent fort que corria amb el riu, quan amb la insegura bicicleta en travessava el pont.
I tanmateix sé que seré un dels triats.
Que el meu destí d'una manera o altra serà acomplert, tant se val les recomanacions emblades pel vent.
Per això tot m'ho prenc tan despreocupadament; me'n fot de la virolla, verament.

(...)

Els quatre tendres triats el director qui ens veu amb poca o no gens experiència d'ésser creuclavats ens pren seriosament a part i ens adverteix que qui hom creuclava solla qui-sap-lo.
Se solla elleix, amb merda, pixats i lleterades rai, mes solla també tot el que hi ha davall, el supedani, la soca de la creu, i no cal dir els maleïts badocs, els quals llavors els escarafalls de fàstic, que espatllen tot el misteri, diguem-ne, del moment.
Ens ha enviats tots quatre al paraigüer més proper.
Us hi la peleu tantes de vegades com calgui; buideu-hi els collons, que no us en resti gota.
I pixeu-hi que la bufeta no pugui dir bufa; eixuta sense remei.
I cagueu-hi inspirats, que els budells us enyorin més tard pobrissons les entranyables merdes d'antany.

(...)

Els quatre ostensibles herois ens ficàvem a la tasca, qui més qui

menys, com qui diu amb una certa abrasió i tot.
S'hi esmercen estrenus els quatre capitans, que diguin els títols a les fotos panoràmiques a les més llampants publicacions.
Hi anem tan fort! Car prou ens temem el pitjor.
Que no fos cas que de mantinent els rols fossin de qualque faisó capgirats, o àdhuc que un altre sobtat vent boig no trastoqués cada creu
Quatre incògnites més, jotfot!
I que ningú en acabat tampoc no sabés treure'n l'entrellat, ni en trobés el desllorigador, ni...
Un cop més, durant una altra... Una altra generació pel cap baix.
Ridícul eixam aitan sovint esgarriat!

(...)

I au, aleshores, en aquella avinentesa, què?
Res, cop de bicicleta, i cap avall.
De bell nou tornant a casa esporret, escuat, d'allò pus mortificat.
Per a trobar-t'hi un cop més que t'hi llençaven?
Prou deies que te n'anaves per sempre, capsigrany; ara et fas fotre!

(...)

El poc que hi tenia raurà tot barrim-barram pengim-penjam a la carretera.
La guitarra feta estelles, la màquina d'escriure tota estavellada i feta malbé, els quatre llibres estripats; la tauleta, que eren quatre totxos i una post damunt, ara en quin estat, irrecuperable.
I encar, és clar, hauré d'afegir-hi l'exsangüe bicicleta.
Pse.
Pse.

~o~o~

[**ens episòdics**]

Som condemnats en gàbies microcòsmiques.
Un instant són les escenes enceses.
Feren les llànties llurs sentors cacòsmiques.
Sempre als preludis ja ens foren defeses.

No ens ho ensumàvem, tarotes anòsmiques.
Tot d'una al fons de fosques pregoneses
No ens esmercem en zeloses proeses
D'ens episòdics entre forces còsmiques.

Ara rodem eternament concèntrics
Perdut el quest, cada cop més anèmics
Fins que parteixen cap enlloc excèntrics
Cascun dels àtoms. *Cascú sa i estalvi*
Va a quin altre jo ficte qui el salvi?

No en té mai prou amb tants d'enganys eufèmics?

~o~o~

[**evaporat en un instant màgic**]

Hi arribàvem de matinada per avingudes fosques i desertes perquè sabíem que la funció començava molt aviat.

Així i tot, calia fer cua davant la finestreta dels tiquets.

Fora, hi havia diversions per a entretindre els qui esperàvem.

Hi havia un firaire amb aparells i mecanismes de guerra, pintats com cal, amb camuflatge i tot, mida miniatura, els quals, estesos part de terra, sense cap avís, sabien autodestruir-se fent un petit espetec. Els àtoms de les estranyes màquines paramilitars s'esfumaven en el no res; cada àtom de l'objecte fins llavors present, ara evaporat en menys del que pren aclucar els ulls.

Ens assegurava llavors el firaire que, amb prou contribucions

d'inversors al seu projecte, podria desenvolupar els aparells presents en màquines gegantines de cabuda no pas sols individual, ans per a qui sap les gentades i tot; per a tothom qui volgués, individualment o massiva, desaparèixer en un tres i no res — cada àtom seu (personal i col·lectiu) evaporat en un instant màgic… per a fondre's en el tot de qui sap quina altra dimensió.

Ens demanàvem per què fórem tan rucs d'invertir en el no res de qui sap on? No era millor guardar els calerets per a allò si fa no fa substancial, allò diguem-ne concret? I vam desviar automàticament els ulls cap uns còdols terrosos i uns munteguets d'encenalls de cedre fets per algú (qualque minyonet enfeinadet) qui havia feta punta a un llapis. Humils còdols i entranyables munteguets d'encenalls oblidats a un raconet. Ens els miràvem amb ulls humits. *—En allò esmerçàvem el nostre capital, si de cas, oi, tu?*

Car allò ens tocava el cor, ens vam dir, mentre tornàvem a la cua, ara la de davant la porta d'entrar, car ja havíem entretant obtinguts a la finestreta els tiquets adients.

Ella i jo confiàvem molt en les bondats de l'espectacle. D'ací (oi?) que ens haguéssim llevat aitan d'hora i que haguéssim fetes — tanmateix prou pacients, i molt com cals, sense mai fer trampa ni entrescar-nos-hi — tantes d'agradabilíssimes cues, on cascun dels esperançats — gnòmics i iridescents, com paraigües únics d'encantat paraigüer — marcàvem la bona hora de l'atans imminent de la revelació de la meravellosa veritat.

Algú, més impudent, gosà amb veu llampegant llavors cantar aquella cançoneta somiada.

El Sol surt per l'horitzó.
Llavors escalfa els cossos.
Si una dona s'hi despulla
Cal fer-hi els ulls grossos.

Cap càndida gasela entre les qui esperaven tanmateix no s'inclinà, en aquell ambient pus tost fred, a seguir la cruel injunció de l'anònim trobador dorment. Així mateix tampoc el Sol no en féu cap cas; l'aurora no s'anunciava. Ara, tothom altri sí; en certa faisó, en

férem cas. Callats, hi férem els ulls grossos, a la impudència del no gens canor cantaire. I l'únic despullat hi fou, ara enrojolat de vergonya, ell, el qui, somiant dempeus, tan truculentament no ens havia astorats amb l'albada, que, tanmateix mel·lífluament taral·lejada mentalment, no ens relliscava a tots plegats, per cabal suaument somrients, pels enteniments deliciosament bressolats.

~o~o~

Reguitzells tirallongues cues

[Tallàrem la cua força endavant tot i que acabàvem d'arribar-hi.
Ja m'havia preparat per a rebre empentes i mastegots, mes un esguard ferotge de la dona, dominant, els aturà en sec.
N'hi havia alguns que rondinaren, mes tot plegat força feblement.

Empetitit, com si no hi era, guaitava, fent el distret, enfosquir-se el cel.

Després gosava incertament abaixar la vista.
Fascinat, romania esguardant enrere, a la cua de la cua.
Lentament, la gent hi desapareixien, dins la gola d'una serp gegantina.

Els qui es veien empassats no deixaven anar sinó lleus gemecs, tothom al capdavall tan ple de blana conformitat.

I aleshores me n'adonava, també m'atenyien venint de cap endavant el sons delicats d'altres lleus gemecs.

De què ens servia, doncs, haver-hi tallat?

Al cap de la cua, entrava la gent, amb la mateixa fleuma acceptació, a la gola d'una altra serp hom hauria dit que idèntica, o, si això no, bessona, a la de la fi.]

(...)

[O som la glota serp la gent?
La gent, nosaltres, fent infinita cua, de bec a bec d'història, no anant al capdavall sinó cap enlloc.
Com si som, per quina mena de follia...
Esventada atiada amfisbena, la qual ho devora tot, àdhuc la mort, i la matèria mateixa?]

(...)

[I fan cua els animals?
Els animals, amb tots els nostres trets, les nostres mans, ulls, membres, nítols, si fa no fa emmirallats...
Tanmateix no són de déu, tanmateix no compten, ells?
A quins espais s'expliquen, s'explanen, s'expandeixen, esdevenen?
Què hi decideixen, què hi realitzen, com hi reïxen, a llurs mons paral·lels?
Se'n surten millor?
Llurs cues no pas absurdes com les nostres, venint d'enlloc, anant enlloc?
Car prou que no sembla pas possible cap altra espècie tan pàmfila com la nostra, oi?]

(...)

[Fotia cinc o sis dies que fotíem cua.
Afamegats de caldéu tots plegats.
De sobte una dona donà a llum.
Com ens hi llençàrem.
Ens en cruspírem ipsofacte secundines, vidiella i nyec
(no en deixàvem ni osset).
I ella no pas que se'n plangués molla.
Era la primera a esgarrapar-hi, teca candent.

Ara enfortits ens ullàrem enjogassadament.
Ens alfarrassàvem mútuament.
Qui era prou grassonet i tendret i si fa no fot indefens?
Per al proper tec?
Qui gosaria aquest cop fer-ne la primera mossada?
Tàcitament, tàcitament entesos, oi?

És grassonet — deu ésser d'allò pus tendret.
Fem-li plegats homenatge pus tost que no ombratge.
L'hem de tindre confiadet.
Aquesta cua qui sap com durarà?
Serà nostre proper viàtic.

I en acabat?
En acabat l'ull dirà.]

(...)

[La fam ens feia menjar els dits
fugíem per l'embut
fugíem el foc boig que feia centúries martellejava els vasts embornals del darrere
per a constrènyer'ns a fer cua a l'estret estopí
d'on hom assajava amb totes les feinades d'eixir
és clar que aparentment sense mai reeixir-hi.

Fèrtils els dits ens rebrollaven
i les invectives contra els focs gairebé s'esvaeixen
ara que coincidentment
els dits capllevaven de fresc enyorosos de llum
(*in luminis oras*)
ens rebrollen com circells vers les vores amb llum
i llur tast és de circell
lleugerament agre.

N'hi havia de carallots (mai millor dit) qui havien provat
amb contorsions de saltimbanqui rai
de menjar's la titola.

Llas! la titola s'esdevenia d'ésser al capdavall
(qui ho hauria dit? irònic, vós!)
l'únic dels mengívols pius que mai no ens ressuscitava.

Trobàvem en contrasemble que els nassos sí
els nassos a més a més servaven l'encant de l'escurçó
i si algú de la cua somiós s'adormia
pots estar segur que algú altre
queixalut l'hi fotia mos, al nas apetitós
(el qual com més mossegat més s'empetitia
i ja no renaixia sinó renoquet, naquis, rebordonidet
si bé que prou encar més ensucradet i sucós
i llavors el posseïdor del nasset més tendre i tou i nou
de dormir ja mai ni pensar-hi
no fos cas!).

Les cosmopolites orelles com els hemorroides
tastaven a cendres i estalzims
i hom (tret dels perversos) no s'hi enllepolia gens.

Ah i els collons —
única (tret que molt perillosa) llaminadura, vós!
qui els tastés no volia mai més re altre
(empedreït, desmenjat
displicent i mesell per a re més!).

És clar que per a qui els tastés allò era molt àvol maledicció
i hom en acabat (ja ho veieu!) s'estimava pus morir's de fam
que no pas haver de tastar cap altre excés de carn
d'aquells que ens rauen grotescament
a les si fa no fot ignotes perifèries del cos.

Tot d'una ja no ens mengem sinó l'ànima angoixada.

S'estén el pànic al cel
el foc salvatge també apareix al cantó
on ens crèiem que avençàvem
si fa no fa esperançats
devers potser el salvament.

Saltaven dels focs
ara més esbojarrats i atiats
coents espurnes
i atesos a l'atzar ens desrenguem.

Ambres i rovells de corrupció ens taquen
i n'hi havia molts que en quèiem malalts irremissiblement.

Riuades contraposades es formen
a rauxes les gentades s'arruixen
sense saber-hi ni potser voler-ho
estranyament de dret cap als focs
i els qui enmig del desori ens hi volíem estàtics
som enduts
tantost endavant tantost enrere
i les taques ambres i rovell de l'entec
també se'ns estampen horrorosament
ineluctablement —
cossos qui se'ns podreixen amb celeritat.

Qui gosés encoratjar novament
reng i seny
hom el trepitjava irrisòriament
inútil emprenyador
com si pogués ignorar els focs desbocats que a cantó i cantó
ens embolicaven
i s'estimés més que ens hi sacrifiquéssim com estaquirots
fent mèrits absurds
davant qui?

Car prou aviat no hi hauria enlloc sinó els focs
els focs.]

(...)

[Fets de no re
fèiem cua per a entrar-hi.

Tantost entrats
fets de quelcom
començàvem de fer cua per a eixir-n'hi.

N'eixíem tot d'una
instantàniament fets etern no re.

Prou cues
prou cues.]

(...)

[Fèiem cua per a entrar-hi
i ells en feien per a sortir-n'hi.

Tant ells com nosaltres avançàvem lentament i amb somriures.

I ens abraçàvem l'entrant i el sortint
i hom ens en feia fotos, de l'abraçada.

I davant part davant les cues anaven avançant.
Ells fugien de dins, nosaltres de fora.

I tant ells com nosaltres
sabíem que tots plegats
fugíem debades
car dins i fora les condicions hi eren idèntiques.

I sabíem oimés que l'únic que al capdavall de debò comptava
eren els somriures
les abraçades
i les fotos que ens en fèiem, si fa no fa càndides ni artístiques.]

(...)

[Com les espadel·les amb ales al cap
fèiem cua en constant bellugueig.

T'anava al voltant frenèticament
i espontanis ens volen els caps —
ens volen els caps cap a la col·lisió.

I a l'instant on ens trencaríem els cranis
els abdòmens amb sengles sotracs sobtats
se'ns avencen als caps —
i alhora t'ha omplert
a feixos adelerats
el get feixuc de la meua lleterada.

I ara ens capgirarem
i la teua cua s'entortolligarà a les ales del meu cap
i al teu cap alat la meua cua apaivagada rau
entre moixells de son.

I la cua on som ambtant
neda neda —
neda endavant
suaument
inexorable.]

(...)

[Amb quina vanitat els suïcides no fèiem cua cap al nostre escorxador.
La vanitat del suïcida no és excedida per cap altra vanitat al món.
No podíem anar-hi més presumits.
Paons cua-estesos, ep!

Quins tifes tots plegats!
La tiferia — esgarrifosa!
Esgarrifosa, vós!
Joiells maquillatges llustrins esmalts plomes...
Pells estarrufades...

I quins barrets — espectaculars!

I pretensiosos — a uf, a betzef!
O no preteníem oir com qui diu angèlics
els subtils violins de la nostra exclusiva mort tutelar!
Acords altament simptomàtics d'excelsa superioritat.

I ens en contàvem d'apujades, de recargolades, de sublims!

Jo... — dèiem — *és que jo...*
I ens crèiem tan importants!
I que valia tant la pena de voler'ns matar!

La meua absència — quin buit inescandallable, universal!
Els dissortats jaquits enrere subjectes ara a ignominiós eclipsi perenne!

Com el geperut que tot d'una ans irrefrangiblement perd el gep!
El gep de la sort!

Meravellós gep de la sort entre els omòplats del món!
Millor — entre els omòplats dels mateix Atles, car el gep era jo —
el gep que justificava la substancialitat mateixa del món.

El geperut, sobtadament sense gep, segrega àcida càustica incredulitat
aviat no en romandrà sinó esmicolat esquelet...

Aberració límbica, gambuix corromput...
De santó miraculós a colossal error ambulant.

El desengany del geperut, és a dir, de tothom qui resta enrere, és tan enorme!
Sense ànima ni ombra, ni... ni...

Tothom trobarà a mancar la meua presència
tothom tothom
tothom enyorarà la meua molt molt molt cabdal presència de llavors...
Quan només els duc inabastable benaurança...

I tant!

Serà, sense jo, tot una constant catàstrofe
puja-hi dempeus!

Car jo... a mi... totes em ponen... sempre... sempre m'han post...
m'han postes... totes...
totes...

I dolor...
dolor... gens!
Gens...

Sempre atlètic, ja ho he dit, i fascinant i seductor!
Collonut d'allò pus!
Quin atot únic de la humanitat!

Perquè jo...

"Nyac!" — fotia llavors el perboc
que ens tallava en sec el coll...

Justament a mig dir *Jo...*

Perquè jo...
Jo...
...]

(...)

[A cops de colze pretenguérem tallar la cua
abortiu intent
la turba poixèvola esdevé insolent
oprobi i ignomínia ens plouen com rocs.

Anàvem a dir'ls —*Tranquils minyons...*

Quan tot d'una

novament
com tants de cops
objectes sideris vinguts d'enlloc i d'arreu
torben la turba.

Caos pertot
la cua temporalment a parir parteres
trencada en mil bocins.

I nogensmenys…

Com d'obscens esperits (*trip-trap, trip-trap*)
reprenen les petjades
i la cua va refent-se…

Com sempre —
on es desfà es refà.

I au, així anar fent.

Coratjosos hi érem
molt més a prop —
on account of all the dead no longer there.

Mes havien apresa la lliçó?
No, no l'aprendran mai.

I ens haurem de guardar l'admonició avortada
potser per a millor avinentesa
quan provarem de tallar la cua si encara som vius.

—*Tranquils minyons*
t'hi fiquis com t'hi fiquis la casualitat dictarà.

(*Un coup de coudes jamais n'abolira la queue.*)]

(…)

[Com fugiríem d'aqueixa jungla de pobresa malaltia i brutalitat?

Alguns reeixíem d'amuntegar'ns al que ens pensàvem que potser fos un punt d'evasió.
A pleret l'amuntec s'acunçava en cua.

S'escolaven així els anys i ni ens hi bellugàvem.
Cua anquilosada.

Les baixes pels atacs sobtats de ferotges bèsties silents i despietades formaven buits que reomplíem en havent-nos mogut tampoc no gaire de lloc.
Les malalties de tanta de pobretat es cobraven a l'atzar cossos a betzef.

Resolíem al capdavall votar opcions.
En comptàvem amb els dits d'una mà quants no fórem a favor de les proposicions adés d'un grupuscle adés d'un altre.
La mà dreta comptava els qui votaven amb el grupuscle de la dreta, la mà esquerra amb els de l'esquerra.
Llavors demanàvem els papers de tothom, prioritzant, és clar, els dels guanyadors.
Mes volíem incloure el millor de cascú, tant dels qui guanyaren com dels qui perderen com dels neutres.
No volíem perdre'ns en el caos, és clar que no.

Per dissort, abans no els acabàvem de reunir, ja la intempèrie ens els havia mig esborrats.
Vents i pluges amb quina inclemència no mancaven mai a escometre'ns.

Així, quan els volíem estudiar, ja no sabíem quin bocí de paper tot rebregat pertanyia a quina facció ni què hi deia entre el barreig i la mullena.

Un tremolí em solcà la pell del braç.
Dits qui comptaren els vots, sense toc ara, mercè implorarien tots junts a l'implacable voler del destí?
Mai!
Els enfonsava al tarquim; potser hi retrobaven teca.

Uns crits diguem-ne humans em van fer aixecar els ulls.
Qualque esbojarrat sempre hi havia d'haver qui esdevendria foll i fugiria a la babalà.

Aviat n'oíem els esgarips horroritzats.
Feres se'l cruspien, o focs en clots insospitats se l'engolien.
Fos tot d'una, el silenci s'imposava dens durant una estoneta d'alta basarda.

En acabat, re.
Recomençava el perillós xivarri de la jungla salvatge.]

(...)

[Somni irresoluble com la vida mateixa.

Érem només dos a la cua esperant que obrissin la finestreta
tret que prou sabíem que no l'obririen mai.

Per això per a matar l'estona
ens contàvem sens fi anècdotes edulcorades i amargades
de la nostra mentida del viure.

Com ara certes proeses atlètiques i rucades afins
que havíem acomplides qui sap quan
i per descomptat per a l'immediat oblit.

Ell i jo
només esperant
esperant
esperant que no obrissin pas mai.]

~o~o~

Els rovellats eunucs i llurs sengles frugals xiulets

Dos titelles amb sengles xiulets. I que com xiulen els xiulets? Doncs xiulen com canta el cucut.

—*Cu-cut cu-cut* — van fent pertot arreu. I si mai es troben, elets alats, se saluden com qui diu prou civilitzadament.

Eunucs frugals, amb quin perpetu coratge no fan pel món, ja us ho diré, d'esclatant revulsiu, en aqueix fangar elegíac de societat, on cada diarreic corcó només malda a fer-hi la mísera viu-viu!

—Bones compres a la plaça?
—Tau-tau tau-tau.
—Oi? Tampoc hi trobaves tirabecs? La dona em matarà.
—Guaita, en tens prou amb un parell de sarpats?
—Em salves la vida. Què et don a canvi?
—Ja ho trobarem.
—Som-hi. I adés adés on dius que anirem a fotre el nas?
—Home, al cul de la merda, és clar!
—I hi fotrem la llengua, i els llavis.
—I que sembla xalar-se'n prou, la deessa, garneua rai!
—Prou fa el que vol, sempre ho ha fet; i m'esgarrapa l'esquena com una malparida!
—I què hi fotrem! Prou m'abelleix, ai.
—Doncs prou pots! Què vols que et digui!
—Ei, prou m'abelleix així mateix; eladament, hom s'hi rabeja, manoi!
—*Crec!* Anava a dir que "crec que..." i amb el "crec"... *crec!* Se'm trenca el fil.
—Doncs, re; tant se val, això rai; un altre cop serà; au.

Ara reprenen danses triomfals en avinentesa d'universal ranera. Filargúrics com electròlits, si cascú vogeix proclamant heurístic les bondats de l'eutrapèlia...

—"Us estalvieu més tard mals qui-sap-los!"
—"Us transformeu tots en cuguços referencials, collons — únic camí cap a la felicitat universal!"

—“Amb angúnia de crisàlide, no us surt altrament re altre que mala llet!”
—“Del cardar. Parleu-ne rai, mes mai no ho féssiu!”
—“Només capats arriba hom enlloc!”

...sempre, al capdavall, diàfans ensopeguen, i llavors amb quina joia de llampant ectoplasma!

—No l’enxampessis mai en flagrant adulteri!
—No pas! Glacial emasculatriu, qui et talla, si mai et creix gens, lo piu!
—Sona-li de lluny madrigals amnèsics, vull dir, anestèsics.
—Puja-li bavós amb un pomet de prímules.
—Oidà!
—I si et diu mai “clou!”
—*Cloc cloc! Cloc cloc!* — que faig, molt agradablement obtemperant; car prou sóc molt millorat capó, promogut a adorable lloca!

Sanefes i arabescs de vores de camins. Insectes i senills, arquitectes gens suspectes ni senils.

—Els sassos en tot cas fèrtils, feraços, tant se val qui els conreï — si el pagerol pugnaç amb el seu encara més maleït gos, bel·licós parell de merda, qui mai no aprecien els dilectes *Cu-cuts* que els trametem — o, millor, conreats (els sassos) pels agents naturals, font de tot bon gratuït nodriment.
—Amb urc hi anem, elats, aerostàtics; elats, com si surem, molt finament alats, entre enrojolades brometes, per cingles, carenes, codolars. Pedestres, sense cap densitat ideològica, amb quina estètica llibertat, no albirem, de llunyes alçades, les sempre accessibles intrigues dels folls residents.
—Ah, i els eclipsis a l’estora historiada del cel. Els llamps grotescs, d’ambres ombres, no pas poc eròtics de cops, i les òrbites i els vòrtexs i els estels immolats. Terra escoixengut, hi buidem el paltruu sense rigiditat, amb alta mal·leabilitat, i ens torquem entre branques, com els nostres estarrufats parents els ocells.
—Els gossos no ens saben; ningú no ens sap com ens sabem. Ens sabem pels parracs les identitats, car els xiulets, idèntics.

Dos ocells negres vénen volant a posar’s a una nua branca. Semblen

xerrotejar-hi, enraonar-hi i tot, com si són a l'andana de qualque estació internacional. Ara un emprèn el vol cap a migjorn, com si ha pujat a un tren exprés que tot d'una ha partit amb embranzida. L'altre ocell espera una estoneta – que arribi el seu (tren), segurament. I ara sí, ara agafa un tren veloç tramuntana amunt, volant tan lluny com hom pot de l'altre, per a trobar's mai (qui sap) a l'altre cantó de la petita esfera qui pel firmament apelfat a l'atzar no roda...?

Així es com es retrobaven.

—Serva't prop meu ara que s'atansa l'eclipsi — en la sobtada foscor n'entonarem l'epinici.
—Les potetes de mosca mentre somiava... O eren les ungles de la diablessa...?

Mentre del dèdal marejador de la casa de les joguines, en sortiren esfereïts, tapant-se els forats del cul.

—En sortírem esfereïts...
—I tapant-nos els adolorits forats del cul.

Pantomimes de metronòmics follets, els dos titelles dels sengles fort negligibles xiulets.

—Havíem entrat (per etivocació?), ell pel seu cantó, jo pel meu, a l'estreta casa de les joguines, on tot són escaletes i petites alcoves, farcides de joguines de totes les colors. Les carrinclones joguines esteses arreu — plàstics, paraigües oberts, balons a betzef — n'omplen sostres i graons, i els escultarals homes trempant s'hi passegen, llurs ereccions enormes, astoradores.
—Ereccions tètriques, herètiques. De meretriu eretisme. Qui n'havia mai vistes, d'aqueixes?
—Ni als pitjors malsons. I on ens n'amagaríem?
—On? On?
—On ens n'amagarem? Car, collons, et fiquis on et fiquis, t'hi empenyen els trempaires. I damunt els llitets estretets estesos als racons ran de terra, se't llencen damunt, o volen que te'ls hi llencis.
—O ja se'ls troben tots ocupats, els llitets, amb d'altres compel·lidors apol·los qui hi fan llur sòlites, inapel·lables, molt

pol·luents porcades.
—Estocàstics, impel·lents, una mica pertot, hi esclataven (quina por!) uïssos mocallosos de cigalot.
—Ai, pobrets de nosaltres!
—Ai ai ai ai ai!

Grafítiques tenebres els rebien.

—No hi enteníem re.
—Amb els xiulets per l'esglai retuts muts, no podíem fotre-hi ni el muricec.

A les palpentes, tentinejant, per glíptiques osques i flictenes als murs si fa no fa crípticament guiats, mòrbids magins, gèlides espinades, tanmateix reeixiren a trobar cap uix que els dugués, voraços, cap a cap aproximació de llum.

Amfibis, els dos maniquins transgressors, defugint romandre enxarxats, s'esmunyien, entre ramats d'idíl·liques àncores, de les arpes dels crancs gegantins, i ara, sorpresos de veure l'aurora, sorpresos fet i fet de viure...

—Car per quins set sous sóc viu?
—Sense mèrit.
—Sense cap mèrit.
—Perquè sí.
—Perquè sí.

...jeuen a la sorra. Mig adormits, amb dits desvagats, hi ditegen.

—Em dius (tant d'escriure!) per qui has escrigut? I amb qui t'has (tant de morir't!) llavors morigut?
—Per al primer qui fotés cap esternut... d'amable benvinguda al gelós cornut.
—Per a qui el condó d'estranquis has sostragut... d'aquell qui es carda la dona del cucut?
—Per què no pas doncs la dona del puput... la qui té el cony més cucat, vull dir cucut?
—Potser (ai barrut!) vol anar menys restrenyut.

Anodins eixams de voltors pel cel corrosiu xifren funerals. De furtius a desimbolts, estranys ratolins, amb roents ullets de fòssil de decoració, se'ls atansen fins que els sanglots del somni repul·lulant no els sonen a blasmes i rebuigs de fer fugir animal més insolent i pompós i tot.

Qui escandallaria l'enteniment salvatge d'aquelles indelicades, ímprobes, carcasses. Ens crèiem a tocar d'ullal de cap suculent ramat de cadàvers qui amb embalbiment de gàrgoles romanien a l'abast, quan bruscament, de llurs cràters oncògens, n'ixen hipnopòmpics bramuls d'escàndol. Sort que hom és omnívor i no serà pas avui en tot cas on es veurà pòstum.

—Per què plores?
—No re, rucades. Memòries dutes pel son.
—M'ho dius, te'n desenfeixugueixes. Quina angoixa t'escarranseix?
—Magí degenerat, em remossega sensori i esperit, se'm beu tot sol el seny.
—Cabussa-t'hi.
—*El cony, el cony*!
—Ho dius amb quin esfereïment...
—Font de sang, de llet, de mel...
—D'horror?
—D'horror.

Roseguen rosegons, xarrupaven no gaire lluny aigüetes filtrades a clotets de fresc escarbotats.

—Per què ens casaríem amb cap vida nova que ens fos mai oferida?
—Si vols, somiéssim truites vagament erògenes, tot això que ens assuauja.
—Tinc fred.
—És l'esbiaixada natural dels nostres tendrums vers la vitrificació. Car qui ens negaria les tendències troglodítiques, vull dir, de sa, dedicat, espeleòleg.
—L'espluga, l'espluga. Aqueixa és la casa que vull.

Amb trets si fa no fa deliqüescents d'ullpresos naturalistes no pas noguts per cap altra intempèrie, es lliuraren a assajar assíduament d'endinsar's a cap via secreta que els dugués a contrades més

abruptes i doncs propícies a les impel·lides al·lucinacions de les dolces hores soliues, on els anodins embagaments de mantes d'ubiqüitats no els sostreuen a les constants paradoxes que altrament els ixen de trascantó a contradir els inconfessats anhels que, amb les interrupcions, tan inútilment no els rosegaven.

Mentre part de solell ascendeixen, a l'insòlit rabeig de certa opacitat porpra, un ventall d'opinions prou salubres reflecteix la millora de l'aire que ara, amorós, prou escalfa força.

—Si albires mai cap dotzeneta de noies, diguem-ne, de dones, pensa sempre en llurs conys suats, en llur flairós pèl moixí; passes amb la teua moto, i més tard (quan seràs més vellet) amb la teua bicicleta...
—Moto... Bicicleta...
—I toca'ls la botzineta, tifejant-hi, molt arran.
—La botzineta? *Cu-cut cu-cut...?*
—No. Hi passes amb tot de...
—No?
—No. Passa-hi carregadet, amb cordetes a les mans, amb tot de bossetes de farines, d'aqueixes que tens a la nevera, de germen, de gluten, de civada, de nou de coco, d'avellana, d'ametlla, de llavor de lli, de segó... Te'n pengen dels dits amb filets, o te'n pengen als manillars, i fas *—Mec-mec, senyoretes!*
—Mec-mec...?
—Mec-mec! — presumint, presumint. Fas el mec!
—Faig el mec...?
—I si mai t'atura un pudent de la bòfia, es veu obligat a tastar totes les farines; crues, és clar; no pas que vol cagar-la davant els seus companys si se t'enduu emmanillat, sospitós de traficar amb malèvola droga; tret que només portes mostres de farines.
—Pastosa, saburral, llenguota.
—Es queda amb un pam de nas, disgustat. Car mai no portes cap mena de cosa prohibida, ni pensaments.
—Ca! Una personeta tan honesta i comcalereta, caram!
—I t'agrada presumir enmig del carrer, a part que ets molt bon motorista, i més tard, amb els anyets amuntegats, prou passable ciclista.
—I m'agrada fer el *mec mec*.
—T'agrada fer el mec i fer *—Mec-mec*, quan passes entre senyoretes i senyores elegants i joves, de conys suadets.

Pels solcs de l'anguniat oprobi, acolorit llangardaix hi salla. Per a llurs constrets llimbs, quina delectança. I ara se'ls esmuny entre floretes de tortellatge, i, amb allò, inquisitius koans els distreuen. Llavors hom oblida entre trèvols i roldors les píndoles del declivi. Hom es medica, a recer de cap cornàs, amb juleps de pluja entre els moraduixos i les orengues.

—Qui no es consola és perquè no ho vol.
—Els budells se'm flagel·laven recíprocs.
—"A pessic jugal, mastegot zigomàtic." La saps, aquesta?
—Sabia la dels "no gaire grans mals, més minúsculs remeis".
—L'humil saviesa del manyac longeu.

Eixia la lluna, geperuda, quasi plena.

—Comptat i debatut, tots som bords.
—Car tots, per ara i tant, fills de dona.
—Prenyades (estranyes verges) per un raig de lluna.
—O més probablement d'estranquis sota els raigs de la còmplice lluna, de qui tots n'heretem les banyes, car al cap i a la fi no hi ha home qui no sigui banyut.
—Car tot cony roman tothora obert a les escaiences.
—Tots bords, doncs, i tots banyuts com la lluna.
—Els homes, animals llunàtics. Tantost contents com humiliats de tindre una dona qui carda amb d'altres — al capdavall, vulguis no vulguis, tants com li roten — una dona alhora prou desitjable, doncs, i tan incontrolable!
—Saps? No era el primer qui veia desaparèixer cony de la dona amunt.
—El primer què?
—El primer individu. El primer home. El primer dels seus druts.
—No t'anguniïs...
—Havien cardat tota la nit, i ell s'estava estès al llit, retut, dormint pregonament; la dona es va badar de cuixes, i se li va instal·lar a la gatzoneta encavallant-li el cap, el seu cony es va estendre com immensa boca de qualque enorme bèstia marina dels funests abissos; a poc a poc, aquella gola estireganyada es va anant empassant el cap, el cap sencer del drut adés dorment i ara negat en famolenca gola constrictora... I després... I després, metòdicament i

lenta, sense altre aparent esforç, avesada a la tasca, amb un moviment sinuós, eixamplant-se gradualment més i més, aquella monstruosa boca de cony, entortolligant-lo, trencant-li els ossos tranquil·lament a mesura que se'l cruspeix, com qui diu, mitjançant una acció alhora de succió i de peristaltisme ascendent, el cos sencer del drut despès anava... Anava desapareixent, empassat ineluctablement, muscles espremuts, pit xemicat, braços a bocins, malucs triturats, cuixes, cames, peus... I au.

—*Fiu!*

—I au, el cony carnívor pot fer el rotet; s'havia empassat, sense dents, només xuclant xuclant, com cap immensa serp, el cos sencer. On hi havia un home petulant, ara què hi ha? Matèria de pet.

—Marcat a l'ànima, comprenc.

—I ara, com les vegades prèvies on el fet s'havia escaigut, què passaria? Doncs que la dona faria una setmana de vacances. No sortiria de casa; de fet, n'estava, força botida; colpidorament deformada. En acabat de l'apàtica, letàrgica, setmana, amb el seu excel·lent metabolisme — gairebé gens d'egagròpiles ni betzoars mai perbocats; potser un anell de noces i algun metall dental — havent ben paït aquell àpat, ja es tornaria a arreglar, a desemperesir.

—Resurrecció.

—I ell? Ni record. Totalment desaparegut, el tifa molt apropiadament transformat en merda.

—*Massa poc!* Ai, perdona. Em fan parlar atàvics rosolis de ràncies gelosies i els presumptes torts de què cuegen.

—Paït i cagat degudament, la dona torna a sortir com si re no s'ha esdevingut, ni més grasseta ni més primeta, perfecta, com sempre.

—Crim perfecte, els crims de cony són sempre perfectes.

—D'ací... D'ací la meua por cerval... El somni me la tornava a dur. Aquella nit...

—La nit on tu fugires...

—Era al procrustí llitet, arrupidet al meu racó. I tot de sobte ella, figura espectral, se m'apareix.

—Espectral en la foscor...

—Se m'eixarranca a la cara, cony estampat al meu nas, forat del cul a la meua boca. I ara cal xarrupar...

—M'hi conec, m'hi conec.

—Cal xarrupar com si t'hi va la vida, ço que, d'altra banda, molt probablement és el cas.

—*Xarrup xarrup.*

—I alhora la por, la maleïda por... La por que tot d'una el cony no decideix d'esdevindre boca de colossal serp de malson.
—I que tu esdevinguis un més entre els empassats, com enorme morena terrorífica qui ve i se t'empassa, tendra anguila humilment peixant per cap bei fosquet.
—Se'ls empassa despullats.
—Menys d'egagròpiles. Peluts repussalls de remuc. Com n'has dit? De betzoars.
—L'únic que em sap greu és que no en puc aprofitar els vestits. Sóc massa petitó, escanyolit, comparat als bellíssims druts.
—A qui li ho dius? M'hi he vist milers de vegades.
—Per això... Per això, en els llibres antics dels imbècils religiosos...
—Durant generacions brutalitzades pels anquilosats dogmes dels malignes pontífexs, les dones dominants ara ens la tenen jurada.
—Sempre equiparaven, els imbècils religiosos, la dona amb una serp... És clar, la dona, un cony que és una boca de serp qui s'ho pot empassar tot.
—Potser alguns d'aquells imbècils... el greu escarment ran pareguda terroritzant experiència, i au, esdevinguts així mateix eunucs frugals...
—Qui amb perpetu coratge...
—I amb sengles xiulets asmàtics.
—Un so rovellat entre ennuegat udol i esgarrifós garranyic...
—En aqueix fangar elegíac de societat, on cada diarreic corcó només malda a fer-hi la mísera viu-viu...
—Hi fem...
—Hi fem... Fotéssim-hi! D'esclatant...
—D'esclatant revulsiu, com deia suara el clàssic.
—De mig a mig erroni, pobrissó.

Sí ves. O com digué el primer novel·lista, el parafrasta Caritó, "jo rai". Amb els meus ormeigs i atifells d'herpetòleg, fi solipsista entre feltres i velluts, els veia adés de lluny, ara de prop. Çassús, passaven els ocells a velocitats admirables. Çajús, rosegaven els insectes les cares de certs cadàvers; llur zel els feia honor. Ara, però, muts i a la gàbia i foteu-me el camp, car un dels eunucs prop la carronya, rere la llegendària barca, ve a cagar-hi. Amb romanents de gúmena d'àncora s'hi torcava, curós, amb tremolins d'autòmat revoltat, el cul.

—Llavors, efectivament, vam trobar un crepuscular ranvespre, d'horitzó encantador en la posta pictòrica, vora la platja deserta, una barqueta abandonada, amb sovintejats foradets i tot a la fusta corcada, i, una miqueta més tard, gairebé vora la barqueta, vam trobar uns patinets abandonats, rovelladets. Amb uns claus i una pedra, clavàrem les rodes dels patinets al cul de la barqueta.
—I ara endavant. Anàvem, de cops ell, de cop jo, l'un caminant i l'altre jagudet, molt opíparament, vull dir, sumptuosa, en prou llisquent, no gaire sotraguejant, barqueta de rodes. Una barra curta de metall idòniament balmat, ben falcada amb corretja de sivella, enferida a la faixa del caminant, prou enginyosament arrossegava, de costat, la barqueta on reposava l'altre, entre coixins i flassades que amaníem amb cassigalls trobats pigmentant alegrement ací i allà qualsque munts d'escombraries.
—Caminàvem ara vora la carretera. Jo dempeus, xino-xanet, ell en barqueta. Hi havia davant el cafè del poble, asseguts a una tauleta, una parella de diguem-ne enamorats. Quin quadre deliciós. Hi ha un ventet que bufa, te n'adones pel tarquim tot tou que hi ha vora la carretera, tarquim que tremola com petita duna xopa, o com fosquet pastisset d'enxocolatada crema.
—Ella i ell enraonaven a primer pla. El Solell al cel safirí accentuava les ombres de llurs belles fesomies. Mes llavors, ai, que la donzella somiqueja! El galant es treu, impol·lut, tan impol·lut que, amb els raigs roents del Solell, tothom enlluerna — enlluerna tant que diries que cremaria el cel·luloide d'aquella emocionant, molt sentimental ans pregona, pel·lícula en blanc i negre — un mocador.
—Ço és, el galant es treu un mocador tot relluent de blancor i el lliura a la sanglotant beutat, i ella fa acció d'anar's a torcar finament les llagrimetes, i un buf de vent més fortet heus que s'enduu el mocador. S'envola el mocador com coloma esmunyedissa. I llavors...

Amb l'esperit somiador (viatjant "in spiritu"), ací teníem les quatre llegendàries ànimes on cascú tard o d'hora es descompon. Com diuen els savis, fiar emmena a ruïna. La calamitat imminent. El cap al cel i els peus al cementiri.

—Fatídic mocador.
—Ai com corr l'heroi a recobrar'l! Sense mirar-s'hi, jugant-s'hi la pell, com qui envesteix cap niu enemic amb pilots de retrunyents

armes automàtiques; no, no; som-hi, ell endavant; collons, i valent!
—Protagonista intrèpid qui corrs devers el mocador i tan esvalotat que no te n'adones que un camió vol fer cap amb forta embranzida!

La impressió de l'objecte enlluernador ofusca la trèmula ressonància dels intersticis per on el crepuscle s'assereix.

—Continuàrem, un pas rere l'altre, la nostra anada.

Els limícoles, en processó extàtica, tocaven a jóc.

—Vam sentir l'estrèpit i els garranyics esgarrifosos dels frens del camió, i l'espetec estrany, i els crits esborronadors de la gent?
—Els sentírem.

Tota implacable experiència s'afegeix als cànons purgatorials.

—Però no ens vam pas tombar enrere?
—Doncs no, gens.

Mims de roí metall, pigall l'un de l'altre, i l'altre de l'u, llaunejaren avall.

—El vam avisar?
—I tant! Home, indefectiblement!
—L'avisàrem, l'avisàrem rai!
—Ambdós ensems amb els nostres xiulets.
—Que aviaren, prou emfàtics, llurs grinyolants advertiments.
—Qui ens duria la contrària?
—Mentider!
—Els nostres sengles xiulets prou xiularen, àdhuc, palesament, amb cert escreix d'avesada vigoria.
—*Cu-cut cu-cut…!*
—*Cu-cut cu-cut…!*

Que bé que s'entenen, oi? Quina benedicció! Quin aparellament més providencial!

—És que cada individu projecta el seu món.
—I hi ha doncs tants de mons com individus.

—El sensori de l'individu rep impressions, i aqueixes impressions s'arrosseguen de per vida, i es refonen amb cada actualització, amb cada percebuda renovació del mateix o semblant acunç de circumstàncies.
—Així, hi ha, en tot individu, tant en individu diguem-ne humà com animal, per fer una diferència, que és de grau.
—Un individu felí, per exemple (ras i curt, un gat), la sentor que desprens li obre, a la memòria que instintivament arrossega, una impressió favorable o desfavorable que refon en tu. Així, si és una bona memòria, la sentor, l'eidòlon, que deixes anar de tu mateix, la projecció de tu mateix, l'espectre sensorial de tu mateix, si és satisfactori, dic, si és favorable, l'individu gat agafa afecte envers tu; si és desfavorable, immediatament esdevé irritable, rebec, no gens amic teu.
—Hi ha, efectivament, hi ha en tot individu, unes animadversions i uns afectes (incompatibilitats i compatibilitats, doncs) amb d'altres individus, els mons dels quals poden coincidir, en certs angles o espais, amb els del primer individu.
—O no.
—O no. És a dir, pots sentir una certa afinitat i doncs una certa bona predisposició envers un individu, mentre aqueix serva una forta animadversió envers tu; és perquè el seu món i el teu no coincideixen, o fins i tot es troben (per aquelles casualitats) en confrontació.
—Són mons contradictoris.
—D'on que atribuir la construcció del món a un ésser fora del teu sensori, és fotre's un mateix — és una absurditat, una inutilitat, una balafiament espantós.
—No hi ha creador.
—Tot es crea, incessant, per projecció.
—No hi ha creador ni doncs culpable. Ningú a qui agrair re ni blasmar per re. Cap benaurança ni rosàcia prometença enlloc, tret la que et porten certes espècies de dolça follia.
—Car tot món és projectat per un mateix.
—I tothom sent el que vol. És com el bisbe que en arribar a una altra vila demana on és el *bordell* i tots els dignitaris qui l'envolten assumeixen que per qualque defecte de pronúncia vol saber on és la *catedral*. Aquesta anècdota me la contava una caixera molt vergonyosa la qual, sense saber-ho, la tenia tota enamorada; això quan era jove, eh? Molt jove, i encara em pensava que la vida era qui

sap què. Era on? A un magatzem de queviures on anava sovint. I aquell dia li comprava què ho sé jo, tirabecs. I em demana, ja començant-se d'enrojolar si sóc gàl·lic —*Sou gàl·lic?*. I, automàtic, de seguida li presentava l'all.
—El *garlic*!
—Pobra noia. Potser volia tornar'l a pesar o a tastar, o què em sabia.
—A part que els gàl·lics *garlic* rai.
—Un malentès de distret. I ens fiquem a riure, i tinc ganes de fotre el camp. Sempre m'han fet un fàstic immens les dones apegaloses.
—Llefiscositats de moc de cony eixint-los per cada forat al cos. Cada porus un moc.
—Fou llavors que em va contar l'anècdota del bisbe. Els dignitaris confonent *bordel·lo* per *cathedral*. I ella roent com un pebrot.
—Demostrat. Sovint no és defecte de pronúncia, és defecte d'entesa.
—A part que cal convenir que els mots *bordell* i *catedral* no s'assemblen gaire.
—Tret que ben sovint ambdós són plens de lletges putarres a saldo.
—Sort encara que darrere meu es formava una cua de clients. Me n'anava i no hi tornava mai més.
—Tu el cony d'icona prodigiosa qui, bo i fintant en circells d'obra mestra, es fon pels obtusos budells del laberint del maipús. Per la teua perllongadíssima, eternal, absència, en acabat la proletària enfigassosa vol suïcidar's; gemecs de mamelles massa suades adés, jeremiades esquelètiques ara que no envela ni endrapa altre que selectes cucs blancs, les dilectes maleïdes larves de l'escarabat de maig, d'on que l'aberrant coneguda de rere la caixa esdevingui ara ultrafeixuga, grotescament embarassada, i tan flatulent que potser, si es mor de veritat, la faran santa.

Trists verms, això els tocava sovint per tota teca, en aquella asimptòtica correguda cap als opacs no res. Per qui sap quin ontològic tap, objecten al consum de tritons qui encerten entre escletxes. Ponderen corol·laris qui oposen les rares actituds dels infructuosos excèntrics a les dels eviscerats patidors del xiulet ara commonitori, ara comminatori. Quan et manca aquella carn especial que manca al capat, la manera on veus el món refuta tot altre groller cuinat d'aquells que t'atzufen els enterramorts i funeraris.

—No mentirem. *Cu-cut cu-cuts!*

Els estridents reialmes de les pròtesis són només per als indulgents candidats a l'insensat viure urbà. Ells, llurs memòries escrutables els ixen planeres per les goles. No pas vilipendiades lliçons de faisons homilètiques amb facetes faves, ans, com pèl·lets d'empedreïts tendrums, vindicades alquímies d'estómacs avesats a processar totes les abjeccions, infames burxades que et torturen l'endurit pinyol.

—A tothora traïts per la carn.
—Pel proditori trempar, hom pateix el temut trofeu que li aixeca els pantalons del pijama amb astoraments de penya-segat. Ella ho sorprèn (oh terror!) i de mantinent cataclísmica injungeix — *Demoleix l'obsolet obelisc o també te'l tolc!*

Només conquereix el més caníbal. Els qui perifèrics heretaven la condició de desconfit súcube, a tot estirar, amb empolainades invocacions, estàtics es penedeixen demanant constant perdó pels evidents desmèrits.

—Ni fent tota la bondat del món hom hi reïx mai mica.
—A cop de corneta, el cornut aprèn la lliçoneta.
—Quan la corneta del corneta fa *Cu-cut cu-cut,* el cornut s'amaga ben amagat perquè la seua dona hom (altri!) se la cardi ben cardada, i ell no n'hagi d'acabar, per haver'l hom sorprès en mala hora a mal indret, ben ataconat.

Tothom els sentírem, claferts de reverència. Corns de caça anunciaven l'arribada de quin altre senyor? I ara fóra ell, el senyor, qui triaria quina de les dones del poble es cardaria avui, ço és, a qui ficaria les banyes.

—Repetidament, els corns m'anuncien les noves banyes, car molt sovint la meua dona és benauradament la llavors triada per a la sacra cerimònia de l'embanyament.
—Sortós que naixies.

Cada cop més minvades llurs facultats cognitives. *—Els fels en fals. —Els fils en falç. —Els fulls folls. —Els fills fuls*. Tennis insidiós que es menaven avençant com rats cellards per tenebroses clavegueres

ctòniques. Mentre d'altres si fa no fot herculis fèiem volar a la superfície borinots o estels, ells feien, no pas sorrats per cap mena d'òrquic, testicular, alçacavall, voleiar l'esperit.

—Sense collons vol dir sense enveja, ni despits, ni esperit de revenja, ni...
—Pobres diables, per no portar pes...
—Òrfenes torretes, ensorrades, desfornides, fetes rosegats enderrocs, totes desertes de guaites, d'anys i panys morts a ganivetades.
—Portem, et deia, portem, no pas banyes, banyetes; petites i tendrals com les incipients, sempre incoatives, molt vergonyosetes, emmirallades, cigaletes.
—Sense corneta...
—Ni collonets...
—Només l'humil...
—L'humit...
—L'humil rovellat...
—Xiulet.

Arribats a cap trivi entre garites i vedrunes, ja s'ormejaven per als braons i les invectives dels titànics vigilants qui els garfeixen amb els arpons de llurs urpes i els borden tan fort i tan a prop que els tragues se'ls premen d'ells mateixos als uixos de les orelles, quan Isis, xarxona, cassigall, es desprengué del seu vel arnat i tot d'una certes ombres químiques s'abateren monolítiques. S'havia fet de nit. I un a tall de coleòpter, l'altre de crustaci, coalescents miratges, es consolidaren en crosses. Espectre ranc qui, enfebrat, travessa les tòxiques agonies de la foscor. Òrfenes gàbies, desertades pels taurons d'adés, se n'adonaren que tot era xèric, desert, sabotatge, ruïna, podriment i genocidi. Només orquestres mudes de pols, calçobres i cendres. Esperons rovellats acoltellaven encara flancs d'esquelets tots rostats d'antics húnnics estellons. I les beines de les espases, cuirs ratats, donaven un rampeu als romanents dels molls eixuts dels ossos oberts. Havien tornat al born.

—Ja tornem a ésser com qui diu a casa. Com colpades llavors alades qui volaren pel món i acabarem caient al mateix bressol d'on adés vents cruels les deslletaren.
—A prest empriu retenim, en avinentesa, el títol (falaguer rai) d'asos

dels cops garantits, coneguts cuguços capats, testimoni tot plegat del nostre tranc ni del nostre talent per a rebre.
—Per a rebre, i prou.

Com ropalòcers qui haguessin libat a flors de cagaferro, unes ulàlgies de caldéu se'ls deixondien. Dir les veritats més crues sovint equival a mossegar les nafrades lloses de les tombes on els vers filòsofs per sempre abrogats, llurs cadàvers cremen encara en flames de vius electrons, semblants a eixams no gens cerimoniosos d'abelles de ferro roent qui t'entren pels ulls del coneixement i tota fada il·lusió definitivament desemmortallen.

—Sé perfectament on vaig.
—Cap al darrer naufraig.

Com sequoies a cada cantó del forc on, un a la dreta, l'altre a l'esquerra, la casa de cascú no rau, una paciència inexhaurible els arma. A l'hora de la veritat, com sempre, la molt més forta realitat del somni els fa fretura. Els fluixegen les cames.

—Les indignitats, les informalitats, les públiques demolicions, humiliacions, no fa? Tantost et casares amb sàdica dona policia.
—M'embruteix, em deshumanitza, mes mai no hauria gosat replicar-hi mica. Guitzes i bitzacs sense solta ni volta.
—Rebre i callar, heus el secret.
—Car més tard encara rebia pitjor, en la delectable intimitat de la llar.
—Fins al punt de perdre els testimonis; i sense testimonis, què et val la vida? Ningú no voldrà ni escartir'n mai, ja no dic la vàlua prèvia, la raó d'aital total desaparició.
—Sempre enyorem la mateixa felicitat. Paradís d'on fórem, per qui sap quins entrecasos, expulsats. Tu del regit per la colossal torturadora inquisidora. Jo de la meua imponent truja, de la seua soll, on em fou allerat de poder fer-hi créixer uns quants d'anyets, a manca d'altra cosa, el gep.
—Havies de portar-hi barret-paraigua, de tantes de lleterades que no et plovien al cap, dels amants qui fotien i tot cua per a cardar-se-te-la. Qui en resol el pandemoni?
—Tintes de sang del seu immens calamars intercrural es barrejaven amb els estalzims de les cremades amb què els monumentals cigars

roents dels druts negres no m'estigmatitzaven; a les molses de les llordes catifes, hi ressuscitava sovint, just a l'instant on no ho havia de tornar a fer tot net, perquè les visites es renovellaven, sempiternes. Ara t'ho diré...

—Ara et diré els qui ens casàvem amb truges
Com ens ho fem; el pitjor són les pluges
Que de retop rebem; llurs conys tremuges
Monumentals; gegantines aluges
Qui xuclen vits; els tentacles en duges
De mil colors els ofeguen fins que puges
A reduir la tensió i ara en fuges
Abans no et caiguin els cops, i et sopluges
A cap racó amb rats i fosc, i te n'uges
I traus el nas, veus cap crim, i trabuges.

Has girat cua mentre viu t'apuges
Els calçotets que amb el desig empluges
I amb tanta por amb els estronts repuges.

Patir rai els qui ens casàvem amb truges!

Trontollaven més del normal. Gams degeneratius tots dos rai.

—Què et reviscola?
—Re; potser encara qualsque conys vists de lluny lluny lluny.

Babeques a l'afust de qualque esquena d'ase, amb ulls rotunds, de dalt estant, els trobaven potser inconseqüents.

—Femelles del doble gust.
—Mai no hi hauria al món millor gelat!
—En flaires la merdeta mentre en tastes lo cony.
—En flaires lo conyàs mentre la merda en tastes.
—Hum hum hum hum **hum!**
—L'ambre gris, del recte al perfum.
—I ens diran a nosaltres de degenerats.
—Hà!

Escarabats banyuts, els espantallops qui entrevenien els fanals, se'ls

arremolinaven a tall de gambuixos d'honor al voltant de les nues clepses, els bruns solideus, adés que s'hi adormien, a la platja tornats molt mandrosos xifosurs.

—Dones normals és el que cal; llurs conys giripiga única; només ensumar'n un, hom ateny llimbs de benaurança.
—Nèctar als conys. Com el nèctar al cony de la planta carnívora.
—La capseta secreta dels déus; hi estotgen d'amagatotis d'estranquis d'esquitllèbit, els molt murris, garneus, llurs nèctars: medecines tuties panacees opopònacs xarops, boníssims, inapel·lables, infal·libles, per al gust i el tastar, i l'eterna joventut i l'excel·lentíssima immillorable salut.
—Nèctar amb flaire de bacallà. Giripiga per als manumesos macips; som-hi?

Omnívors, afolls adés aixafats per mòrbids botxins, per sortilleres atiades per atramentosos desigs, cercaven pertot on veurien encara omesos conys.

—Infructuós sacrifici — fa el sagaç estruç, mentre el creuclavat geperut avia sanglots.
—I això? Quina en tribanes, que tot d'una aitant t'entristeix?
—Per què jurcar-hi? On treu a cap? Una dona despullada i una despulla de cabra espellada, fan si fa no fa el mateix efecte; el metge Jaume Roig, ara clàssic català, ja ho descrivia.
—No viuríem pas, si no ho féssim enganyats; això ho sap tothom.
—I tanmateix... Hi ha moments... Hi ha moments que costa... Costa...

Espuris sobris estrats també integren llur composició? Noses dissimètriques esmerçades en duels els empudeguen senderis? Corrosió letal del pinyol! Com se'n distrauran?

—Ara, te n'has adonat...? Per què sembla (dic, sembla) que les esquerranes siguin més lletges que no les dretanes?
—Hom remarca entre les esquerranes una gran proporció de gallimarsots, qui és clar no prenen pas aparent cura de llur cos.
—I el contrari entre les dretanes, on has d'afegir-hi els marietes primmiradets; les dretanes es disfressen amb tota mena d'unts i pròtesis per a semblar més belles del que no són.

—Totes al capdavall si fa no fa. L'únic que canvia entre dretanes i esquerranes, doncs, la disfressa.
—Psicològicament, hom assegura, no hi ha pas dona qui no es trobi íntimament lletja — d'ací les dones casades llurs constants imprecacions, llurs carregosos pidolaments de "gests" i mots d'afalac envers llur com més anem més patètica figura.
—Les estàtues clàssiques són belles (quan en són) perquè són estàtues — sense metamorfosis, sense fases degeneratives, sense malalties.
—Cap dona pot confiar mai atènyer la bellesa perenne de cap estàtua.
—Solament poden aspirar potser a la bellesa efímera d'uns quinze anyets beneïts (esdevinença molt rara, car als quinze i tot les lletjors actuals i sobretot les imaginades, rai, incomptables!).
—Exemple, certes salvatges sense miralls ni coneixement de què collons foren els traumes. Són, un instant, perfectes.
—Altrament, què dura? Re.
—Car les dones són "fetes" per a portar infants al món — res més.
—Això no és culpa ni dels homes, ni dels "déus", ni de ningú — és ordre de la natura, és ordre dels gens qui comanden el cos.
—És la raó al capdavall per la qual som al món — per a transportar uns invasors mínims qui, per casualitats de la selecció atzarosa i orba del pec univers, ens triaven de transitoris contenidors.
—Les barreges orgàniques han reeixit a condemnar'ns que ens reproduïm infinitament, sense cap objectiu, perquè sí.
—Nosaltres correm tots els riscs i ells ben arrapadets als collons; entre escalforetes de sémens, sempre prests a prémer el gallet i etzibar el tret.
—Doncs tu i jo, cavà? Herois rebels! Ens neguem en rodó a fer'ls la farina blana.
—Eunucs frugals!
—Esclatants revulsius!

Els duien camallades doncs vers el carrer de sempre. Havien volgut (un darrer intent) tornar a casa? Tornarien a passar pel jou (la porta de la vergonya), vençuts, ajupits, com tots els desfets, ço és, pel mateix indret on els druts passaren, i per a ells, els vencedors, els orgullosos, la porta no era pas jou, era arc de triomf?

—*Cu-cut, ja sóc ací!*

—Mai m'hi moguí d'ençà que m'hi casí!

Hi havien viscuts simètrics, arraulits, dujats, atuïts, ortopèdics, un parell de balbes secundines qui es fitaven repenjats a les baranes dels afrontats balcons. I qui sap si cap vespre de llamps i trons no van rebre simultanis cap incisiu signe del cel. S'havien fosos cap dins. Havent recollits quatre parracs, i de roís qualque palpís estantís replegat al tapís. Reaparegueren, equipats.

Aleshores s'envolaren alhora de llurs il·lustres masos gloriosos.

Pels èters salutífers, per sumptuosos trams entre propicis astres, ensems furetejaren pels budells de la despietada llibertat. Muntaven godomassins, els ben oliats mànecs de les escombres de llurs sengles dones — cavallots, lletges mullers, hermètiques bruixes, de qui la mística atracció és massa...

Massa escandalosament irresistible.

—No hem anat enlloc — diran.
—Espolsàvem solament baranes.

~o~o~

Tothom en aixecar's

Tothom en aixecar's
fa cara de pallàs.

Tothom també en casar's
fot cara de cabàs.

Tothom en masturbar's
cara de calamars.

Tothom en concagar's

(ai quina cara fas!)
la del rosegaaltars.

Tothom en mig desfer's
fa cara de confés.

Tothom en acabar's
fa cara de trencar's...
fa cara de partir's...
de pansir's... de podrir's...
d'anar-se'n al fracàs.

Tothom en el ocàs
prou sembla que patís.

Tothom en el traspàs
amb pinta de postís.

Tothom i ja en morir's
la cara d'imprecís.

Tothom i l'Ermengol
amb cara de dur dol.

~o~o~

[**sabors d'amors**]

Li besava el cony [*sapore di mare...*]
Li besava el cony [*sapore di sale...*]
Li besava el cony [*sapore d'amore...*]
Li besava el cony [*sapore di te!*]

I a ritme de la cançó
Fins que no s'acabés la cançó...

Li xuclava

Li xuclava
Li xuclava
Li xuclava...

Li xuclava [*sapore sapore!*] el cony.

~o~o~

[**godomassins avials els ullals del senglar**]

Com en Fourier, curiós lesbià
sóc el senglar qui el mestre véu grufar
entre bolets que flairaven a cony
i el maleït guardabosc cercant grony

per a encular'l treu pistola i tirony
i el té a tret, i el mestre —*On m'ensofrony?*
que diu, perdut, l'ull a la babalà
per si trobés cap clot sobtat i a mà —

mes res a fer-hi, el condemnat burot
el té amorrat al fang i el mariot
li té exposat per a metre-hi el tirony...

quan el senglar ha ensumat flaire de cony
i al cul de l'agressor hi fica els ullals —
godomassins lesbians... avials.

~o~o~

Cony de rellotge

Amb aquell cony de rellotge
sempre feies tard.

Hi arribava l'endemà
mancava tota efemèride
mancava la processó.

On era l'hora de viure?
Quan hi feies cap
la mort hi havia passat.

Cony de rellotge
tramet-me als espais
on tot s'esdevingui
just quan hi sóc.

Sense futur ni passat
atura el mareig
i duus-me al present
de l'immesurat.

Oh goig estàtic
sense cap tic-tac
on les ones quietes
em neden insensibles
em mar aturada
d'oceà immens i mut.

~o~o~

[**espectacles vils**]

Dalt la carena que divideix els climes
em veig sovint entre neus i deserts
sota els elèctrics dos pals dels encerts
dels enginyers d'adés i llurs esgrimes
de raigs rebels i les dissorts opimes
que em poden dur quan als espais oberts
de neus i sorres amb ulls tot desperts
a un cantó esper l'ascensió de les primes

nubianes àgils i a l'altre que els nòrdics
musculats rossos barbàrics els pòrtics
trenquin i esbotzin de tota decència.

Car món estàtic fóra decadència
i el xoc més val dels espectacles vils
que no no tindre al meu buirac prou fils.

~o~o~

[**cap avall pel budell culà**]

L'úvula ensems sonant sis clavicordis
s'havia cruspits el drac trenta-tres sant jordis
quan amb el trenta-quatrè s'escanyà —
tus i es remena i el vol vomitar.

"Ninots com ell sovint me n'arrigol
mes se m'enxarxa a la gola... *i gol!*
Au cap avall" — dius, i sembla que bordis
com qui per boca infanta mil primordis.

"M'opilen oronells taps com batòlits
al gargamell hi pag excés de nòlits.

Mes tant se val au pel budell culà
i el trenta-cinc ens el mengem demà.

Car el que cal és que cascú al seu rol:
Amb mi les verges — i mort qui les vol."

~o~o~

[**submarins mitreus**]

Som els elets qui rebérem l'encàrrec
De matar totdéu qui restés dempeus.

Com desglaçada serp o malespàrrec
Amotinats dels submarins mitreus
Assassinem de sobte els més faves
I en acabat els vius i els nous i grans.

Negociants venem els contrabans:
Nous i grans que ara mateix et menjaves.

Som escombriaires amb grans intel·lectes.
Som els electes — triem analectes
Som els elets de les escombraries.

Les grans nous i els nous grans a gatamèus
Les nous grans i els grans nous — exhausts hereus:
D'exòtics temps previs les escorries.

~o~o~

Vull que m'humiliïs! (*li ordenava, altament emprenyat*)

—Maleïda puta de dona qui tinc. Aquesta nit, com tantes i tantes, torna de fora i em diu que fa tard perquè s'ha trobat algú amb el qual li han vingudes ganes de cardar-hi, i han pujat a cap hotel i hi han estats cardant hores i hores. Car prou sap que re no em fa trempar, ni per tant re no em fa tan content, com de saber que algú altre se la carda, mes avui s'escau que, malfiant-me'n, prou l'he espiada, i jo mateix ara no fa ni mitja horeta que he fet cap a casa i sé que torna, no pas de cardar, ans de l'església! Traïdora de merda! L'hi he vista, amagat rere una columna, pregar com una boja, agenollada i llagrimejant i fotent-se copets al pit, davant una ninot de guix malpintat i després davant un altre, com si demanés favors als ninots, ai miserable!
—Que demanés, dic, segurament, el favor més gros, que els ninots

assoleixin, qui sap per quins mitjans satànics, la meua “conversió”, el meu abandonament de la “perversió” que em tenalla, car m’estima, ui com m’estima, la truja, la porca!
—Saps què? L’he cosida a mastegots.
—Jo sí que et convertiré, li dic bo i ataconant-la de valent. *Et convertiré en un sac tot boterut i ple de blaus! No m’enganyis mai més*, li dic, ara amenaçant-la amb un canelobre molt feixuc com si li anés a asclar el crani. *Si em dius que tornes de cardar amb cap dels teus milers i milers d’amants, millor que sigui veritat, i me’n portes proves, vull tastar’n les lleterades! Car si et torn a enxampar amb mentides no en surts pas viva, m’entens!*
—Vull que m’humiliïs força i tothora bo i cardant amb tothom! M’entens? M’entens!

~o~o~

[125]

[**guaitaire guaitaire**]

Ets el guaitaire qui guaitava l’aire —
Hi ensopegaves qui sap si el teu cos
(Se’n va bocí a bocí, petit i gros,
Que mai no es pren pas a cap croc ni caire).

El cos — l’ignora hipòcrita missaire;
(No sé què es creu que és, datpelcul talòs:
Ple de misèries, un envàs mal clos
D’on se n’enfuig l’ànima per l’escaire).

Fum a través, per arriscats ravals,
Al far fas cap, on sincer escorniflaire
Els vents ensumes amb nas de drapaire.

La veritat la dius, i amic no gaire —

Només n'hauràs si com ells ets tan fals.

Del far dels clars n'ostes parracs, fecals.

~o~o~

[**filosofant t'afoguen**]

Ocell sortós pres al vol i esmocat
Anys fets malbé esperant el temps propici.
I ara encarem absorts el precipici
L'esbart sencer engolit pel fosc forat.

Procrastinant veiem passar el seguici
De mant de mort sempre en precària edat.
Sens ales ara amb el motor espatllat
Ens estimbem i com qui diu per vici.

Nova carronya afegida al canyet
Monstres grotescs bavant t'hi cataloguen.
Somriu-los quec amb espasme discret
Quan amb el nas filosofant t'afoguen.

Efímer entre espècimens sens fi
Banal floreta d'oblidat camí.

~o~o~

[**8 de març 2016**]

Arribes avui a l'edat obscena.
Tothom et xiula — la piula t'has treta.
"Què és ara això? Sembla que cagui veta!
L'estireganya com torta amfisbena!"

Plegat, la piula embroques com trompeta.
Uròbor ets, allò els desencadena:
“Quina indecència! Buidem l’escena!
Fot-nos el camp, antiquat atleta!”

No vols anar-te’n i de tot et cau:
Pedres tomàquets cacauets i ous.

Restes incòlume, ets prou on t’escau.
Poc has d’anar-te’n per cap dels renous.

Ara, quan és el cos qui et cau a peces
Llavors i tant, al darrer cau t’adreces.

~o~o~

Nou aparatós descens

A l’esglaó més alt espiava els amants. Amb el lleuger biaix del darrer esglaó, els llapis a pleret relliscaven, i de vegades, per a evitar que s’estimbessin i potser alertessin tothom de la meua presència, em calia apartar els ulls de l’escena bàsica, quan ve-li que, sense adonar-me’n, a la vora l’hi tinc — ella.

Què hi fas? — que em diu.
Espiant els amants.

Crec que ho troba bé; en tot cas, es treu uns pintallavis i un tallaungles i d’altres petits instruments d’una bosseta de maquillatge i s’ho fica tot a la falda no fos cas que si els fiqués a l’esglaó esbiaixat li rellisquessin; ça com lla, en ficar-s’ho tot a la falda, s’ha hagut de (o volgut) eixarrancar, eixarrancar espectacularment — son entrecuix palès palès.

No sé si ho sabeu — que li dic, prou humil — *mes als setanta i tot, trempar encara rai*.
Setanta? Me’n portes pel cap baix quaranta.

Xifra important.
I tant. Parla'm de la feina — fa, gratant-se despreocupadament els pèls del cony sota les estretetes calces blanques, alhora que moneja amb els petits instruments de fer-se encara més desitjable.

Començava a dir-li que potser s'erra, que no és pas que sigui espia professional, que ho faig d'afeccionat, diguem-ne per feblesa i per tendresa envers el món, i envers les persones enamorades, sobretot, i gairebé exclusivament, les qui festegen i carden il·lícitament, ço és, fora dels contractes matrimonials i d'altres encarcaraments imposats per les reaccionàries societats, integrades, sembla, per un gran nombre de ferotges animals especialment perversos, només dedicats a impedir els goigs naturals del proïsme. Maleïdes opressives i repressives forces del cretinisme ambient.

No sé pas si m'escolta gaire. Tot d'una, quelcom m'impel·leix a amorrar-me-li a l'entrecuix. A través les estretetes calces blanques, el seu cony sucós fa una divina flaire.

D'antuvi, s'hi troba bé, amb jo xarrupant-hi. Tot i els meus setanta, de sobte no em fa mal re; com qui diu, elàstic rai. Els mals vindran en acabat — ai, ai, endemàs d'ahirs insensats, prou m'hi conec.

Mormola i bleixa d'un cert plaer. Ara un sotragueig salvatge. És l'orgasme, prou que ho sé. I tot rodola. Els petits instruments de maquillatge, els pintallavis, els meus llapis... Greu daltabaix. Forta crisi. Sorollós terrabastall. Bromera sobreïxent. Rodolaria avall jo mateix i tot, si doncs no fos que se servar-me, molt precàriament, a un branc de barana. Ridícul.

A baix, als diferents llivells, tothom alertat. Amants, oficinistes, operaris.

Em va caldre davallar excusant-me profusament. Un vellet pregonament avergonyit, amb una taca cada cop més grossa al davant dels pantalonots. La riota de tothom. Rialles nervioses dels amants, múrries dels oficinistes, grolleres dels operaris. Ella, ningú no n'endevinava mai la presència. Més tard, quan la gent, qui suara descansadament i molt agraïda tant se'n reien, foren novament ocupats en llurs inútils empreses, potser, imperceptiblement, ella

davallava, i suaument se n'anava també rere la seua taula de trista buròcrata.

~o~o~

—**El nostre llit un clot**.
—El nostre llit — un clot. Un clot rectangular fet a cop d'urpa damunt la dura terra siena. Abans me'n record que prenent més o menys revolada, el podia saltar. El podia saltar, el llit, al començament, tant en la llargària com en l'amplària. Mes és certament cert que amb el pas dels anys l'hem degut anar eixamplant.
—I allargant.
—I enfondint, i enfondint.
—De tal faisó que ara no puc, ni en l'amplària, i menys, és clar, en la llargària, saltar-lo.
—A part que...
—A part que, fons com és, si hi queia, el mal que m'hi feia, vós.

~o~o~

[—**La mort un detall**.
—Tens nou anys, aviat seran les nou; et dius Aristarc, vas a escola.
—Esquivant un cagalló de gos, relliscaràs damunt un gargall i cauràs de la vorera a la carretera.
—Precisament ara que un autobús passava arran.
—Una de les rodes del qual t'esclafarà el cap al caire de la vorera.
—Les dones qui tornen de la plaça s'aturaran un moment, esfereïdes, i veient el teu cadàver tot espatllat, amb la bata d'escola tota plena de sang, i el teu cap esgarrifosament esclafat, s'exclamaran, qui amb molts d'escarafalls, qui molt recollida i gairebé silenciosa, *Pobrissó pobrissó*, o *Fillet fillet*.
—Tornaran cap a casa commocionades, les dones, encara passant per la darrera botiga, per cal flequer, per la fleca, i faran un comentari, alhora demanant el pa, *Oh estic tota trastocada, pobre xiquet, tot fet malbé, esclafadet, el cap fet miques*...

—És clar que la mort és un detall.
—La mort — un detall. Sembla important perquè s'escau a la fi de la vida. Si s'escaigués a qualsevol altre moment passatger de la vida, fóra detall oblidadís, te n'oblidaries com si mai no hagués passat.
—Com quan de petit anaves a estudi, i et veies caminant reflectit efímerament damunt cap vidre d'aparador que, a més, dintre, mostrava miralls, i et deies, sense pensar-hi, de fet pensant en coses més interessants...
—Com ara en les cagades de gos que no has trepitjades.
—O en el fet que ets avui moro heroic, tornant victoriós de pelar milions de croats merdosos, i qui ara doncs reconeix, molt magnànim, els aplaudiments del seu harem.
—El seu harem, constituït per moltes (les més fermes) de les noietes qui van a escola, a l'estudi de monges on va ta cosineta, gairebé a la vora de la teua escola.
—O resulta que ara mateix, entre les cagades, t'has trobat un centimet, i has pensat immediatament en la rateta qui escombrava l'escaleta. Què en faràs? No gran cosa. L'estalviaràs i te n'aniràs trobant milers i llavors... Llavors sí que et compraràs... Et compraràs...
—O et capfica el panteix feixuc d'una vella grassa qui pujava les escales...
—No.
—T'havies vist en els miralls i automàticament havies dit, *Aquest el conec... aquest el conec... vagament*. I has continuat, i no hi penses mai més.
—O qualsevol altra petita anècdota que no se't grava a la memòria, com ara mateix que has vists uns homes qui semblaven parlar de diners.
—Ah, tants d'homes inútils parlen de diners; de vegades més efusivament que no d'altres, però...
—Oi que ja no te'n recordes, de les cares que feien, i si n'hi havia un de més emprenyat que no els altres, o més agafatós, o obsequiós, apegalós?
—O més malparidet, més murri?
—Furtiu?
—Fatu?
—Doncs així mateix la mort, si no fos que s'escau quan s'escau, és clar.
—(...)

—“Aristarc Verdura, nou anys, va morir ahir d’un accident, trepitjat per un autobús mentre anava a estudi” — això deia si fa no fa el diari l’endemà.]

~o~o~

[**vinclada damunt les petúnies**]

Sempre arronsadet a les parets, xiquet molt patidoret, molt paradet, molt espantadet, geperudet, he tornat a passar vora el jardí de la veïna.
I quina sort, avui, vós!
D’esquena meu, ella era vinclada damunt les petúnies, i jo, entre els barrots de la tanca, ajupidet, li esguardava faldilles amunt.
Li he vist el cony? No ho sé. Qui n’ha vist mai cap? Estic tan desconcertat!

Jagut al fang, esdevenia fang, com qui diu invisible, per ningú calat.
Sóc fang, sóc fang — que em deia —. *Brosseta a l’ull d’una formigueta qui, espiant-la cuixes amunt, es rabeja en buina d’elefant.*

Tret que en un altre instant ella m’ha vist i se’n riu, i em diu, rient, que vaig tot brut, que ja puc tornar a casa a rentar’m.
Avergonyit me’n ric vergonyosament. Tan victoriós, i venturós, i amb la terra fos.
Car quan tinc vergonya sóc campió!

He corregut cap a casa; m’he torcat amb un drap de cuina que llençava en acabat a la roba bruta.
He presa llavors la caixeta de ferro dels meus tresors.

Tornant, si fa no fa net, he entrat al seu jardí.
M’ha somrigut; em sembla que es pensava que li portava cap encàrrec de part ma mare.

M’he distret amb el seu somriure de deessa imponent, i m’ha

caiguda als peus la caixeta.
Ui quin mal.
La seua rialla llavors, si em feia trempar!
És la vergonyeta el meu opi? La vergonyeta prou em fa trempar.

Quan tot embarassat m'he ficat a la gatzoneta a plegar la caixeta, ella, davant meu, també s'hi ficava per a acunçar la terra al peu d'unes peònies. La seua faldilla li pujava a mitja cuixa.
Gosaré fotre-l'hi llambregadeta carranxa amunt? Oi que no porta calces?
En porta? No en porta? Quin embolic, quin mareig.

Com si li oferia en secret tot el bé que tinc, humilment, tot tortet, arrupidet, davant seu he colgada molt superficialment la caixeta de ferro, entre tres o quatre tuies i criptomèries joves, o nanes, a un raconet altrament nu del seu jardí.
I amb allò ella se'n reia encara més fort.

Tot d'una m'ha escopinat a la cara, i he xarrupat, escorrent-me, el seu gargall.
Llavors ella ha cridat el gos i jo he fugit tot esverat.
He sentit que, encara rient, tancava la tanca darrere meu.

L'aigualideta lleterada m'anava rajant cuixes avall, sobreeixia els camals dels pantalonets, es regolfava en sengles tollets a cadascun dels revolts dels genolls.
Empegueïdet rai part defora, mes ben contentet part dedins.

Car m'imaginava (fora dubtes!) que sí, que allò, aquells llavis, aquells morrets glabres, partits per una pregona entalla, devia ésser, mentre es vinclava amoixant les petúnies, al capdavall el capdavallet... el capdavallet ragudet d'un conyàs triomfant.
I no pas cap plec de cuixa i natja, no.
Un cony, un cony!
Un cony de dona, misteri supernal! No pas cap conyet merdoset i sense història de neneta qui va pel carrer sense calcetes, no.
No! Un cony de veritat... que, sencer, vés a sàpiguer com cony deu semblar ni quina cara deu fer!

I llavors un rosec, *Demà n'estaré tan segur, que li veia el cony?*

Demà...
Demà continuaré cercant pertot arreu aqueix flairós bolet il·lusori que hom diu que les dones duen tan esotèricament amagadet al bell centre del món.

~o~o~

Aristarc Verdura, mort (40)

—L'Aristarc Verdura amic meu? De cap manera, senyor inspector!
—Al contrari, senyor inspector, escolteu. Cert que ens coneixíem de lluny, diguem de fa sis o set anys. Ell era escombriaire, com jo encara ara. Després ell fou expulsat del gremi, massa boig, massa maltractar els contenidors, massa insultar i picar l'ullet i voler tocar, amb la vènia, el cul a les caramaseres.
—Doncs bé, cert. Érem, fa tots aqueixos anys, un boldronet d'escombriaires qui sortíem algunes nits. No res, senyor inspector. Fèiem unes copetes, visitàvem algunes senyoretes d'aquelles qui hom en diu fàcils i de millor mercat. Vós rai que em compreneu, cert, amb la vènia.
—Una vegada que érem quatre i ens anàvem a cruspir una coca de recapte, i era, sabeu, cert, una d'aquelles coques de recapte que duen una fava dintre. I així qui treu la fava, la penyora, oi, doncs ell ha de pagar la coca?
—Doncs bé, rai, això rai, tothom entesos. I la fava hi era, ca? I qui la trobés pagava, fa?
—Doncs, au, què. Que la fava no va aparèixer mai, senyor inspector! Algú entre els quatre se l'empassava. Per a no haver de pagar!
—Qüestió d'honor, diguérem, senyor inspector, cert. Punt d'honor, autoestima, amor propi. Amb la vènia, marcials. Altrament, ca, quin greu oprobi per al gremi, per a l'ínclita entitat!
—Ultratge a la bandera, o al drap brut on ens torcàvem els patògens i els morbífics elements, tant se val, car el que compta és la intenció, cert, no pas? El greuge comès, barement entaferrat, i el greuge admès, baronívolament encaixat. Baronívolament, mes no pas mai impunida. Car l'honor del gremi... Ja ho he dit.

—La qüestió, un de naltres el culpable, l'indigne de l'amistat i el respecte de la resta; calia doncs esporgar'l, i per això quina millor solució, cert, senyor inspector, que vigilar'ns mútuament, amb la vènia, vigilar'ns la merda, els tres altres presents a cada sessió de defecació de cascun dels membres.
—Tret que és clar, cert, els tres a casa de qui? Allò era, com se'n diu, cert, un problema d'intendència, d'estratègia, de tàctica, de què? De logística, exacte, gràcies, de logística molt castrense, amb la vènia, cert.
—Mes llavors, rai, això rai. Llavors vam trobar una altra solució: aniríem per parelles. Per dissort, o com se'n diu, per malastrugança, em va tocar de germà... De germà, amb la vènia, senyor inspector, de germà de merda, d'anar amb el Verdura.
—Me'l vaig endur a casa. No podíem pas anar a la seua miserable dispesa; tothom s'hi hauria pensat que érem, amb la vènia, senyor inspector, marietes, amb allò d'anar sempre al canfelip plegats. Sempre bessonets, com les parelles de policies, qui pertot han d'anar ben juntets, tret que, és clar, d'una manera, ells, els policies, altament baronívola, vull dir, viril, muscular, bovina, inspector, no fotem; qui fos gens eixerit no hi trobaria ni punta de comparació, amb els repulsius invertits degenerats, cert, no diguéssim bestieses, ca? Tothom qui no és un tarat prou ho sap, que els policies, la crema de la masculinitat. Cert, i tant. Doncs bé...
—Ara, a casa, podeu pensar, i tant, la dona rondinant, com una puta amb mala setmana, fa?
—Res, res, senyor inspector, cap neguit. Rondineig i mala llet de femella. Res que encontinent no haguessin arreglat quatre mastegots ben etzibats, cert, oi, és clar.
—I si amb quatre mastegots no n'hi ha prou, oi, senyor inspector? Em trec la corretja i, de part de sivella, tacó rai, ca? I tant! A tall d'heroic policia, en imitació molt respectuosa i no cal dir l'humil, senyor inspector. Els inferiors, cert, garrotada i a callar.
—Tu, prou històries. Les dones, muts i a la gàbia, o barrot. Prou històries, cert. O encara vindrien a plànyer's. I de què? Prou que les dones sempre en perill que les violin, les forcin, les agredeixin. És natural, oi, cert. Per això es casen, vós, ca, perquè algú les defensi. Algú tan ben parit com jo... I molt més encara, vull dir, ben parit, com vós, cert, és clar, senyor inspector, ni cal dir.
—S'ha acabat i som-hi. I ella somicant, amb un ull de vellut, i dient, *Perdó, perdó*. I au, és clar. El Verdura i jo dormiríem i aniríem, amb

la vènia, la vostra vènia, vull dir, senyor inspector, no pas la de la dona, la de la dona qui la vol, eh, hà! Ell i jo aniríem, dic, ell i jo, sempre a cagar ensems. Sempre, és a dir, tres o quatre o cinc o sis dies seguits. Els que calgués. I ella mentrestant a dormir amb la canalla. I a callar i a fer la feina. I au. Perfecte acunç, oi, cert.
—Doncs som-hi. Tant se val. Ara començaven les com se'n diu, les ordalies, les dificultats, les dures qüestions, les proves inquisitorials, gairebé, les tortures, amb la vènia, senyor inspector. Car calia tindre sempre si més no un ull obert. No fos cas que l'altre se t'escapés a cagar d'esquitllèbit. De nits, cert, vam ficar una campana al capdamunt de la porta. Així, si cap dels dos, eixia del dormitori enmig de la nit, i l'altre clapava, despert rai.
—I que calia ésser testimoni de la caguerada, del palter, dels estronts. Els estronts que calia destriar acuradament; la palterada així mateix, encara més difícil, degut a la seua diguem-ne liquiditat, oi, cert, la seua massa toveta textura de pastís. Pastís per ara i tant sense penyora, llas!
—Car hom cagava no pas directament a la tassa del canfelip; hom ho havia de fer damunt un diari estès. I llavors, un pic la feina feta, el company, amb el cagaire de testimoni — cert, és clar, oi, necessari, no fos cas que hi hagués qui, sense ulls d'altri presents, ho aprofités i trompés — el company, dic, el germà de merda, havia d'anar destriant, triant, furgant, amb els dits, veient si, entre, amb la vènia, la merda, no hi sortia al capdavall la santa penyora dels nostres somnis!
—Gens de sort. Ni ell ni, encara menys jo, és clar, cagar la fava, jamai, ni traces.
—I s'escolaren els dies, cert, i llavors, al capdavall, més o menys tothom ujat del procés fins a la coroneta, quelcom! Quelcom que em va fer comprendre que el Verdura era un malparit de marca. Un bútxara impropi de romandre entre naltres, amb la vènia, els civilitzats.
—Sabeu, senyor inspector… És clar, car prou ho sabeu tot, si no qui us hauria promogut a inspector de la ben meritíssima policia, cert. Sabeu, dic, que les penyores de les coques amb penyora són uns petits ninotets de porcellana de cops policroma i tot. Doncs bé, us ho voldreu creure? Els inversemblants cops de traïdor del criminal fementit Verdura!
—Una nit, mentre ell té el nas ficat a la caguerada que jo acabava de cagar, d'esquena meu, tot d'una fot un crit de boig.

—*Eureka, eureka!* — que esgaripa. Eurekes que eixorivirien tot el veïnat —. *La fava, la fava!*
—Qui s'ho podia creure? La fava! Quin esglai, senyor inspector, cert. El cor, quin bot! I que em queia la cara de vergonya! Podia ésser cert que m'havia empassada la penyora sense adonar-me'n? Que el culpable al capdavall era jo?
—No! No podria pas viure amb el pes, amb l'avergonyiment, la insofrible ignomínia. No! M'hauria de suïcidar!
—Li vaig dir, esgarrifat, i prou escotiflat, a les últimes, *Porta, capdecony, a veure!* I ell que no volia. Ens barallàrem allí mateix. La dona i la canalla, amb tota la sorollada de la campana i el rebombori al canfelip, s'havien presentat i, altament astorats, ens veien lluitar damunt la merda. Galdós espectacle, ca, cert. Gens exemplar.
—Gens exemplar pel que fa a naltres, mers afeccionats; car què més voldríem que voler assemblar'ns, vull dir, atansar'ns mica a l'exemplaritat sempre proveïda, amb la vènia, per l'espectacle, altrament molt natural ans professional, d'un dels vostres quarters d'interrogacions, senyor inspector! La lluna en un cove, ca, cert.
—Tant se val, som-hi, i tant.
—Al capdavall, uf, li vaig poder arrabassar la penyora. El xaquiós, l'epicaricac, el malparit, senyor inspector! Car la famosa penyora, la seua transcendent troballa, era una figureta de plàstic que era palès que ell havia pispada no feia gaire entre les joguinetes de la canalla!
—De plàstic! Cap ninotet de porcellana típic! Cap fava com déu mana! I és que m'havia "plantada l'evidència", a estil dels policies. No pas els policies com vós, i els del vostre molt eximi gremi, és clar, cert, no fotem, i tant! Gràcies. Vull dir, els policies corruptes de les terrorífiques, les nihilistes, pel·lícules estrangeres, és clar.
—I jo rebentant, us ho podeu imaginar, senyor inspector, amb la vènia, *Mai més no me'n fiaré, de tu!* (que li vaig dir). *I ho diré a tothom. Trampós! Em cag en déu! Trampós de merda!*
—El deixava amorrat a la merda, sapròfag entre patògens. La seua boca de pòlip dient qui sap les merdegades i la dona i la canalla llençant-li al cap atuells variats, no fos cas que gosés atansar-se'ls, safarosa cuca monstruosa. Pel que fa a mi mateix, senyorívol, cop de tovallola i som-hi. L'agafava com amb pinces per un dels peus, el menys ensangonat i emmerdat, i au, puntada al cul i fora, cert.
—De mantinent, encara bullint de ràbia, que me'n vaig al carrer, ullant amunt i avall, la costa quítia, cap a cals altres. A denunciar'l a

l'altra parella. Enmig de la puta nit i tot, amb la vènia.
—Que ja no calia pas que cerquessin més merdes. Que el culpable havia d'ésser per força el Verdura. Amb aquell tripijoc abominable seu de voler'm encolomar una penyora clandestina, falsa, furtiva, hòrrida! Car amb ell entràvem al reialme ratat de bausia i escurçó! Calia deseixir-se'n sense arrest! Expulsar'l, exposar'l. Apedregar'l al costell. Penjar'l a la forca més alta, amb el seu cap en acabat podrint-se entre matacans, com als bons temps, oi, cert, amb la vènia, senyor inspector.
—No vam parlar-hi mai més, amb aquell insolent, aquell oprobiós cabrit, aquell indigne del gremi! Als pocs dies, denunciat per tothom, hom l'expulsava de la feina, cert, com us deia, senyor inspector. Que es podrís! Això si no ens conxorxàvem, estil màfia, o, encara més dignament, és clar, estil policia, i molt honorablement no l'assassinàvem en conjurat escamot i molt d'estranquis. I colgat qui sap on. Segurament amb un bloc de ciment pres als peus enmig de cap estany perdut o llac de muntanya o fora mar i tot.
—Enllestiré, perdó, cert, i tant.
—Doncs... I així els mesos que s'escolaren, senyor inspector. I tant. Cert. I llavors, mercès a la meua immensa honestedat, a la meua immarcescible amabilitat, a la meua indesmanegable humilitat, fui promogut a escombriaire de barris rics. Ah, els rics, quina benedicció dels déus, senyor inspector, cert, que no, i tant! On fórem, escombriaires i policies, amb el meu més humil respecte, és clar, cert, senyor inspector. On fórem, sense els rics? L'única raó de la nostra existència. Vostès protegint-los dels sempre exigents miserables merdosos indigents, nosaltres arramassant la infecciosa brossa ambient. A fi que el sacrosant sistema procedeixi en el seu progressiu camí envers l'utòpic paradís. Cert, oi, i tant.
—Doncs ara us ho dic, el nus de l'intricadíssim cas que sou a frec de molt gloriosament desvelar. Abans-d'ahir, l'accident que investigueu, amb la mort de l'Aristarc Verdura.
—S'escau que em ficava a una de les cases de ric. I a baix, al primer pis, què hi faig sempre sinó recobrar valuoses escombraries? La meua molt necessària feina. I, com sabeu, tots en vivim, ca, senyor inspector, en més alta mesura el vostre incomparabilíssim gremi, en més humil mesura el meu dels modests, mes molt més honests, escombriaires. Tot el que llencen els rics, altament aprofitable. Cert.
—I tant, doncs allí sóc. Recollint les valuosíssimes escombraries. En aquell ambient paradisíac. Els placèvols gets d'aigua, els plaïbles

brolladors, que feien ballar dins l'ampla piscina les lleugeres estàtues tan acolorides, vivament policromes, les àmfores sobreïxents de flors de fines flaires, les barquetes abandonades pels delicadíssims infantons...
—I de sobte... De sobte, horror, vós. Amb la vènia, una ombra traïdora, enigmàtica, assassina. Quin altre esglai! Aquest maleït brètol em matarà a desgrats. Esborronat, rac de glaç. Fins que no em surt l'esgaldiny.
—*Què hi fots, aquí?*
—Car cert, i tant, oi, era ell. Ell, el maligne Verdura, segurament infiltrat d'amagatotis, havent entrat qui sap com, d'estranquis, qui sap amb quins podrits mitjans de professional del crim més avorrible; i a què? A robar-hi les tan preuades escombraries! Cert, quin dubte?
—I sabeu quin paper fa? Mentre, amb l'ai al cor i un cor que cuida esclatar'm, li retrec el seu delictuós atreviment? Sabeu què, senyor inspector, amb la vènia.
—Doncs ell qui fot de savi. Es fot de savi. Un paperot de savi, de viu, de molt merdós intel·lectual. Arrogant com rata de claveguera. I que es trau una targeta de la butxaca de l'americana. Gens polit, tot i que no la vull, me la dóna, me l'entafora, me l'entaferra al pit. I la targeta què hi diu. Quelcom com ara "A.V. Investigador". O, pitjor, collons, amb la vènia, esmeu's-e quina bestiesa, ull privat, "A.V. ull privat", com a les males pel·lícules dels ignorants subversius forasters.
—I llavors parla. Se m'adreça com si mai no ens hem conegut, com si mai no ens hem escodrinyades les caguerades. I em mostra un bitllet gros, del qual, estripant-lo, me n'emboteix, a la butxaca de la camisa, un dels dos bocins. Em vol corrompre, com se'n diu, comprar, xantatgejar, com hom fa correntment amb la policia. Ui, la policia de les pel·lícules estrangeres, tan dolentes, és clar, no fotem, cert, i tant. Gràcies per la vostra equanimitat, la vostra generositat incommensurable, i tant, cert, senyor inspector.
—I em diu, referint-se d'antuvi al segon bocí del bitllet gros, *Això per a tu, si escateixes a qui pertanyen aqueixes ampolles de cerveses japoneses. Veus? N'hi ha nou, nombre emblemàtic. Tret que vuit són de vidre transparent, i només una de vidre verd. I no porten cap etiqueta. Només el tap duu la mateixa inscripció en japonès molt críptic. Em trob enmig d'una investigació molt important, cabdal, d'interès planetari. Si esbrines, en la teua*

capacitat de menyspreable escombriaire vergonyosament venut als rics, on ningú no sospitarà de tu, qui és que es beu aqueixes cerveses, quin contuberni de verinosos espies diguem-ne ultramuntans, per no dir'n ultra-estratosfèrics, tant se val, fet i fet, misteri ubic d'on no hi entendries molla, massa lluny de les teues minses capacitats cranials; i esbrines, dic, oimés, on t'enduries llavors, d'afegitonet, una prima força profitosa, què hi diu al tap, m'ajudes un pèl de no res a resoldre al capdavall un afer internacional de conseqüències fonamentals per a la supervivència de l'univers. Ull viu, no la caguis! Et tinc agullat!
—I, presumit de merda, tifa dels collons, amb la vènia, senyor inspector, amb allò gira cua i fot el camp.
—Em quedava amb un pam de nas. I, vós direu, cert, llavors, amb la vènia, és clar, cert, em venia l'odi! Quines ganes de matar'l! Vaig agafar una de les ampolles, la verda, em sembla, i vaig sortir rere seu. Li volia asclar el crani! *Desgraciat* (que li vaig dir), *mai no treballaré per a tu! Ja he remenada prou merda de la teua. I si mai et torn a trobar a prop, et mataré si puc!*
—Em va llambregar d'una manera estranya, a tall de com se'n diu, d'esfinx; millor, d'esfínter, els seus ulls com dos turgents esfínters culans. Un llambrec nipó, oriental, tornem-hi, enigmàtic. Un llambrec tot plegat que feia basarda, despietat, cruel, privat enterament dels dignes sentiments comuns als escombriaires, i no cal dir els policies, senyor inspector; un llambrec de molt empedreït delinqüent, oi, cert, i tant.
—Ho hauria anunciat, profètic, als quatre vents huracanats — si hi hagués pensat, pobre de mi.
—Tremoléssim a lloure, eminents ciutadans del barri excels! Car l'amenaça del malèfic s'atansa apocalíptica. Car guaiteu-lo com guaita! Amb odiós esguard de maligne. De maligne típic, horrorós, com en diuen, molt sui generis, d'immanent avolesa; amb la vènia, de gendarme, de veí molt perillós, fiscalitzant, infernal.
—I llavors, llavors...
—Ronc, cassàndric, carrincló, amb veu molt ruca, com se'n diu, d'ultratomba, fa, *Xst, que qui em vol d'enemic, ja ha begut oli. D'aqueixa qui en surt viu? Nidéu.*
—Només va sentenciar això. I se n'anà fent la puta roda, bellugant molt, amb la vènia, el cul.
—Haguéreu vist que repugnant! L'hauríeu... Un home amb la vostra majúscula autoritat, senyor inspector, cert! L'hauríeu pelat allí

mateix. Amb tota la raó, amb tota la raó del món. Púrria d'aqueixa, element nefand, cuca morbífica, ecs!
—I jo, ambtant, direu? Doncs jo, pobrissó, impotent; impotent rai, eixalat. Car era enmig del carrer, i amb l'ampolla oimés verda i selecta, de col·lecció, no el podia pas agredir. No. A part de fer malbé aquell colt, preat, objecte de secular, excels, heretatge, hauria... Hauria perduda la consideració i el bon nom entre els rics. Amb aquella eixelebradeta acció, hom m'hauria rebaixat als barris dels infectes indigents, o pitjor, acomiadat i tot. Així que vaig callar i no vaig dir res. Ara, la processó prou anava per dintre, cert, senyor inspector, i tant, i la meua ànima altament irritada, prou guaitant, i tant, heroicament, com vós mateix no hauríeu fet, amb la vènia, meravellós com us pertoca, guaitant, de la barana del meu cos impertèrrit estant, la farsa grotesca, bestial, d'aquell xaró monument, aquell contemptible pas, d'empastifat ninot dut a irrisòria crucifixió.
—Aquella increïble ficció de repel·lent gargot, dic, es perdé per la cruïlla, i em pensava que no el veuria mai més. El seu ofenós bluf buidat públicament per la meua molt asserenada comunicació a l'aplec del gremi, havent ell doncs, un pic exposat, rectament denunciat, i conseqüentment molt vergonyosament estigmatitzat, desaparegut de la nostra urbs — ara, sense ell, bon tros més neta, mes...
—Mes no, car aquest matí, us ho voleu creure? El crim perfecte. Es pensa, en el seu odi impensablement orb, que comet el crim perfecte. Datpelcul (amb la vènia)!
—Sóc a mig buidar un cossi al camió de les escombraries, i això mentre els queixals de la boca compressora del camió no van escruixidorament queixalant les deixalles, quan què em surt de l'ou de mona podrit d'aquell cossi particularment feixuc?
—No ho diríeu mai, senyor inspector! Impensable, cert!
—És el cos del Verdura! El Verdura qui se'n riu, com se'n diu, estentori, estrident, com un ogre, un cafre d'allò més ofensiu!
—I abans els queixals de la màquina trituradora no el facin bocins, encara té temps de dir-m'ho tot, la resolució del vostre vastament laberíntic cas, amb la vènia, senyor inspector, cert, i tant.
—Diu, *Sóc molt estrenu kamikaze vingut a revenjar'm! Ahir em vaig trobar un cinyell explosiu per a suïcides terroristes. Posant-me'l i amagant-me a un dels cossis que sé que buidaràs, quan els queixals del camió se'm mengin, l'esclat que fotré se t'endurà als*

orcs més corrosius, merdós de merda! Merdós de merda que m'has fotut la vida un martiri!
—Tret que devia ésser un cinyell mortífer bord. Car ni llufa, vós. I per això els autèntics bons kamikazes se'n desempallegaven, ca, senyor inspector? Lògic. Car esclat, cap. I ell fent xixines, ecs, milers de bocinets tots aixafats. Ossos, nervis, freixures, tendons, en volguéssiu, esbarriats arreu. Barbàric, atroç.
—Cert nogensmenys que per què la immensíssima glòria del kamikaze?
—Per què aquell desig d'intrepiditat harakirienca?
—Per què, si havent-hi deixat al cossi només el cinyell sull, potser al capdavall hauria esclatat, i ell ambtant indemne, com se'n diu, incòlume, sa i estalviet, el carallot, l'imbècil, el sapastrot, i, sobre, guaitant-s'ho tot tan divertit de si fa no fa lluny.
—No fa, senyor inspector, a tall de bon estrateg policial? Hom planta la bomba i alleva a qui calgui la culpabilitat de la proesa, oi, oi?
—Cert. Vull dir, com la roïna, la xereca, policia a les pel·lícules estrangeres, llençar la pedra (o la bombeta) i amagar d'on ve, i fer-ho pagar a altri qui hom vol denigrar, com se'n diu, anorrear?
—Quines esdevinences!
—Sí ves. Què en penseu? Però ell, ca, viu, no gaire. Cert. Com demostrava l'intent de plantar'm la figureta de plàstic de la canalla com si fos la cèlebre penyora de la coca de recapte. No, ja ho veieu, i tant. D'on no n'hi ha, com voleu que en ragi, oi, i és clar, amb la vènia, senyor inspector.
—Gràcies, gràcies. No, res més. Un plaer incommensurabilíssim, com se'n diu, gros. Gros, un plaer gros.
—Cert, i tant, hom ho fa tan bé com pot. Cossi amunt, cossi avall. I, com vós dieu tan encertadament, tots els casos fossin tan fàcils!
—Siau, siau; content d'haver contribuït, amb tota humilitat. Cert. Meravellós. A manar, a manar, això rai, i tant.

~o~o~

Alpha Centauri

La finestra havia desapareguda, i llavors havia reapareguda, i llavors havia tornada a desaparèixer. És que de vegades hom devia esguardar enfora pel cantó de casa equivocat. Hom esguardava devers llevant, quan calia fer-ho devers xaloc, o, qui sap, de biaix devers inescandallables llunyàries, devers i tot el mateix centaure alfa.

Ça com lla, vet ací que ara tornava a aparèixer en tota la seua glòria — la il·luminada finestra on feia sovint acte de presència aquella dona qui de cops ensenyava el cul sense que se n'adonés, o, ça com lla, sense que, de tan lluny estant, de la cuina de la casa fosca, mai endevinés que hom, l'otacust autenticat, molt assíduament no se l'espiava.

Espieta diplomat, garantit testimoni, camuflada estàtua qui tòrpida ans impertèrrita escoseix els límits, tanmateix ara on hom tornava a veure la finestra en estat d'activitat lúdica i palúdica, te n'adones, bajoca, que has perdudes les ulleres de llarga vista! A ull nu, la bella dona a la finestra prou sembla avui encara, sota les amples faldilles negres, anar sense calces. Serveix el sopar per a qualcú o altre. Qualcú amb pantalons — com si no hi fos — *no en fas ni cas*.

Ara, el dilema, vet ací, el dilema és on són les ulleres de llarga vista? Com en serà mai hom segur, si porta avui calces o no en porta, la consumada beutat? Ulleres, doncs, hom ha de demanar-s'ho, ansiós, ulleres, dic, ulleretes, on sou...? Sou a les golfes? Sou al terrat? Sou al soterrani?

I alhora, ja que hi som, on són les claus... les claus que màgicament els obren, les màgiques claus policrestes, multi-ús, que obren tots aqueixos espiralls i ullerols i espiells oclusos o proctatrèsics, tots aqueixos infernets i caus claferts de desllorigadors fantàstics?

N'has estrebats, de calaixos i escrinys! Fins que en un d'encara més petitet les claus miraculosament no t'hi fan acte d'aparició. I ara xiroi i fent botets on aniràs? Amunt? Avall? I agafaràs l'ascensoret tan estretet que es beu totalment l'ull de l'escala dels senyors? O agafaràs les meravellosament rònegues escaletes de servei? Per a

anar a dalt? A baix?

Amb les claus que et dringuen joiosament a la butxaca, davalles fins al soterrani, on a la teua gàbia, hi trobes de mantinent les ulleres de llarga vista.

Amb el cor exultant, hom corr ara vers l'eixida del soterrani. Mes arribat al replà una nova perplexitat li ix de trascantó. Pujaràs corrent per l'escaleta de servei? Agafaràs aquest cop l'ascensoret? Gosaràs per un cop pujar a salts esmeperduts per l'escala dels senyors?

Mentre hom fa balanç dels pros i contres presentats per la dificultat, què vol la noieta asseguda a la tauleta del cafè de la vora, la tauleta que damunt la vorera gairebé toca el vestíbul de l'edifici on hom rau feixugament sospesant els més i menys de l'enigma de l'ascensió?

T'ha fet signe, i te l'hi atanses bonhomiós rai. Prou la coneixes — *és la noieta dels quid pro quos*. No n'endevina mai ni una, pobrissona. Ara, hi ha... Hi ha una certa familiaritat, entre ella i tu, una mena de relació latent, pel fet que... Si ella prou enconada per les imatge pies, tu per les imatges que espies, *hà!*

Et mostra el llibre que llegeix. Un recull d'hagiografies. Les imatges que t'hi ensenya són totes de dones nues lligades molt cruelment, i torturades (pits tallats, estaques cony amunt, cremades amb tions que els entren pels ulls, escorxades de viu en viu, i així anar fent), torturades de les faisons més brètoles per torturadors molt virils i molt trempats i palesament trempant, sota uns pantalons d'estofes lleugeres d'aquells que hom imagina que devien portar els molt enjogassats torturadors dels anys de les (sovint encara prou corrents) inquisicions.

Són imatges que fan fondre de part del canonet del cony certes noietes molt religioses, d'aquelles qui només somien en el martiri, el sacrifici, la santificació, és a dir, en ésser cardades d'allò més bestialment.

A hom li dringuen a la butxaca les claus màgiques, i li ve llavors a l'esment el cap d'any, encara ben jovenet, on hom li regalava les

ulleres de llarga vista que aitantes de fenomenals visions no li procuraven després, de dones sensacionals qui sense saber-ho li ensenyaven la glòria del cul.

—*Puc pujar amb tu?* — et demana la pàmfila noieta dels quid pro quos, amb careta de víctima expiatòria amb el cony per descomptat tot liquat.

Li anaves a dir: —Ai carallot, pobra noia! No saps qui sóc? L'espieta diplomat! Espieta, ep! Mai xerreta! Espieta i prou! Cap secret curullat, cap intimitat revelada! Tot ben desat a l'inviolable calaix de l'ànima. Potser t'has cregut, atès que la "meua" dona fa el que vol, que jo també puc. Jo muts i a la gàbia. Jo a la gàbia i prou, espiant, espiant. No hi ha ull per ull, no hi ha queixal per queixal. No tinc "femelles legítimes", com ella en té de mascles a gavadals — els innombrables mascles cardaires seus — conegut! — "mascles legítims" qui prenen les escales dels senyors o qui ocupen la totalitat de l'ascensoret, i n'ocupen, de casa "meua", la totalitat. I jo qui hi sóc tostemps sinó el servei?

Però només li dius: —Ara que em dringuen a la butxaca les claus màgiques que em fan pensar en el cap d'any on… Saps què? Tu qui ets tan religiosa i estudiosa de temes afins, i qui doncs saps aitant de tortures sagrades, un cap d'any que sempre m'ha capficat… Escateix-me si et plau quan fa el cap d'any el teu déu. Li trametré per a felicitar'l una foto (presa, llas, de prou lluny) de la dona de les amples faldilles negres qui a la finestra dels miracles m'ensenya de cops el sol paradís assolellat del seu cul. De totes les atuïdores vicissituds d'on hom és vaporosa joguina — o és hom frèvol estaquirot com ara sotmès als huracans dels salvatges esdeveniments que li cauen damunt… Només l'aventura de l'anònima dona del cul palesament nu (l'anomèn Verònica perquè els seus pits són aitambé monumentals) em lliura de debò cap raó de continuar espiant. Ella és la meua vera deessa a l'ombra. No ho diguis a ningú. Com tampoc no revelaré, si mai m'ho vols contar, quin dia va néixer el teu déu, i si son pare i sa mare se l'estimaven mai gaire, o si, pobrissó, el nasqueren garduix (orfenet, ca?), o encara (sí ves!) si no en fa ja pocs, d'anys, que és mort i colgat. Car amb els déus, és conegut. Es mostren a la finestra gloriosament rai, il·luminats a collons. I tot d'una, la finestra no s'encén mai més. Tot

d'una... Tot d'una, noieta dels encantadors quid pro quos teus, ni finestra no hi ha. I en la nit en cerques girientorn cap altra com qui diu desesperadament i tot.

—*Finestra, finestra!* —consirava monomaníac hom, ara pujant, pujant.

~o~o~

[**als ulls de foc s'esgarrien falenes**]

[Sóc qui amb binocles constantment us ulla
Entre merlets de la torre més alta.
Us veig sedecs amb aprimada galta
Corbs i abatuts mentre corbs de cuculla
Escarns i esbroncs us llencen al copalta.

Us veig perduts expel·lint la despulla
Un cap insomne que quelcom enjulla
Si caic no caic i tot us sobresalta.

Quantes de nits que no dormiu d'angoixa
Quants de camins que no duen enlloc
Quants d'oceànics valls pudents com noc
Quant de gnom foll nat de la terra broixa?

Sóc qui al castell els laberints patrulla
Amb ulls glaçats i carcanada sulla.]

(...)

[**un darrer cop et vibraran antenes**]

[Entre merlets sotjat per l'esquelet
Qui amb ulls de glaç inert ha alfarrassada
La desconfita meua si haig errada
De continu als atzucacs del canyet
Quina via no hauria d'haver emprada

I ara perdut, arnat, sots el retret
De l'atziac corb qui insulta indiscret
Dalt la cuculla amb riota fada
Dut a destret suant la carcanada
Exuviant esfigassat, i un tret
Sobtat al cap d'una mort enyorada
Sols vols que del faduc castell t'ha tret.

Com palps de cuc sobrant ressabagais
Creues els valls amb botavants de rais.]

~o~o~

Jakarta, nineteen eighty-fuck

Vora la finestra, musant, el cap cap al cel — blau esquinçat amb ales d'ocells, o belleu només amb fulles eixutes que desplaça l'oreig.

Som al pis de dalt, el penúltim, a l'estreteta escola on el mestre, en Xaropp Debastoh, de vasta anomenada, servava severa càtedra — ver que feia dies que s'havia mort, el carallot, mes nosaltres encara no ho sabíem. Estudiàvem — o ho fèiem veure — tanmateix doncs sense apostrateg ni mainader ni del bestiar l'esqueller.

L'hora convinguda la condeixebla i jo eixíem ensems.

Em convida, al cap d'estoneta que caminem, que pugi a feinejar alhora amb ella en els papers de l'endemà. De primer ens dutxem, jo tot nu, ella amb vestit de bany. Ver que no fa cap cas de ma cigaleta nana. I ara, a l'encop que ja obríem la porta, i en acabat de fer-me prendre un parell de llesques de pa i una rajola de xocolata, perquè

es pensa que no tornarem sinó tard, diu que — *Som-hi,* i que em duu vers l'aplec polític d'aquest vespre.

Som a l'aplec, i, a l'aplec, collons com hi enraona, i si en sap! Ella la conferenciant en cap. Ver que no hi entenc re, i que l'ull se'm distreu esguardant pits i culets d'altres clandestinetes si fa no fot aitambé aitan furibundetes.

Entre dos distrets esguards, copsava nogensmenys un petit signe que la noia sàvia no em fa, que m'indica que li haig de portar un got d'aigua, ço que faig, com còngrua serpeta inconsútil, inconspícua, qui ningú no nou ni ningú espanta.

Els aplaudiments m'esveren; sort que quan esclaten, ja em trobava de bell nou a la cuina, on també em remull la gola amorrat a l'aixeta, somiant que per comptes d'aixeta, m'amorr, de l'amor, a l'aixella.

M'hauria abellit d'haver pogut somiar de veure-m'hi amorrat potser a la carranxa, de l'amor qui dic — ella o una altra de les més abrandadetes, i doncs humides de flairós replec — mes *ep*, sóc mesurat, i prou sé que — *Qui massa gosa, no és ja sinó nosa*.

Mentre millor no bavejava bo i somiant truites, *ai*, que entra a la cuina una paia lletja i grossa, abillada amb llorda mortalla, i vol sàpiguer, monitòria, què collons hi faig. Repel·lent i repressora havia d'ésser, fúnebre tervagant, fòrcida obscena. Amb un cap podrit on es belluguen milers de virosos ambulacres, on volten eixams de cuïcs i rantells, i d'alucites i arnes, i d'on rènecs se'n desprenen, i on rellotges de la mort constantment i embogidora no hi raten. Tots els indelebles estigmes del rèprobe dibuixats llavors al seu vult de medusa. *Món de condemnades guilles qui els ous et foraden amb forquilles*.

Li dic que, *calma*, que hi venia amb la vènia de la conferenciant principal (la qual deu envejar amb esquírria màxima) i que no sóc cap infiltrat ni pensaments — no sóc ni espieta ni saborall... i menys, jamai, xerreta... i que de més a més jo rai... i que — *De tota faisó, passi-ho bé, ja me n'anava*.

Poc que m'hi vull, a ca d'altri. Sempre el mateix — ésser-hi em

cohibeix, em constreny, i m'inhibeix i em restreny qui-sap-lo — angoixós, un martiri — al cap de poca estona, una atrició — reverberacions, percussions, dels fútils mots dels pecs discursos de la pega gent — munió de potiners — com si cap sardanista, dansaire foll qui m'ompl d'oprobi, em botava eixelebrat pels espòndils i d'altres corbets massa tendrumencs de l'espinada — una atrició, una atrició — un rau-rau que em rosega l'esquena — n'esdevinc tot geperut — arrupidet, arronsant-me, tractant d'enfilar-me avall, de filtrar-me per les reixetes al fons de la comuna, envers on? Devers la llibertat de la tremolenca nimfa transformada en celestial imago.

Davallava les fosques escales tement-me a cada esglaó la ganivetada. El cap em roda, les cames em fan figa, tinc por de mai no arribar al replà de l'eixida.

M'he degut perdre, agafant un revolt dolent o bord de l'escala, car ja em diràs què hi haig de fotre, en aquest soterrani, en comptes de trobar-me, tot estortet i xiroiet, enjòlit, com dic, sense càrrecs ni càrregues, al nítid carrer, virginal i tot preciosament campant-me-la.

—Ah (diu la pontífex dels cleptòcrates), un dels nous porta-setrills, just a l'instant on anàvem a rostir l'anyell sacrificat. Fica't el davantalet, manyac.

—*Junxu ximasu* (que responc, aquiescent, ans obtemperant, ans obseqüent, quin remei — i ella esdevé tot d'una roent com nafrada bleda-rave).

No sabia que la cavallot sabés japonès (xinès?), tot i que en fa la cara. Ara se'm llença damunt, fent-me tota mena, no pas d'alegrois, ans omplint-me de sanglots i de gemecs, garranyigosa gramola de trèmolos i grémoles sens fi — car tot plegat quina ploramicamenta, vós!

És que hom la raptava de petiteta i l'home qui se la cardava i torturava habitualment, li era habitual així mateix d'emprar aquella expressió — *Junxu ximasu*. I vol sàpiguer ara doncs d'on collons l'he treta.

Li dic que ve d'un home (un xinès molt com cal i set-ciències) *qui viu a la meua escala…*

(…)

Eclipsi. Com ens en desempallegarem? Nedàvem en foscors de foc somort. Pujàvem cap al piset, amb una de les més recents ostatges, escàpola, una minyona formidable, el capet ple de polls — tret que no fossin corcs, son pare essent com fou fracassat fuster. No me'n fa cap retret, d'haver badat i oblidat de pitjar l'interruptor doblement, essent com és que vivim dalt de tot, i la bombeta només roman encesa catorze o quinze segons.

I llavors de bell nou s'encengueren els llums a l'escala. Qui ens en rescatava, del petit destret? El prodigiós xinès, naturalment. Amb qui, al cap de poc, no havíem de tornar-nos tots plegats bucòlics, delerosos pus tost d'ensumar sàndals que no pudors no gens higièniques de suats obrers.

Mes n'estàs segur, amnèsic, que voldries ara recobrar el record de tot allò per on no t'esgarriares adés? Car prou ho tens emmagatzemat al cap i podríem donar-te'n la màgica clau perquè en desemmagatzemessis l'embalum sencer.

Deixem-ho córrer, cap intricacitat supèrflua, si us plau. I au. Fugírem del tràgic bordell. I alleujats de llast, sense l'enfilall de fills tinyosos. Abandonat alberg on els fems sobreeixien.

Opacament, ens esmunyim, nit colgada, esporrets, mes sense haver tampoc pagada la dispesera monstruosa — quina abominació de cuitós bec — fètida i obesa, de qui les bromeres eren tostemps a uf deletèries. *Xst i som-hi!*

Homèrics elastomèrics, per llambordes iridescents, obliteréssim l'ahir duríssim, i inauguréssim els horitzons feraços on els tucs s'espelleixen en fenomèniques invencions.

Només sé que els tres colló-gastats co-llogaters, l'alumaire ocasional, en Primitiu Rostalòs — i l'enigmàtic xinès dels mil tranquils recursos — i el bleda estudiant ragatxo qui fui — amb les

blanes penjarelles de totes les femelles d'inevitable seguici — ens traslladàrem, pigmeus, cap al reialme embalsamat de les clofolles, on amb els iacs i els brúfols rostollem i espigolem, i amb els hipopòtams, els onocròtals i les migales hom s'immergeix per a enxarxar amb les dents escórpores i bailes i libèl·lules, de qui hom n'ingereix sobretot, i cru, el moll.

Pòtols i brètols damunt el serrill i el corquim mòrbids boixem, i amb la lluna plena cantem i ballem, ministrers, i esguardem pels matins més apoteòsics cap a l'illa de Pa-Txoca, on de la cigala se'n diu *tsigà,* i del cony *xipulla,* d'on que, amb allò, força avençats; si més no, en arribar-hi, si mai hi arribem, no ens equivoquem pas en allò principal.

Una altra cosa diré d'en Primitiu, el del vast caixot d'alums, d'on en regalen molt tastívols llepadums. No solament és alumaire, fa també d'escorxa-ròsses i de fosser — les tres feines sovint anant alhora, vull dir, ensems, d'allò més finament ni bé — *ai*, el primitiu Rostalòs, ell sempre rondant, com dic, amb els seus alums que rendeixen d'allò milloret escaients pelleringues i rebaixadures de qui sap quin quòndam — ep, venudes en acabat d'estranquis a tall de relíquies molt sagrades, estil prepucis d'apòstols pel cap baix — *prepucis de llurs apòstols!* — si se'n rellepen els cretins — com jo rellepava, de nyec, conys.

I rondinaven les dones, i deien, *Nen, nen*, i m'etzibaven un carxot, i, fent-se l'adormidetes, m'hi amorraven més fort.

(...)

Sóc el llepaconys qui els troba tots agres
Sóc la lletera qui viola negres
Sóc la mosqueta qui es menjà els onagres
Sóc qui obès i fètid paga els alegres
Perquè l'enculin amb mànecs de gigres
Sóc l'amorós qui prefereix les sogres

Sóc gàbia de ca on clapen els pigres
Sóc el sastrinyoli qui occí set ogres
Sóc el tigre sodomitzat pels bugres

Sóc qui oblitera dels llençols les magres

Sóc un de pus entre els homèrics progres
Amb falòrnies de tartuf visc dels llogres

Sóc llambordí qui fa lloc als poagres
Glands llavieig iridescents com pagres.

(...)

—*Qui viu a la teua escala?* Duus-m'hi que el mataré!

—Quina escala? No, no. Ni me'n recordava. Això era abans, quan era jovenet. Diguem-ne que vivia sota la mateixa teulada, al nostre mendraig, redós, xibiu, sopluig. D'ell aprenguí a explanar-me en l'explicació. Mon mestre de zen, o quelcom de paregut. No en fa pocs, de lustres, que perí. De vell, cal dir.

—Et dic que m'hi duguis, que el mataré!

—No, no, senyora; no matarem ningú. Hi deu haver un malentès. Un malentès molt gros. No ens llençarem pas daltabaix d'aqueix avenc, o parany, o bertrol, on els clítoris o cimbells elastoplàstics al fons, histèricament deceptius, no ens criden. L'assassinat-suïcidi és un atzucac massa putrefactement perillós. Pus tost que en miserable procés d'ombrívol carnatge, entréssim, exhausts, en sòlida catatonia. No hi ha res de més sa.

Sistemàtic, lacònic com pitònid, li engreixinava l'occípit amb sèu de moltó. No hi ha millor calmant.

—L'aberrant espècimen qui voleu exterminar no crec que sigui tan malparit ni subtil ni dolós, i, encara menys, subdolós. Cap energumen, ca? Car hostil, ell, no gens. Un eunuc, com en Narses, a tot estrebar. La ciutat cria eunucs, digué en Sòcrates, oi? I als coliseus, les mortaldats! L'emperadriu Teodora, puta qui fou, plus santa i tot, hi anihila els avalotats, magnífic paradigma per a tots els santíssims generals qui vénen després. L'espècimen, sapiguéssiu, si voleu, que no assisteix mai sinó a les corregudes de caragols. A cap altra manifestació més sanguinària no concorr. Què dic? O a cap

altra manifestació menys sanguinària no fa cap. I això que com sabeu a ciutat, si n'hi foten, si se n'escuncen, als circs, i als estadis, i als hipòdroms i rings — fotimers, constel·lacions, munts i munts de batalles campals. Mes ell, mai; ell tostemps pacífic, impertorbable, constant — estàtua groga, de sabó, a la moderació.

Em queia, ella qui suara s'havia volguda abassegadora parricida, òrfena i llagrimosa als peus. Em torcava amb el drap de cuina tot llord la pols que dec dur a les peülles, de tant de trotar pel món.

—I, si mai hi ha cap altercació entre els corredors, en la correguda de caragols, és a dir, quan saps que la correguda no s'acabarà mai, no és pas ell qui perd mai la paciència. Pus tost sóc jo, qui crida — *Guarda l'orologio, Txotxo-san! Un s'hi va morir!* I ell, cap paper? Cap! I ell, plegar? *Never!* Què altre a fer, quin altre afer, que d'esguardar la resolució de la lenta, lentíssima, contesa. Menja-sopes agafa-sopes a escruix, en Txotxo-san, ma dama. *Ma dama?*

Se m'havia adormida a la cama, com al perplex xai a l'ast se li adormia el foc. Quantes d'hores despenc, desvagat despecec, detallant-li, monòton, les virtuts hipnòtiques del plàcid xinès (japonès?), pel que fa a les seues subreptícies activitats amb els artròpodes, i els crustacis i amfibis, i els llangardaixos llongs com corretges, i els ambistòmids i amblicefàlids, ah i els camaleòntids, als quals pessigolleja amb punxegudetes cerres per a afaitar-los en la caça de puces de gasteròpode — els gasteròpodes, l'atot que em trec (i es treu) amb tota arbitrarietat de la màniga cada vegada que deleig (deleja) de fer-me (-se) explícit fins a l'exhaustivitat? Amb lates examinacions de tòpics impertinents, sense cap relació amb el tema tractat?

De ben jovenets, és el cas que ens n'adonàvem que, aitantost garlem, letàrgics, de totes totes, totes se'ns adormen. Ni les més insomnes de la tribu s'hi resisteixen gaire. Aqueixa és la innata habilitat, la facultat somnífera del nostre anestèsic verb. Atribut inestimable que tant ell com jo no abasseguem en opimes quantitats. I útil oimés qui-sap-lo, jotflic.

És clar que encara pitjor (millor!) si mai escriguéssim, vel·leïtosos carallets! Aberrugades bufes de comatós descloure's, esbotzat

abscés de narcòtica llufa, llúpia de gasos estupidificants... Per què insistiríem a allargar-nos-hi, en mudes cataractes al gota gota? D'infinit escatxic a l'ull? Tortura exquisida, obtundent, qui embalbeix quiscú, mes les femelles bon tros pus.

Me'n tornava. Me'n tornava, mandrós, morós i amorós, devers els meus. Els meus, camperols d'afores, com cuquets micòfags entre flotes, o colltorts mirmecòfags en formiguer, som els qui de debò ens n'entenem.

Sabem sobretot que només allò que es troba en espai reduït és comprensible, és gens entenedor. Cal doncs reduir els espais — per tal de llavors provar d'arribar mai a l'ideal de l'aprehensió de re (o millor de tot) d'allò comprès dins el reduït espai triat. Un pic la conclusió feta que hom ha comprès allò que hi ha raïa, potser aleshores caldrà gosar eixamplar l'espai una miqueta. Un miqueta i prou. I au, qui sap, i així anar fent.

Com el mateix món, com el mateix univers, vull dir, com la mateixa matèria, la qual tractem de molla copsar, no anem pas enlloc. Ni l'univers ni nosaltres no anem aumon. Anem fent, i au. Anem fent per a anar fent, i au. Fins que la collonada no foti el pet.

Les competicions d'èstrids i cal·lifòrids quan s'atansen bregosos a beure a les nafres i plagues de cap tonyina naufragada, de qui els bocins més saborosos diuen que se'n diuen *sorres*. O a les ensorrades carronyes dels enderrocats mariners de cap jonc derelicte — llurs cares d'horrífica caràtula fent cara de patir rai, com ara constrets, llurs mortificats cossos, qui sap per quin cruel barat reat, encara a endurar-hi un fútil afegit de vexacions — hi desclouen, com si de re no fos, els fenomenalment famèlics virons. I qui s'enfonsava a les zones batials? Com si no veiem ja prou demolició ran de nas. La terra sencera zona bestial. Tothom anar-hi fent, amb la mateixa intenció.

Si fa no fa convulsos, totdéu amunt i au, *tris-tras*, mangalejant, ara devers la teca, ara devers el cul.

Nosaltres, a l'endeví, aprofitant la natura, bucòlics nogensmenys, ja ho he dit, maldant de no fer-li cap tort superflu, o ça com lla

excessiu. Qui fórem per a empitjorar el merder? Com si no s'endenyés sol!

Si el paisatge és idíl·lic? Home, no pas sempre, mes hom s'hi fa. I bellugar, mentre hom en sigui capaç, rai. Bellugar (pausadament) devers millor.

Esversats en la tasca, sovint (quan cal) fem, sempre molt provisional, un petit clos a tall de gàbia tancada damunt un rierol (o séquia o claveguera), amb pler (tres o quatre, depèn de les dimensions del xibiu o barraqueta), amb pler, dic, de foradets a terra, coberts tots amb una reixeta (treta de cap somier rovellat llençat a les escombraries, trossos del qual també van bé per a transformar-los en graelles per a rostir-hi cap avinent ni faitissa carronya que amb sort mai no trobéssim); reixetes; reixetes, dic, contra els proditoris rats i caimans, i qui sap els equinoderms i els artròpodes i els com se'n diguin, i el romanent infinit de bares, traïdorencs, serpetes (subdolosos, ver!), prospectius, intrusos o xarnecs de moltes de potes o de no cap, i qui fan tanta de por (que no els penetrin de cop-descuit als conys!) a les dones sempre tan patidoretes.

Allò, els nombrosos foradets enreixadets, allò resol l'eterna frustració, no pas de l'univers sense solta ni volta, ni cap ni centener, ni raó d'ésser ni finalitat ni dèria, ans, molt més important, del qui no pot cagar ni pixar quan vol — pel que sigui, pobrissó, perquè li cal trobar l'indret, i l'indret avinent qui sap on para, o perquè sap on és o l'ha trobat, i qualcú, malparit, ja l'ocupava! Hom es fa fotre d'una faisó terminal; suplici, turment, més que inútil, merdós.

Ara, lleixa't d'embolics sense suc ni bruc. La qüestió que — *Quin tip no ens fotrem avui*, amb en Txotxo-san i el peripatètic Primitiu, amb, és clar, les opípares pellucalles per a les incomptables dones qui se'ns aprofiten del treball que no fem, bo i construint casetes i guanyant messions amb els caragols campions, plus d'altres tripijocs que ens portem; quin tip, dic, havent trobat una carcassa només mig rostada de pollastre, momificada per la calor i l'eixut, mes tot seguit mòrbidament estovada per la llonga pluja d'ahir, i alhora... Alhora, com ens divertirem llegint el fragment de revista

amb fotos (quatre fulls rebregats) que el ventijol providencial no ens ha dut, únic entreteniment savi que no ens cau de feia setmanes!

La felicitat a petites dosis, l'única que comprendreu.

Per exemple, ell, el magnífic quintaessenciat exemplar clàssic, qui ens rau coruscant i glatint meravellosament al marge — *el pixallits en tota la seua multiforme glòria*. La generositat i la beutat supremes del pixallits, planta divinal — serveix per a tot, i tot ho embelleix. Abans de cruspir-me'l sencer, l'observava detingudament — jotfot obra d'art, fuig! Ni punta de comparació (cap obra d'art al món, ni dona eixarrancada per impecable que sigui), amb les aventures del pixallits — tots els seus alats i rèptils visitants, quin mostrari més astorador! I totes les seues evolucions, els descabdellaments, miraculosos. I com s'envola, havent conegut el sòlid i el líquid, volent al capdavall conèixer així mateix els dominis dels astres i dels altres ocells. Qui pogués esdevenir-ne cap! Qui pogués tindre la virtut de transformar-se amb tanta d'harmoniosa facilitat! I tot comptat i debatut, qui el comprengués... Qui el comprengués!

Jakarta, nineteen eighty-fuck, anys d'èxodes episòdics carregats de significatius esdeveniments, anys d'exploracions fonamentals, d'avinenteses del tot reeixides, de somnis viscuts, de veres realitats assolides i palpades. Fins que el foc no es revifà — i qui s'hi vol, enmig?

A Jakarta, els aldarulls — ens n'arribava l'esborronadora remor. Perill i amenaça d'ivaçosa estesa. La cabaneta, tan ben tinglada amb repetides recuperacions d'afegitons més o menys impermeables, sí ves, l'haurem de derelinquir. I nosaltres, és clar, tocar el dòs.

—Saps què? *Torca i deleix als llençols la taca del crim*. O crema'ls. Modestament, hi addicionem això, a l'unànime incendi.

Érem els tres, en Primitiu Rostalòs, en Txotxo-san, i jo. Cloquejàvem, els músculs del riure prenent massa riscs, a frec d'eixmaixellar-nos i tot. Les dones, parracs còmplices, ens venien darrere, remotes — llurs sanglots, llurs bleixos, llurs lamentacions, llurs ventres umflats a tentipotenti, en escreix.

Les dones nogensmenys, si fa no fa indelebles a l'esment. L'afrodisíaca flaire de llurs conys, quan als porxos dels masos transitoris, en la foscor del crepuscle, se'ls airejaven — arquetípiques ídoles, icones, de sexe repetidament picat. Feixugues nigromants qui us forneixen (clientes faves) les més denses ans greus abstrusitats amb aires esgarrifosos rai, mes que en realitat on s'arreceraven si mai els mancava la nostra invicta masculinitat?

Tornem-hi, transhumants. Camejant, tot el que mai hem après a estudi, regurgitàvem-ho.

Vora les riques lleres, hi apariàrem, ditiràmbics, paraigües. Se'ns hi enrellentien els pollastres. Els còdols se'ns cuixabadaven, amb esplendors de vastes enciclopèdies.

El sempre odorant Primitiu, alumaire prehistòric, troglodític, de bell nou molt lasciu nimfolepte, treia fum per les portentoses banyes, les volia ficar, fins al clipi, a quin coixí de ventre amanós?

Això rai. Les dones, cassigalls al vent, feien cap. Les dones, *tic-tac, tic-tac,* feien cap, ineluctables.

—Hora de cançons, prou fluctuacions, amaguem els ganivets.

~o~o~

[**el xeic espia**]

A l'aixopluc del cony el xeic espia
Llicenciat escopòfil s'hi encanta
Ecoic el cucut ceballut hi canta
Muricecs hi són qui colen l'aimia.

Gelós cucut qui acrobàtic s'avia
Fa un tomb al món i esdevé sicofanta
Us cantarà ecumènic les quaranta

Tret que llavors sols s’autodenuncia.

Despòtics muricecs foscants s’atansen
Supressió imminent tem el cucut
Verí de por li infecta el cap banyut
I al voltant de l’aimia els muricecs dansen

Moderat atura el tàcit atans
Cusc ulla a l’atri el màgic *totentanz*.

~o~o~

[**fecalomes de bordell**]

l’emputit torna amputat
amb el piu-piu més petit
i el trau del cul tot tapat
em sap greu *tut mir leid*

qui s’emputeix surt tot *tight*
amb estretors de constret
darrere brut davant net
més que fotre l’han fotut

voodoo’s hoodoo’s pippy pinned
ninot punxat i no drut
piules d’arlot amagat
com t’han anades punyint!

bossa perds bossa has guanyat
l’or i la merda és tot u
ningú de fet t’ha enganyat
sempre va dur *du du du*
sempre va dur l’ampul·lat.

(...)

si t'hi treus en polifem
prou cal ficar-li el monocle
polimorfs fems a betzef
hi rauen arreu on va

freus de brians i tumors
fraus plenes de sang i merda
caus de vergonyes i horrors
avencs de carronya a manta

i amagats rere l'armari
com artiodàctils arlots
de les brutícies amants

molt amics dels fecalomes
rossams d'homes molt fecals.

~o~o~

Faisons preferents de veure les dones — *cagant*

A estossegadetes de moribund, el cigarret qui encara cremava deixava anar miquetes de fum. *Smoke gets in your eyes*. De rerefons, llong sublim interludi de sideral clarinet. Car cert que l'aparell de les cançonetes encara tocava, fluixet, les peces del ceballut n'Artús Shaw, crec que suputí.

—*Summertime, and the livin' is easy,* especulí.

Sense molla roncar, na Minerva matava l'araig vora la finestra on la tempesta fotia molt desesperadament ni carrinclona el mec. Havia l'ensopida deessa un diari mig rebregat a la falda. Es veu que tot llegint aquell trist paperot que se'n diu *L'Osservatore Lleidatano,* naturalment, s'hi havia adormit. Amb un cop d'ull veig, damunt,

que s'hi trobava un altre d'aquells ridículs articlets que parlen de mi.

—*Sour rehash of old chesnuts, shit!* Les mateixes bestieses de sempre. Quina merda. *Such piffle. It ain't me, goddess, it ain't me!* — me n'hauria, si hagués gosat, ensems excusat i plangut.

Com aardvark vergonyós, atorrollat volia amagar'm, abans no s'eixorivís potser de mala jeia, mes justament llavors legions de menystingudes llumeneres s'escapolien del sanatori del costat; com acabalades ballarines de sapastre talent afaiçonaven estatuetes amb instint molt malmès de coreògraf pet. Mentiders i apòcrifs qui foren en llur vida de fantasmes, engeperudits per tanta d'impedimenta ni embarassament de paràsites reminiscències fules, imbuïts tanmateix per la vigorosa velocitat que imparteix d'antuvi la llibertat sense fons, amollaven ambigus apotegmes que tothom qui se'ls escoltés (tret que les llumeneres mai no s'entre-escolten, prou feina tenen lluint llurs llums) haurien fet caure de cul.

Romania doncs encantat a la finestra. Ara amb quina crueltat no travessen el camp d'olles on tots els nostres fills no són colgats. Ah si es desvetllés la deessa i presenciés aitant de sacrilegi, vós! Els histèrics erudits trencaven lloses, s'hi cagaven, s'hi pixaven, hi vomitaven, hi eslleteradataven.

Volia que els llamps se n'estiguessin d'enllumenar l'horrorós espectacle. La natura em desobeïa de bell nou; sempre m'ha desobeït; és clar que qui sóc jo per a ensenyorir-me'n — cap llumenera, carallot de manguis, això per descomptat. Pus tost llemenera, si hom vol veure què vull dir.

Baldament doncs aquell vidre de finestra pogués canviar de pel·lícula, amb quina alacritat no en pitjava el piuet! La meua mà, balba com la d'hom, la mà de qualcú sols figurat, no assoleix mai d'engrapar'n el servocomandament. Com si furgués fútilment en cenotafi per a emparar's de l'oferta dama somiada. Cos absent, ni dels ossos la pols.

Ambtant, els plàstics humans, en acabat de vagues dècades de no púguer del tot demostrar al món llurs meres mestries, ara es ficaven

a blasmar totdéu, i especialment la manca de nodriment que altrament haurien pogut aportar a les ments sedegues de la humanitat, mes, ai, que el criminal poder establert havia sine die ajornat, de tal faisó que el món, orfe, no havia reeixit a parir ambtant sinó eunucs com jo mateix — i l'oratge mateix s'havia desmanegat fins al punt que l'ozó (*o en deien l'azot?*) aviat l'esperaríem amb candeletes, i totes les tasques s'haurien convertides en una sola tasca — la de rembre al cul de la deessa Natura la paparra, pitjor el rènec, del consum qui aitant la consumia i doncs li espatllava el tarannà, la disposició.

Quin somni brodava vora meu la deessa? Parant-hi un munt de compte, com qui diu amb peus de plom, amb una vamba i una xiruca, me li volia ficar el nas a la seua sacra cruïlla de carn, i tot ensumant-hi, inspirar-m'hi. Mes veia que somiant i tot treia ferotge, geniüda, els ullals. Una feixuga basarda em feia aliatge a l'aigualida sang amb els estrògens hiperdesenvolupats, vet ací per què de bell nou desistia de moure'm del tot. Cert que ma luctuosa piula era umflada — i tota roent d'aplicar-m'hi certa manxiula que hom, esperançat, tanmateix no feia pas gaire prou erròniament s'hi aplicava.

Ça com lla se m'eixorivia, vós, oi i més alhora si hom ullava, com jo ullava de cua d'ull, sots els llamps insistents, la perussa o carxena o carnatge on les llumeneres escàpoles descordadament no es lliuraven. S'entrepelaven a tort i a dret. Volia empescar'm qualque frase punyent per a descriure'n en acabat a la deessa l'estesa — i per xo vaig vúlguer ajudar'm amb la crossa de l'anap curull d'ordiat esplèndidament encigalonit amb anís, *the filthy Aragonese liqueur*, bo com els espotzims per a la memòria, segons hom havia pogut oir una vegada, no en fa pas pocs d'anys, vora els trens.

Per antull, em veig anònim rantell en atapeït eixam. M'estenc com la por damunt l'improvisat cementiri on les fastigoses llumeneres s'han tolts tots els horribles cosmètics de la convivialitat, i ara es retien amb ardida aquiescència a llurs veres natures de feres. Felló, insolent, vinc a escarnir'ls ara que són massa ocupats en llur *vernichtungskrieg*. Així és com som els volpells. Aprofitem l'avinentesa on tot és un merder per a fiblar quiscú impunement — *eixam i exèrcit, tot plegat el mateix*.

I què dirà la deessa quan li recitaré els òbits irrisòriament brutals d'aquelles molt autovantades tecnològiques eminències?

—How proud the mothers of soldiers to have a fucking killer all their very own!

Amb zel roent, sense moure'm de lloc, he anat pertot. Reialme d'atzucacs de mala mort; per floridures pansit, per vespers estimulat — i vés a sàpiguer on són, les claus de la recessió.

De no re doncs no gens traient-ne del tot l'entrellat — com dicta tostemps l'hàbit contret.

Alça Manela, l'ensurt! Absorbit en mos pregons consirs, m'ix al pas, més que madur, un xai en orri, escarot, qui, si sabia rembre'l, m'enduria llavors (per a estendre'l virginal al jaç nupcial) al xibiu on secretament (si la deessa s'adorm) sovint no rac (n'expulsava, cadaveritzats, els gossos).

—Treu-te el llaç del butxacó, munificent fuster, i sense distreure't llegint a lloses recents on morts de beutat inversemblant rebien doncs molt adequades llampants llaors necrològiques, i, a obituaris lluents, concises distincions, inscripcions que nogensmenys saxífrags llimacs microscòpics ans lapidescents roseguen fins a la deleció, el xai lliga.

Xai carnívor disfressat de llop turbulent o de vivaç pollastre a qui tanmateix les plomes se li desencasten, aqueixos dies de fred, amb prou facilitat, car em fa que prou li toca mudar el plomatge. Atansa-te-li amb un robust pom de flors, a tall de boig ermità per un cop pacífic.

—Amb el xi que em trac del butxacó, no cal que us te me n'esglaieu gaire; el xi només me'l trac per a escurçar'm les ungles, o potser m'hi rac una mica barba o mostatx.

Univers en huracà, les trajectòries se m'enreden. Era fuster? Era ermità? Amb el xi escollava el xai (el pollastre? el llop? la sahariana?).

—Addled torsos by pains contorted.

Remots molt devots bruixots per aqueixos ermots adés inútilment hi pregaren. Pels solcs veig que s'hi desendollen, amb dificultats qui-sap-les, les descarnades mans dels malsebollits, i als oronells de llurs calaveres la pols incapaç hi sanglota.

—Mercès als somnis, sobrevisc.

I ara belleu els anys s'escolen com merda al cul pollós del disentèric. Fora, la nit guanyava en foscor. A la perifèria del somni, el submarinista s'hi descobreix, venint d'enlloc, sense saber què hi fotia, totalment desert de companyia, i havent oblidat on anava ni si tampoc no anava enlloc.

Barrades trobes totes les portes que duien al benaurat abís de l'eterna derisió. Xorc cossi d'escombraries de cada història, cascú justament gaudint de la mateixa autonomia dels peons a l'escaquer.

—On em duus, virot del temps?

Inclina't a l'adveniment d'aqueixos nous forts batecs a les temples, com si hi tens cap borinot engabiat.

Fotut de tendrums, acondroplàstic nan, torna't a atansar a l'endimoniada, meravellosa, dorment. A la seua sacra cruïlla de carn, lacrimabund, assaja de desxifrar-hi els barrocs esmegmes.

—I doncs? D'escabetxada o d'escabetx? Conté prolactina? Prou t'estimula els testicles, eunuc! I oxitocina? Prou promou afecte devers aquell qui et cardaries. La idiosincràtica testosterona? Segur, car prou t'empeny al sexe!

Soliloquis de granota qui balba i monòtona al toll corromput declames ràncies savieses, malaveges debades.

—Criptògraf, aprèn d'una puta vegada les pristines lleis de l'anatomia! Això no era cap cony amb esmegmes i romanents d'antigues i més recents lleterades! Volia la xiripa que fos un

artefacte groc, d'aquells on hom hi met raspalls de raspallar ferramentes? Sort encara, encara rai, que no era cap ormeig d'aquells de fer trits peus de porc o àdhuc caps de moltó.

Torna-te'n destrempat, desapuntat, amb cua de moltó.

—*As any other fucker, after he erupts, he mourns*, se'm plany, de conya, en somnis, la princesa adormida, femna de gran formositat; de llufes emètiques, així mateix.

M'hi fotia el sord — i no cal dir l'insensible de nas, anòsmic, del tot.

—*Missenyora, com si no hi sóc, del tot.*

Ets fet d'estofa que s'inflama com estopí. Vigila, doncs; amputa't de llengua, com t'amputares d'ous. Poc que dic re, xeic, fora de to.

A la llum llunàtica de l'ambre, les dríades... Tornem-hi, a la llum ambrada de la lluna, les dríades llur encant, llur beutat, en beatífica apoteosi, havien enxarxades pler de llumeneres a l'encesa. Com sàtirs nuls, es frustraven les llumeneres bo i assajant d'envestir dríades — cascuna de llurs desconfites era un delit — queien a l'abís ametista abolits per sempre pus, llur angoixa la senties xuixar rombolls de llur anihilació amunt.

Com afolls tumefactes d'angunioses escates, les llumeneres s'havien perdudes pels infinits orificis que les terebrants dríades, en ben lubricats giravolts gimnàstics, no perforaven a les lloses tombals, on inscripcions de fantasies sil·làbiques descrivien els components dels productes enllaunats als sepulcres que aplacaven. Llangardaixos nocturns, estimulats per l'escalfor dels tombs i retombs de les dríades, reien harmònics bo i repenjats a les escorces.

Assisteixes, impotent testimoni, al multitudinari i nogensmenys molt escollit col·loqui.

—*Som molts milions de plantes, animals, minerals, qui vivim al plint greixós d'un sol pèl de cony*, em va semblar sentir a dir.

Llavors me n'adonava, on em devia haver adormit — ací, centre de

l'univers — el cap borlat per un parell de grans verdancs (penyores del seu desig adulterí) a l'interior d'una de les cuixes de la deessa — el nas a frec de cony — amb un dels dos ulls (el de dalt) amb les parpelles badades a causa que els seus pèls (els cilis de la parpella de dalt de l'ull dret) s'haguessin entortolligadament casats amb els més propers pèls del cony ensumat — i així el que veia l'ull adormit, nogensmenys badat de bat a bat, eren petits ens, més petits que no els menairons més petits, qui habitaven, per milers i milers de milions, es veu, l'hirsut nemorós pelatge de l'enamorós parruf — i el que n'escoltava, víctima (què hi farem) d'una certa eritrofòbia, eren tot plegat llurs molt saberudes dissertacions.

—Som els íncoles selectes als plints de les tricobòtries, als plints de les tricobòtries vulvars. Nobody luckier, man!

Llurs parrups, llurs carrisqueigs, eren perfectament comprensibles (car, gens malenconiós, ben enconat, com ells, al gust d'aquell taboll de figa — *mos dents son riurau!* — qui millor que no jo, és clar, per a comprendre'ls?), mentre erístics (ans erets rai, d'eretisme saturats), magistrals s'exprimien.

—Els tothora benaurats bacteris qui hi vivim (ah, fragant trau de ben matxucada carn!), si en veiem, de coses, company! Mai desinteressats, mai tips ni ujats de la vida, vós! Car som testimonis tothora de pler d'acció, de flagrant peripècia, de malavejat, sol·licitat, succés, això rai! Sotracs a balquena, jotflic! Mai ni un instant de repòs. Visca l'incessant vaivé! Zum-zum i som-hi, ja et dic! A través de naltres passa el tèrbol cap de fibló de la història del món...

Avesat a tastar'n les conseqüències, d'aitantes de felices accions, era hom (l'oient) qui hi afegia, *in an afterthought*, de puixconsir, — *Com geòleg qui descolgués evidències amb la llengua, m'hi jugava messions que cascuna de mes papil·les (sempre rumbejaren els millors pertrets!), us en podrien contar d'encara més peludes, ni que fos només pel fet que llur longevitat excedia la vostra?*

Tret que sóc, tros d'ase, qui re no diu. Qui escolta i calla.

Ara, la fauna i flora heteròclites als plints salabrosos de les meues

pestanyes, llurs instints s'inclinaven pus tost a témer bon tros els avenços dels habitants de la pútida fufa, mes, encaterinats pel verb molt instructiu dels minúsculs ens, triaren llavors d'evitar tot conflicte, i, encara inspirats per les ascètiques prèdiques de llurs opositors, sota el carquinyol defensiu dels llavis del cony al lleny d'aquell cos divinal (carquinyol que era alhora reverberant gàbia d'apuntador d'on els xiu-xius s'eixamplaven qui-sap-lo), llurs parts es fongueren amb les contraparts dels oponents, i tot hi eren bombolles de càlides petites esferes mundials de companyonia exemplar.

Hom (què altre?) en roman corprès. Car cada plint... cada plint, vós!

Cada plint de pèl, populosa nació. Nacions sens fi. Varietat prodigiosa de prolífiques fascinants cuquetes — llur eloqüència sempre abracadabrant. Arreu arreu pul·lulacions de larves enraonadores, ans d'arnes garlaires, ans de molt savis ans loquaços mínims efemeròpters (els aitan famosos dels dos carallets harmònics ans sincopats!). De tota la joiosa patuleia — llur instantani infinit enginy, qui (llas!) tantost parit es fon; llur vitalitat, tot i que ventissa, fenomenal — llur... llur...

I com s'entenen nogensmenys en llur enfollit amuntegament! Molt rarament prenen mal; mai gens averganyats, i això que n'entomen de totes bandes; doncs res, poc que es fan malbé; ausades, mai pràcticament cap n'acaba mica nyaufat, per molt... Per molt que, a llur beneïda tofuda molt fotuda pelfa, hi hagin manxat tota la puta nit els celluts molt musculats llavorers qui habitualment, com dic, se'ls carden llur ben eficient, llur beneficiant (doxologies rebi sens fi, ans peans ni aürs sense plànyer-li'n molla cap), llur molt monumentalment munífica hostalera — ço és, la colossal deessa, és clar, la de l'immens univers ben retalladament tanmateix pelut.

Ai, però. Sí. Condemnats nogensmenys a quins altres sinistres fats? Car llur humanitat, no pas menys amenaçada que, ací, la del tit. *Bug removals on tap*. Escucaments a betzef.

Saben, intueixen (amb el temps i una canya, provarien que...) que...

Que hi han hagudes un fotimer d'edats anteriors... Hi han hagudes,

en l'abís insondable del fosc passat, èpoques prehistòriques incomptables on, de lluny en lluny, una bromera vinguda dels espais incognoscibles els eixorbava, i encontinent un ferro fred llavors no ho arranava tot!

Tret que aviat, de mantinent com qui diu, les noves generacions nacionals renaixien — cada cop, cada cop — valentes, sense atur — i llurs històries, ah, llurs històries nacionals — i llurs geografies! — eren, naturalment, supernalment glorioses!

L'emoció potser, i, amb un parell de sanglots, no me'n poguí estar — llagrimegí. Les ulleres de miop, ara totes de través, no n'impediren pas el fluix tolerablement timorat — les qui sap si deletèries gotes escatxigaren segurament els pelets de l'empireumàtica figa en qüestió.

Els menairons microscòpics, qui, si s'havien ells avesats a mantes d'inundacions de tall menstrual, excretori, secretori, espermàtic, i així anar fent — bàlsams, laves, salses, loocs qui-sap-los — *aquell conyet fet i fet qualque mena de canyet!* — mai no s'havien trobats fins al coll dins les traïdores riuades de les, com dic, qui sap si antimicrobianes llàgrimes, es barrufaren, en caòtic desconsol, immergits doncs en la fi del món.

En la fi del món, tot aquell univers feliç? Sí ves, sí ves! Feliç o infeliç, tot univers hi passa, per l'adreçador del cras anorreament. Més val no capficar-s'hi.

Més tard (tost eixutes les carrinclones llagrimetes, a part que mos tricobacteris ciliars, solidaris, segur que els havien volgut convèncer que aquella aigüeta, ei, inofensiva rai, vós), ells, tots plegats, tanmateix molt alleujats sobrevivents, bo i remembrant, en discutirien, alhora tifejant-hi si fa no fa com heretgets — ça com lla, tifejant-ne un pelet, si més no.

—Doncs em deia, enmig del cataclisme, força tranquil·lament nogensmenys... que ignorava...
—Que ignorava, carall, que toqués fi del món.
—Ignorava que toqués fi del món justament aquella estranya nit on rebíem els flascs visitants.

S'ho recontaven simfònics, mentre prenien el cafè, tots ensems, en bellugós eixam, els veterans companys de l'equip de natació. Altrament, lluny de llurs esments ara l'esglai encorregut d'adés, llurs tarannàs tothora altament neutrals, com si llurs nervis simpàtics, responsables per a les reaccions massa carrinclones ni sentimentals, hom els els hagués quirúrgicament tolts.

—Qui ho hauria dit que tocava avui, vull dir, aquell dia.
—Aquell dia on totes em ponien amb suavitat, vós, on s'escau que prou tot em rodés si fa no fa cap a com qui diu bona fi.
—Casat de fresc i tot!
—Ha-hà! I amb quins fleumes, amb quins taujans bajans!
—Cilis d'ull! No han vist mai re!
—Sí ves!

Encopresi, vós — el fet de sollar's de merda un mateix sense voler, sobretot clapant. Hom s'hi enllorda i au, res on botre com cap altre cafre degenerat, religiós, davant cap tòtem botriocèfal qui li pugés, operós, pel cul. Ça com lla, això rai, encopresi, tothom tard o d'hora en pateix qualque cop escadusser, ca? Cas prou corrent, incident trivial, nimi accident, vulgar esdeveniment, i tant, ociós d'allongar-s'hi, poc en parlarem pas pus.

I què? Esmant-me quelcom com ara científic especialitzat en sòlids afectats pels espasmes (sovint força estètics) dels ferments, em sembla que el que vaig fer llavors fou encendre un llumí per tal així d'espantar una miqueta la pudor de la deessa, qui, sense desvetllar's, encara roncant com qui digués a esporàdiques sotragades, jaquia anar, amb una llufa, un filet prim, un rajolí, de merda líquida.

—Pel finestral vam veure cremar cada ninot, es feien avinent els menairons amb prou feines visibles, llurs magnificades imatges, per quin miratge de la proximitat, tremolencament reflectides en qualque goteta minúscula de sang embrancada vora la retina, i dels quals en cabien, a la negligible goteta, pel cap baix múltiples milions.

—Ninots adés no feia gaire benaurats encara, i de qui ara mateix, pel vidre gruixut, prou en veies les horroroses ganyotes, mes només n'endevinaves els esgarips, mentre, part darrere, per l'empiri de banús, solcat per caps de fibló i llamps a balquena, hi volaven, ascendits, en folcs de malson, els renascuts monstruosos bestiars d'èpoques insabudes.

Em figurí astruc espantall entre gardènies. Car per sort, com dic, portada a cavall de glutinoses escorregudes, una flaire força falaguera s'afegia tot d'una a la bigarrada barreja odorant, bo i eixint segurament de certes glàndules (les d'en Skene? les d'en Bartholin?) d'aquella doncs pobladíssima xona, l'escultural mestressa de la qual devia llavors somiar en clau eròtica.

—Una darrera glopada — féu llavors un dels més rectes tricobotribàcters, menairó més aqueferat — *i tornaré a la feina.*

Fora (o dins?) s'enfonsaven asclades les lloses tombals, i es reciclaven en quelcom o altre (hom en servava el sentiment) els saturns ressuscitats. Cristal·litzats en lluents miniatures, els llops i moltons, i les llumeneres, i les dríades, i els cadàvers, i els menairons, pler d'altres microbis rai, adés martiritzats, o adés promesos a quines glòries de noces i paradisos a lloure, les distòpies i les distopies dels atzars que, de cop-descuit, amb llavis intrusius els petonejaven adversos, es veu que te me'ls condemnaven a aqueixa immobilització de fòssil en ambre on mos ulls dorments, ataleiats, no es clavaven, muts.

Els dic, clapant, *—Mentrestant, consuet, mon calamitós caulicle claudica incorregible. Indeed, my clumsy pitiful caulicle perpetually capitulates.*

I m'aixecava doncs per a... Qui s'aixecava? No pas l'atuït davant la portentosa font de totes les secrecions — un altre, entre els hostes o els amfitrions, un altre dels diminuts convivents.

—I m'aixecava doncs per a pujar dalt i, si tombes una mica el cap, te n'adones que ells, tots plegats, orfes, sanglotant, es deixen caure sobre els feixucs comptafils i els gegantins llibres dels balanços, i,

devers l'espessa foscor, ja no es condueixen sinó amb inestables cames de por.
—Veus que, d'esme, desconfits, s'afegeixen al seguici, que s'hi afetgeguen, desfets.
—El seguici que duu la infecta carronya de llur mare a l'incendiat turó dels morts.
—El llum meravellós, la llàntia màgica, em duu escales amunt cap a les golfes on fredament la feina em demana.
—Amb un bufec m'assec; ara em tocarà pencar d'alba a llostre, encara que potser de moment hom els hagi cancel·lats, abolits, esborrats, subsumits en la fixa fosca.
—Ça com lla mai no t'afegeixes (qui hi balafiaria l'estona?) als pútrids morfíbics hòrrids corrosius ninots ni a llurs reincidents fastigoses mascarades on el foc engoleix de bell nou la carronya del món, mentre rebrollen arreu, i àdhuc sallen per l'empiri flamejant, els folcs de tant de grotesc organisme qui els ulls reneguen d'haver mai copsats i abjuren els senys d'haver mai concebuts.

La guspira, la flama, l'olor de fòsfor, me'ls inspirava tanta d'èpica, d'epopeia, prosopopeia, poca epiqueia? *I'll be... I'll be buggered!*

—Car cavà que sempre el mateix embafa? — hom hi fica cullerada, prenent el cafè amb els antics companys del cercle de muntanya, mentre pel finestral del cafè es repeteixen els adotzenats fenòmens.

Tret que tothom, no en feia pas poc que s'havien tornat pedra — monument, monument de pedra, al camp d'olles on tots els nostres fills no són colgats.

—Tant me fa, poc calen respostes a qüestions ocioses, d'aquelles que en diuen retòriques. I llurs parers, uja sentir'n l'esquelleig — banal cançoneta, ramat.
—Així que vidre gruixut, i au — microbians menairons s'empatollaven de lluny.

Quan...? Quan...? Quan em despertaré i em tornaré a ficar a lloc les ulleres?

Un tremolí solcava la bella. Ai, si m'hi enxampava, posició delictiva com cap altra! Eia, l'aporrinament! Pitjor, l'imponent tacó! Eixoriveix-te, capdecony!

—Eixoriveix-te, doncs, capdecony!

~o~o~

[**noces de lluna i lava**]

La marinada aviat ens alleujava
Només calia romandre quiet
Ens esguardàvem una pedra blava
Ens hi adreçàvem amb el cor tot net.

De cel serè bastits i de mar brava
Els tres inerts i fosos en quelcom concret
Els tres presents — noces de lluna i lava
Tots plegats uns sense portar'ns cap plet.

Ni naltres mestres ni tu nostra esclava
Esperant l'hora i rebre el vistiplau
Del benvingut ventet qui ens diu quin grau
Cascú adquireix a la mateixa grava.

Nostra i teua ànima del mateix ferro
Terra que crema el Sol — carrall i esguerro.

~o~o~

[**sobtats canviots**]

Abruptament el viatge finí
La dona amb la qual anava em va dir
Trau-m'hi del pit la bosseta que hi duc
La jaca massa estreta i doncs no puc

L'hi trac amb prou feines i me la pren
L'obre i hi treu un bitllet per al tren
Se'n va i romanc dient que ja ens veurem

Com serp al clot es fon el tren — i trem
La terra tota com si el món es romp

De crits m'eixord i el silenci irromp

Mama! Barrufs sortits d'un sol forat
Tothom qui era ara en fum canviat

Fum de volcà cascú qui tumefacte
M'embolicava en tremebund contacte.

~o~o~

127

***Paf!* — o tot d'una tolt per pitofa Deessa**

Crues ultracuidances en túniques sollades
Aberracions antigues, m'hi presentava nu
Amb celestials joiells, monstre existencial
En còsmic soliloqui, dubtes molt efímers

Filagarses de crosses, d'incests marginalies
Apreuaments de rebles cuits a apotecaries
Amb cor de baquelita, dels corrents m'aïllava

Estigmes, el botxí, de boig m'entaferrava

Repetitiu somnàmbul, vague ambulava en somnis
I mos esplets, llavors, devien ser magnífics
Cerebral onanisme, componem-ne els versicles

Amb nervis de tungstè, sublimament pintat
I, seguint l'etopeia, abillat de xantung
Amb suau oli de tung, tractat amb epiqueia.

~o~o~

Coulrofòbia del mocós

Als rebosts creixen rels d'apàtics aparells. Llavors engegats, emetien remors ofegades. Conduïdes per oblics, mig amagats, conductes, les onomatopeies de rares farmacopees n'eixien, llambresques, furtives, i m'havien ben tost guanyades les orelles. Si al començament pregaven d'ésser ignorades, ara, com heretgets oligarques amb sòlites diarrees, exigien fer-se escoltar.

Jo posava com ara mort, i el mite s'asclava sol volent-me de totes totes cicatritzar. Fins que vaig badar els ulls.

—Calmeu's-e, ca? Qui pot ací fê'us ombratge? Prou hi sou, Segimona, el senyor, l'autèntic, totpoderós.

Segimona, sou, com fa el babau bardot, sou...

Sou l'autèntic qui greu mena amples legions
De dimonis qui a bec de vit pugen dels collons.

Na Segimona Creus era la patrona de la botiga, on jo hi fotia de mig inútil xerric, pagat misèries, i s'esqueia ara que, com s'esqueia sovint, estranyament ujat, jagués entre sacs de farina. Car al capdavall, sirgar, primera llei del meu llibre, aitan poquet com puc.

—Ets avui com aquell fanàtic tanoca qui gitava els canvistes dels porxos del templet.

Això, doncs, com dic, em deia la patrona, jaquint la feina al taulell i traient el nas a la rebotiga, i vol, doncs, que buidi els canfelips, on, entre els corredors que menen al forn, s'arraïmen sovint les minyonetes tantost ixen de l'escola del costat; s'hi arreceren, bacants, a fumar-hi i a pelar-se-la de valent, tant a riallers boldrons com, molt més seriosament ni sèdula, per cabal.

—Arruix, arruix!

Ridícul mocós, ragatxet saltimbanqui, em vaig fotre a escridar-les, mentre les hi ostava, alhora disfressat d'ogre molt maleït; cardant, doncs guitzes a les portes, estossegant exageradament, esventant les fètides fumerades.

Havent si fa no fot reeixit, tornava a cau. Endormiscat, entre farines, tornava a somiar truites. I cantussejava. Cantussejava molt enamoradament la cançó de la tos.

—Cough, cough, a tan caftan...

Llavors, de sobte, quin esglai; una veueta molt burleta, em diu: —*Com més m'escrides, menys cas et faig*.

Era, és clar, una de les minyonetes qui s'havia amagada i ara em volia seduir. Em deia, bruna, amb aire evocatiu, com la llefiscoseta lluna:

—Escoltava l'encantador crooner emotivament cantar i, quan va acabar, li fiu un petit signe que s'atansés a la barra de bar. Li ensenyava força cuixa i s'hi atansà. Li vaig dir que em deia Cony Podrit i que l'admirava molt. I ell em va dir que es deia Page, Next Page. Em va dir que l'anomenés pel nom. Li vaig dir que gràcies, vós. I que em digués, elleix, de Cony.

Se m'esborrona la cotna i esgarrifa el cuir. Cert que, en cap altra ocasió, m'hauria plagut d'allò pus oir doncs la continuació del groc misteri, mes alhora intuïa que, amb una mica més, i aquella foscant

puteta em durà a martiri.

Oh boqueta de dolcets sucs. Oh culet de minyoneta, marbre bellugós; mantega mig presa; d'enfletxats esguards formós fitó; roses i lliris i mels i torronets de mant de tast ni regàlia; lluents lingots afaiçonats amb empralinaments d'astoradores beutats; lluna àuria; esfèrica divinitat en paradís rodó...

Molt escaientment, m'hi postil·lava nogensmenys, al fur intern, la prescripció del guru...

No volem que cap home s'agallini
Traient pit desdujant el kundalini.

I deia el mantra que em dic sovint per a desconstrènyer'm:

Sóc sempre qui neix amb cara de peix
Qui neix i reneix amb cara de peix
Amb cara de peix qui neix i reneix
Amb cara de peix sóc qui sempre neix.

Llas, tot debades! Sos ulls ambres m'havien embruixat. Ambres ulls que reflectien els focs avials dels campaments nocturns, on s'esdevingueren al llarg de les centúries les festes immemorials amb, particularment, els malabarismes amb ous, gallines de vestits policroms i pollastres de crestes carmins. La minyoneta m'havia (ferm!) per les boletes. I jo tremolant ans en escreix escaguissant-me. Es treia un raor i fotia ara fascinant carona de gitana. M'escapçava de mànec i, rient esfereïdorament, bellugant el culet, pirandonet tocava.

L'encoratjadora veu del guru s'unia a la meua:

Millor nom no hauré que el de ***Llangardaix****.*
Quants de cops hom, com qui arrana cap guaix,
No em tol la cua etzibant-m'hi desdenys.
Llavors recreix... ***Cuejant nogensmenys!***

M'oí la patrona gemegar al raconet. Les farinetes de la vora s'enrojolaven totes. Ai, agraït! Car com m'apeixa, ella, ara, per

comptes d'aporrinar'm, com hagués calgut; com em tracta d'allò milloret, i m'apeixeix amb tota mena de platets excels!

Mots de consol:

Tothom duu el cul entre pedaços
Els safranets i els sassafrassos.

—Les dones, fillet, ja sé sap. Prou n'aprens. Ja ho veus, una bona lliçó per al que t'espera a la vida.

A cal metge, em vaig asseure a una de les vèrtebres; els seients hi eren àzigues vèrtebres de balena. Hi venia tot preparat. Ma mare a l'autobús m'ho deia.

—Buida-te'ls el pap, fes-los feliços, revela tant com vulguin, i més, molt més. Que el vilatge sencer s'escagarrini davant teu. Confessa, doncs, confessa sense por, confessa sempre, confessa sobretot els torts que no cometies; com més culpable et trobin, més aviat seràs mort. O, si allò doncs no, hom al capdavall et deixarà en pau d'empertostemps, incatalogable. I, ficats a dir, es pot fins i tot escaure que, tant de confessar pecats absurds, crims de mig a mig inversemblants, o, en tot cas, que hom sap del cert que tu no pots haver comesos, car el reu confés i provat prou és altri, no se't creguin aleshores (prou pots!) ni el que confesses de ver.

—Sí, mama.

—No en facis cas. Digués sí a tot. Com els bombers s'empesquen focs, els capitalistes guerres, i la bòfia, per a justificar la pròpia existència, ha ops de malifetes, i, com s'escau que en qualsevol moment en manquen, doncs llavors se les empesca, i crea aldarulls, i causa violències, i mata d'estranquis, també els metges, això rai, s'inventen reguitzells inexistents de malalties, per als quals et recepten inútils, si doncs no molt nocius, remeis que hom es pren sempre amb un granet de sal.

La mama em sap coulrofòbic. Aquells mèdics albardans, disfressats de mòmies, sobretot, em foten a tremolar, em foten a parir. Per això ella m'enfonyava el cap al pit, que hi popés, per a apaivagar'm, sota

la jaca.

Volent-la més que no sé dir, ella mon astre, jo son patètic satèl·lit, vatua si, com les fulles d'or vell dels ginkgos de la ginkguera, no tombàrem allí mateix, ictèrics i a l'uníson.

Qui se n'escarafallaria? Qui ens en reptaria ni maldiria? Potser qualque felló anepilogista per ops sols de metre so, de fer's veure, de pintar re, minvats atributs els seus qui el fan membre natural del sometent idiota qui les joliues gitanetes de golafres orificis (conys goluts!) sense solta ni volta anorrearia, com irrisori, carrincló, Hèrcules de pa sucat amb merda, per a fer el món molt menys culut.

Això rai. Em diu a cau d'orella encara en Filodem, el guru:

—Els valents i els cagats... tots acabem enterrats. Heroi i antiheroi al mateix bocoi.

O:

—Sempre tothora tothom qui es gita a clapar, sàpiga o no ho sàpiga, ho fot damunt mortalla; només caldrà demà embolicar-t'hi, i s'ha acabat la collonada.

Un tàvec nectari em puja amb xanques a l'oblidat cadafal del nas. Quina tragèdia de guipar-hi guerxo! Quin xiquet més espantadet!

Ai no, tant se val, sensacional esplet d'esfèrics edens, doncs, com adés. Al capdavall, prou que, al delitós sanatori de les popes, amb tanta de bona medecina, hi has de veure per força doble!

Deserts i blancúries, dunes. Com diem els africans:

—Les impressions dels vents et prediuen el que s'atansa. Nas amunt ensuma-hi el futur.

Ara anemòleg, ensumava les flaires, els ensums. Sempre he volgut saber d'on bufaven els vents, sempre doncs he duta a la butxaca una capseta de llumins; saps que, quan n'encens cap, la flameta et diu de quin vent no depens. Si saps d'on ve el vent, saps on acaçar'n,

collir'n, les impressions. *Les impressions. Cull-ne d'enlloc.*

Hi havia hagut l'any cinquanta-quatre aquell huracà famós. Part damunt el pont hi volaven, com míssils taronges, els coloms ablamats, mes els militars no s'immutaven; m'aixoplugava entre llurs rangs. Només els dels marges queien daltabaix. Llurs cavalls paravents massa exposats.

Componguí:

—Al capdavall el cavall cap per avall davalla avall.

Em bufeteja molt cruelment ni crua de cop i volta la mama.

—Que em vols cremar?

Tornava a ésser el mateix nenet pedant, el mateix mammotrepte de sempre. Aquell qui tothom vol esclafar de crani. Son crani, ou podrit.

—Amb les mules mortes de la passa, tots els nenets escruixits hi foten cap. Del fons del canyet, catacústics llurs gemecs.

Ombrívol, prop la finestreta de la borda, espiava, de molt minyó, defora. Els gatets incipients eixits de la claveguera; els homes nus, de verema. I el Sol i les fulles verdes dissenyaven formes d'esquemes i matrius lleugerament hipnotitzants. M'ho esguardava ans escoltava tot plegat, i què n'aprenia?

—Els autobusos ocasionalment aprofitaven l'avinentesa. Com canalleta qui cacés marietes i n'esfereís les aranyetes, s'estimbaven els mamotrectes i s'enduien part davant velles i infants. Els romanents romaníem alhora petrificats i epilèptics.

Em portaren als maristes com ara al metge. Tots són germans... o pares — sempre quelcom o altre de putament incestuós. I que calia obeir'ls quan pel cul no et daven.

—A traus innocents t'hi entaferrem ferros roents. Mentre respons com caleretament els catecismes; tripijocs de la docència.

Tots els disfressats de pallàs (disfressat de pallàs o de capellà, cap canvi, cavà? hi excel·leixen, a entaferrar-te-les, indignitats.

—Ignomínies vàries mercadejant camàndules.

A contracor, m'oferia als parracs ambulants del fastigós espantall. Davant el sàtir sobirà, l'ésser sencer clama apoptosi. Havia aparegut, espantós, el bon altre. Còmicament obscè, xarlatà obtús.

—Sóc el metge Merdolepte. Aquest viatge no te m'escaparàs pas!

Inversemblantment disfressat de grotesca patum, se'm llença a apariar'm el piuet. Debades, debades!

—D'un nyap en fot un pitjor nyap. Sempre el mateix eixidiu al complicat embús.

Melangiosos, desconfits, tornàvem a casa. Amb un cert neguit, em diu la mama:

—Al cor del tendur no cap braser, mes sota les faldilles troba-hi, calda, la túrgida penyoreta. Tot això que t'has guanyat de prèmit per haver set tan bon minyó, obtemperant com cal, complaent, manyac davant les adversitats, i tota la mandanga.

Componguí:

La sang m'havia sortida pel mànec
Gegantina servava ella la bola
Obseqüent cugucet a la bestreta
Concupiscent em fotia l'oniròcrita.

En Filodem, amb veu de ma mare, endormiscadament, d'ençà de çassús, em diu:

—Què somies, carallet?
—Farines, farines. Polsim d'ales. Cendres.
—I què en conclous?
—Falenes.

—Falenes?

Vaig respondre al mestre:

—Sí, mestre.

Car les copsava, dutes llurs veus pels molt tènues sospirs dels vents:

Ens ulles, ca? Ens veus amb quin deler no voltem la flama en la nit?
Fins que, cruspits pel foc, amb lletres de cendra, no diem bona nit?

I potser millor que ara reposi... endevinant endevinalles d'en Simfosi. Car, tampoc, fossis on fossis, si no fos p'en Simfosi, malament rai.

En el son, se t'activen, vibràtils, les antenes de l'eufòria. Amb quina gelosia de vídua invertebrada no avies filigranes de sanglot davant el sarcòfag que ambliòpic no acabes de filustrar. Ah sí, ara. Sumptuosament embalsamat hi deus raure, sempre sospitat, sospitós, proteic, pencaire, o monegaire, gambaire, i gos. *Aimia, no hajos pas cap por. Cap de sos aigualits espermatozous mai no foradarà cap de tos tan armadíssims ous. Brians, furóncols i hemorroides, ells i tant, pirotècnics rai. Te'n recordes?*

Qui se n'oblidarà, trauma ran de flor, a flor de ranera, florint-me la pell. Quan t'esporgaren, ximecs de sang et plogueren promptes com granots.

—D'aquest mort no me'n fii gens.
—Fiï-se'n, home, fiï-se'n.
—No puc; no me'n fii, no me'n fii, no, gens, gens.

Amb raó. Car l'encaixat esdevé, ara palès, el cadàver del pallàs. Totes ses gracietes, pòstumes, com s'escau.

—Sóc dels qui són infinitament... fins (diu), *i no caguen mai fins a la mort*.

Em deixondiré, com sempre, profusament... cagat.

—Nen, tant se val, confessa-ho sempre, encara que no sigo gens veritat.

~o~o~

Fa cap la fi del sotjat espectacle

I a frec de mort una confessió:
Tot i que viure és nar de dol a dol
(Dura corretja de transmissió)
I que prou saps que no vola qui vol

L'aventura val com val el guió
I de plànyer's re val ni re resol
El que comptava era fer-hi l'actor
De nar servant tota l'estona el rol

Que voli qui pot i tu rai a peu
Prou n'hi ha prou i tot costa el mateix preu

M'ha plagut viure i trempar de valent
I de veure-hi nar amunt i avall la gent

A l'estela del temps inexistent
Hi afig aquest gargot incongruent.

~o~o~

Sesta crapulosa

Cap a migdia, caminava geperudet amb el meu bastó d'espantar el gossos, i, ataüllava l'estrident contundent conspícua varietat d'arbres, llangardaixos, còdols i ocells, i pensava alhora ensems com

sempre en les meues rucadetes, quan, de sobte, tombava el caparró, i… *Allò era de debò seductor, oblida-te'n de l'adotzenadot romanent! Car déu-n'hi-doneret les admirabilíssimes natgetes!*

Hom me les ensenyava molt amablement, i jo donava gràcies al cel pel fet que fos avui tan esparpilladet i estritlladet i assolelladet i clar i diàfan i cru, d'aital faisó que, vinclada ella damunt els esglaonets a l'entrada de ca seua, netejant-ne qui sap les brossetes, li veia, entre blanques natgetes, fins i tot el començament de la més alta meravella, ço és, els tímids pelets del conyet vist d'arrere; i m'ajustava encara millor les ulleres i esdevenia colltort i em venia un mareig, i girava cua i tornava a passar davant la casa de la meravellosa aparició, i ara em calia encarcaradament tombar doncs el coll a l'altra banda i el mareig, contrarestat, se m'esvaïa solet, i la noia (una jove mare de pits segurament curullets de llet) es vinclava ara de cara al carrer i… doncs, déu-n'hi-doneret les mamelletes qui se li sobreeixien part davant del lleuger i curtet vestidet d'estiu, estampadet amb floretes, i el món em somreia, i de viure era *miraculós*.

I no cal dir la lliçó que amb allò n'aprenia de per vida — *que quan surts, has de portar sempre indefectiblement i tothora les ulleres del veure-hi millor*, car mai no saps quina meravella sobtada, única al món, com ara la meravella més meravellosa mai existent, que és, és clar, de trascantó un nu culet sensacional amb tot el que l'acompanya de tremendament excitant ni trempera-impel·lent.

I passava i repassava doncs davant els esglaons del miracle espaterrant, i mut i tremolós davant tan esplendorós prodigi ni espectacle insuperable, la noia rient-se'n ara, i mig fent veure que s'amagava els irresistibles esquers, al capdavall ja continuant el passeig, empegueït, tot vermell, amb carota d'uacari, i més engeperudit encara, i nogensmenys que felicet ni agraït de viure a un món de tantes de meravelles i de fascinacions, i sobretot de polits culets (quina letícia ni delícia!) que de cop-descuit (*mec!*) no et poden escervellar, no et poden fer perdre el senderi, de tal faisó que, més que no caure de cul davant tanta de màgica majestuositat, hi caus de corcoll, i encara millor, de coroneta — de coroneta, com qui diu, escaientment convertit tot d'una a la religió de la molt fanàtica adoració del culet insospitat.

I, trempat i trempant com s'escau, i entravancant-me jo tot solet, de fer saltets carallotets de gaudença, gaubança, gaietat i joia a la baldor, cinc minuts més tard, passant per d'altres carrers on la natura, tot i abundant i generosa com abans, ara m'interessava molt menys, car, pobrissó, com dic, encara era perdut pels núvols gloriosos de la glòria de l'haver vista la glòria, i potser la noia es deia Glòria i tot, quan un cotxe de la policia, no gens acostumat per aquells paratges benestants, *bufa*, em sorprèn qui-sap-lo. El policia del cotxe de policia és parlant amb una donota grassa i rabassuda-boteruda al marge del jardí davant casa seua, i s'escau que quan sóc a punt d'arribar on si fa no fa on no són, ells hagin justament acabada la xerrada, i la dona tombant-se d'esquena i anant-se doncs cap a casa, i, ell guaitant-me, i li faig, com volen els bons costums, l'amical salut amb la mà, i vull anar-me'n com si re, tret que em fa signe que me li atansi, assegut ell tranquil·lament davant el volant.

Li dic que *Què li pruu*, i em diu si *He vist un home*...

I ja sé que em voldria engarjolar com a tipus suspecte, de tant d'haver-me passejat davant la mateixa casa dels miracles culans, i el vague (*no tan vague!*) sentiment de culpabilitat em fa malentendre la qüestió. On ell deia *skirt* hi entenc *shirt*. Orelles de culpable, rosetes i arrugadetes com... com forat de cul, vós!

Idò, he entès que em diu si *He vist un home amb la samarreta verda*, i, amb un pessic al pit, li estic ensenyant la meua, que és negra, i em diu, *No dic pas samarreta, dic faldilla*. I llavors hi caic. *Un home en faldilla verda!*

I doncs li dic *I tant! El veig gairebé cada dia!* Adorable excèntric extravagantet, com jo (no; no pas pas com jo; jo molt més modest, androgin, els collonets com gotetes de mercuri, no pas sòlids ni plumbis com els seus; què més voldria!).

—I sabeu on viu?
—No; no sé on viu. Per què? No és pas interdit, de passejar-se vestit de dona, oi; on és el tort, on rau el crim?
—No, enlloc, enlloc; però s'escau que avui ha penetrat a casa d'algú i per això el cerquem.

—De debò? Ha degut equivocar-se de porta, pobre home. No és que tingui la facultat del seny fonamentada en fonaments gaire sòlids, sabeu? *Caught him often enough talking to himself — or with his shadow*. Conreant com qui diu la pròpia amistat. Qui fóra dolent, si com vol el filòsof, fa el que cal — ço és, *conèixer-se un mateix*. I, segons mon educat parer, si em permeteu, no és pas aitampoc que sigui gens perillós. Gens perillós.
—L'heu vist avui, o no?
—Avui no; avui no.
—Doncs au (*fotent-me signe ara que foti el camp*).
—Passeu-ho bé, gràcies.

I ara em ficava a barrinar la crosta i la molla de la qüestió. Primer que res, per què denunciaria un company de cràpula innocent? L'únic que fotem, impotents, és d'anar inofensivament exprimint en ambient protegit les nostres petites dèries íntimes. Ell la seua encantadora "perversió" de disfressar-se de dona lletjota, grotesca, malgirbada, cavernícola... Monstruosa, inharmònica, simulacre esguerrat, ofenosa caricatura d'espasmòdica femella només bastida de defectes, gàrgola infame del ninotaire més malparidament misogin, la qual, cert, tot sigui dit, prou es veu, també, ridiculitzada col·lectivament — com ens pertoca a tots els qui som de mena mancats, els qui raem al darrer esglaó de l'escala de la beutat — ell amb la seua ruca perruca, sabatots de gairell, mitges al garrell, amb, per comptes de cap bell cony, damunt, aquell empastif placentari, aquell embrionari bunyol de bunyol atrofiat que deu tindre-hi. I eu... Eu (*eu!*), eu encara més modest, amb la meua tímida perversió d'admirar, cusc i inconspicu, insignificant, d'embadalir-me d'esquitllèbit davant la font imperfectible de tota joia, ço és, mig fos, feble, balb, tòrpid, sense gaire saba, els nius, els nius als entrecuixos, els nius del paradís (*birdless!* vull dir, sense el moixó) i llurs molt rares aparicions espontànies en un món altrament així mateix atractiu (petits triomfs damunt les gespes i entre els rocs dels mèdols — els macs, els llangardaixos, els líquens, els ocells, els arbres — *els arbres i llurs múltiples personalitats!*) — i tanmateix, tot això, ai, sense els nius que dic — què? — res; llavors, sense l'al·licient cabdal, món massa trivial, negligible.

I, tampoc, quin crim és el seu ni el meu? Som en una contrada lliure, vull dir, *in a free country*, i com a bons ciutadans (good

citizens, paying our taxes), podem portar faldilles, si així ens abelleix, i podem, encara millor, portar les ulleres òptimes per a veure-hi els millors culs que mai no saps quan et poden saltar, sumptuaris tafanaris, com remenaires conillets, als ulls — al capdavall, cap cony autoescaient, extemporani, epentètic, fulminant, única esperança, vós, de mai fer cap descobriment amb cap mena d'autèntica vàlua per a algú tan paradet com eu! *Eu, eu*, amb la possibilitat sempre oberta d'ensopegar amb l'esguard amb cap xona entrepanada per les natges més rodonetes ni blanquetes, un conyet qui et cau del cel com el premi gros, allò és allò que fa per excel·lència la vida vivible! Car, no fotéssim, car què fotíem, eh, què fotíem, sense conys; sense conys, abans de néixer i tot, ja ens suïcidàvem tots.

Vaig córrer cap a ca l'enfaldillat un pic aquell pallús agent no era enlloc i hi vaig trucar i, amorrat a la porta, a frec de fenella, li deia qui era, i a què cony hi venia, que venia a fer-lo avinent que no és mai pas cap bona idea d'entrar a ca les velles confiades a violar-les amb cigala mínima i desesmada i torta, i li recitava els manaments de la meua església (que no és pas la dels cretins amb llurs horroroses cretinades, no fotem!), manaments, en canvi, els meus, que manen de fotre sempre el que vulguis, d'amagatotis, això sí, i sense fer mal a altri, això també (que no se n'assabenti mai, no fos cas que se'n dolgués!), i que, amb allò, au, amunt pausadament, com llangardaix mig enfredorit, o còdol endormiscat, o arbre infinitament pacient, o ocell expectant i teorètic dalt cap branca avinent, i atendar-te i aguaitar i llofrar quina de bona no te'n cau mai, car al capdavall no hi ha altre pecat que el de no saber apreciar la qualitat dels conys impremeditats en llur variada perfecció — conys verosos, i madurs, i encara cruets del tot, tant se val, tot s'hi valen, tots valen prou...

Tret que rere la porta ningú no em respon. Ni tampoc rere la casa, pel forat que duu claroreta al soterrani, on, sota les azalees, he continuada la mateixa sonsa cançó — per a més martiri, pobre home, darrer repapieig de l'enze de torn (*ai, si sóc ruc!*) que potser jamai oirà. (Trist destí, el seu, si això fos veritat. Penedeix-te'n, gamarús!)

Te'n tornes d'antuvi despagat, mes lleu tornes a somiar en el culet

que suara t'ullprenia per a l'eternitat. Avui és un jorn reeixit, i un jorn reeixit regalima per força pler d'averanys assolellats, i doncs també d'esdevenidors molt prometedors. Així que xiroi rai, vós. Car tampoc no és pas cada dia (*once in a blue moon!*) que et trobes de trascantó cap magnífic cony nou per a la teua estrambòtica col·lecció — tothora a la pingueressa, a disposició, desada nogensmenys al santuari més recòndit ni pregon del sensori — de conys molt policroms!

(...)

Al vespre tard, abans no t'adorms, és clar que no te'n pots estar de rumiar-hi, en les diverses ans amenes escaiences del jorn.

I et dius, pres d'un sobtat botorn, que si hi haguessis caigut i llavors haguessis gosat, també hauries pogut dir-li a aquell pipioli d'agent que, pus tost que no mon amic (o llunyà conegut), *Per què no engarjolaríeu la maleïda mentiderota denunciant, la de les podrides lletanies, les falsedats, les malignes maniobres...?*

Car segurament es tractava d'una d'aquelles hòrrides faves beates qui prenen llurs fantasies, llurs fastigosos "pecats", per realitat; una altra d'aquelles escarransidíssimes putes religioses (*ecs!*) qui "desaprovava moralment" (*ecs ecs ecs!*) els molt sans costums del molt incorrectament acusat, al qual, quan m'amorrava a la fenella de la porta de ca seua, i més tard, no fos cas, part darrere, per l'enfonyada finestra del soterrani, a avisar-lo que el cercaven i alhora, malparit qui sóc sovint sense adonar-me'n fins que és massa tard, palesament el traïa, allevant-li sense fonament les mateixes culpes que li allevaven (amb quines proves!) les repugnants envejoses...! (Eu, tret que, per comptes de cap harpia pia, cap altre revoltant súcube flatulent, no fos un més dels molt merdosos *outstanding pillars of society* — fotem-hi un espantall ressec de militar retirat, múltiple assassí qui, part de terres mesquines, damunt no fou; mai no en tindrà prou, típic, d'anar arreu fent mal; es deu dir que ell rai qui és molt escrupolós, tret que un excés d'escrúpols tothom sap on mena — a les més agressives brutals violències; fanocs tanoques, els purs; els purs — els qui no caguen mai — *són els qui més la caguen*; tant de pretendre que no caguen, i la merda prou els ha d'eixir pels altres forats, i assenyaladament la

boca, jotflic!)

I ara, malament rai. Car què somiaré de dolent i escanyadís si me'n vaig a clapar amb la consciència a mig corcar-se'm...? Això no va ni amb rodes.

Haig d'ostar de la cassola del meló aqueixa metzina corruptora que per qualque desviament del magí adés hi incloc — *arruix, arruix!*

Saps què? I tant! Agulla de canvi de via ara mateix, o, si això no, naufraig i estimbada rai — horror als saprògens consumats dels malsons — arrapadissos íncubes sèptics, atròfics.

Exacte, doncs, canvi de tema, d'episteme — a quelcom de veres cert ans palpable ni xiroi ans jovial, ço és, som-hi...

—*Conys, conys!* Això. Única salvació.

(...)

Te n'assabentaves uns dies més tard; caminant amb el bastonet, t'aturaves, com qui admira cap acrobàtic llimac o els mims inversemblantment histriònics del doblement disfressat grill-talp...

M'aturava, dic, a escoltar d'estranquis la xerrameca de dues xafarderes... i d'això te n'assabentes, llas, que el teu conegut...

El meu company esporàdic en les passejades eufòriques, hom...

Hom l'havia trobat eviscerat per mà pròpia amb un anyoc d'agulles de fer ganxet. Feia dies que duia al cap, al front, una mica part damunt una de les arcades o projeccions òssies supraciliars, una ascla pregona, negra, necròtica... I allò no podia pas ésser bon senyal de res — segons la fórmula dels qui ens n'entenem i tanmateix mai no diem res: *nafra dolenta a pus no púguer, vós*; i llavors, de més a més, prolegòmens inconfusibles del *Siau i ja us ho fotreu* definitiu, s'havia volguda cruspir la seua granota gegantina, la seua companya del cor. L'havia socarrimada com hom socarrima un pollastre, o millor, un galldindi, car era una granota mida galldindi grossot, i l'havia volguda rostir a l'ast, i la salava alhora

amb les darreres llàgrimes, però ni de caure malalt per culpa de l'àpat caníbal no va tindre prou temps, car abans, segons les xafarderes, amb les agulles rovellades (per què *rovellades*, xafarderes massa sermoncinatrius, volubles, verboses, xerraires, prolixes?), amb les agulles de fer ganxet, deien, s'havia efectivament harakiritzat. (*Harakiritzat...?* O qui altre havia entrat per la lloriguera, pel cau que duia al soterrani? El rònec, reconsagrat, uniformat, inveterat nyeu-nyeu de les cofoies idees assassines?)

Sí ves, sí ves! Greu pèrdua per al veïnat en gros, nogensmenys — passejar-hi d'ara endavant mai no serà del tot el mateix.

Me n'adonava tot d'una que parlava amb la seua ombra. Al seu esgarrapat, esparracat, fantasma li estava dient, belleu força rebaixadot ni penedit, com, amb ronca veu, qui provés de conhortar-lo...

—*Fracassant, no fracassem*. Després del fracàs acadèmic, el fracàs "romàntic", el fracàs bèl·lic, amb la jovenesa un desastre, jo també el romanent del viure el despenc vegetant. I què? Tornem-hi amb el mantra del fracassat qui es consola perquè vol — la voluntat de consolar-se més forta que no la de rosegar-se com cranc afamegat qui no troba d'altra teca que el propis teguments. Fracassant, no fracassem. *Molt més lleig se la fot un gran gegant que un petit nan*. Els qui reeixien són els qui al capdavall fracassen més estrepitosament. Com més s'alzinaven en llur èxit, més mal s'han de fotre. Car cauen de molt més lluny, de molt més amunt; d'ací llur dèria, en acabat, d'anar fotent la guitza arreu; d'ací el despit que els rosega perquè tothom prengui mal, i acabi si fos possible tan fet malbé com ells. Els qui, com tu i jo, ja ens donàvem per fracassats gairebé de bell antuvi, ens en pairàvem, de tot el bugat, tota la carrinclonada; no ens calia mesurar-nos, car prou ens sabíem ja mínims. I al capdavall per què prendre's la mida del coratge ni l'ambició? Fèiem bé de sospitar que érem naquis, que no faríem mai el pes. Abans de començar la brega i tot, ja ens alliberàvem de la ineluctable agonia que calia que seguís; ens estalviàvem, assenyadament, la desolació de perdre a la fi, de perdre irreversiblement, com tothom qui mai fou nat.

O, amb veu no gens ja sepulcral, parlava tot solet, soliloqui

hiperbatònic — o amb la meua ombra. I de què l'havia de convèncer? Del mateix, sempre del mateix, reiterar-li l'important.

—*Sort dels culets, sort dels culets!* Sort dels culets que no saps mai quan, gloriosament ni meravellosa, baldament no tornaran a fer acte de presència molt astoradorament reverenda. *Car per què altre viuries, si per a això no, carallot?*

(...)

A la nit...

—*Always felt like an impostor, never once entitled to occupying any space in the public way. And yet, here I was, lurking, always lurking, clueless, yet aware, aware in case... in case... in case something happened, something at last worthwhile happened to happen.*

A la nit, la dona del polit culet em mena, rabent, dins el seu vehicle diminut i ultravulnerabilíssim per les avingudes clafertes d'altres vehicles, alguns d'ells gegantins, que tanmateix van tant de bòlit o més com els altres i el seu, i tots plegats s'estimbarien pertot sense fer cap mena de cas de cap trencacoll...

—Com he pogut deixar-me enganyar així, per a veure'm en aital destret?
—No ho sabré mai.
—*On errava la via?*
—*Quan cec orb guia...*
—El meu Morfeu doncs més obtús que no jo encara...? Car per on em duu, perjur? I com s'ho ginya perquè la molt preciosa dona del molt preciós conyet no m'hagi eixit fet i fet també traïdoreta?
—*Ah... ah!*

Cavalcada folla a velocitats de faduc meteorit, carrerots farcits de vehicles estridents, i enllà i arreu, si caic no caic, amenaçant d'esfondrar-se encontinent, els monuments eixorbadorament enllumenats d'aquella maleïda metròpoli esclatant.

Impotent, invàlid, xaruc, rabejant-me en un acolloniment dens i

sens fi.

Sort que, no sé com (*bum!*), reeixia de relliscar a terra ferma un instant de benaurat accident on l'eixelebrat intransigent tragí, ans l'impassable tràngol, semblen mig ficar-se en un parèntesi d'indret gravenc i sorrat (*loose gravel!*) on, lluny del caos del catacrec, una sospita de calma belleu s'intueix.

Condemnat, com t'emboteixes llavors pels carrerons on el trànsit maligne no hi és interdit, on només hi som, xino-xanet, les velles i la més indefensa canalla, de més a més de qualque simiesc ancià com jo, amb els emblemàtics bastó i ulleres, i gep.

Fins que fas cap, rere un altre vell, a la porta de la mort. La porta de la mort és closa amb una forta xarxa de ferro rovellat (tornem-hi; *per què rovellat?* tan pobres sou als orcs mitològics que no podeu enreixar les vostres portes ni amb filferrades inoxidables? sóc com el pàmfil Odisseu qui vinc a fer-la petar una miqueta amb mon pare i tot hi és ombra ronyosa i corrupta?).

Vist i no vist, el vell qui em precedia travessa la porta i amb quina facilitat, vós, com fantasma impalpable. No crec pas que jo sabré ni pensaments fer el truc de passa-passa amb la seua habilitat. Ni la porta ni la tensa xarxa de fils ferrats no s'han moguts, i tanmateix heus-te'l a l'altre costat qui se t'allunya irremissiblement.

Calla, però, que uns joves darrere meu volen passar-hi. Atura't i esguarda-te'ls, com s'ho manegaran? El primer, el més decidit i caparrut, hi tossa, a la xarxa, com brau banyut i esbojarrat. Hi insisteix, rient i tocat. Fins que reïx a fer-hi un forat, i, primet com és, s'hi esmuny. Els altres dos i jo no hi passarem mai, més gruixudament bastits. Com ens ho farem?

—Ajuda'ns, tu. A l'altre costat, al teu costat, hi ha el mànec, vull dir, el pom.
—Sí, però el bloca un cadenat o forrellat. Em sembla que me n'aniré. Romandreu a l'altre costat fins que tindreu millor sort.

Mes qui fóra sinó jo, el protagonista del meu somni al capdavall, qui trobés on rau la clau, tota torta i penjada a una corda florida i

rosegada, a l'altre racó d'on tots ens teníem, bledament arraïmats.

—Agafa la clau, i prova-ho!

Fet. Amb la clau la porta als orcs mitològics se'ns bada perquè ens afegíssim, beneitons, a les ombres ratades.

(...)

Tret que, ara lúcid, vós... Et demanes: *per què afegir-m'hi..?* Per què aquesta estranyament dissimulada desesperació? Aitan sol he romàs? Per què te n'enyoraries tant, del teu ex-company de caminadetes innòcues? La mort de l'altre excèntric, l'altre marginal, l'altre abnegat no-ningú — i la teua — lligades al capdavall per quin fil misteriós?

I, després de tot, doncs, si hi penses, et dius...

Exactament, què collons hi faig, a la porta de la mort? No m'hi vull pas! Per patètica simpatia m'equivocava de porta — com adés, molt fatídicament (*llas!*), ell...?

Fuig-ne, fuig-ne, datpelcul! O abandonaries la tasca única de servar l'esperança de veure'n més, de veure'n àdhuc pler? Ni en Fabra ni jo no n'estaríem *gens* contents!

O, recony, on és la teua ambició? Sigues entenimentat, capdecony! Llençaries a la merda d'empertostemps tanta de possibilitat de cony previst...? Criminal, més que criminal!

Desagraït! No en tindries doncs prou amb els espectaculars fantàstics supranaturals transcendentíssims conyets qui encara et són deguts? No creus que encara potser te'n plourà cap com benigna plugeta d'estiu abans no et toqui de debò creuar la puta porta?

Saps què, saps què? Estalvia't el dol per a millor avinentesa, i viu en l'esperança de millors conyets; això, carallot! Tanta de renunciatària pusil·lanimitat, aleatoris, per escaiences còsmiques, qualcuns encara te'ls deus merèixer! *Ferm, ferm!*

Ferm — vet ací doncs el manament, vull dir, la recomanació — en vindran, en vindran! Fortitud, endurança, paciència. I au.

Car altrament, què? Malament rai, malament rai, saps?

—Altrament... Digues: *on són? On les haig?* Saps tu mai on paren les teues agulles de fer calça?
—Saps bé prou que enlloc. Poc ets pas gens manetes, pobrissó! *Així que cap perill!*
—(...)
—Així que cap perill, oi...? *Oi...?*
—Amb qui enraones?
—Amb la meua ombra, qui coincideix perfectament amb l'ombra de la mort, qui em ve a mortrir, a fondre, a anorrear.
—Cusc otacust, quina meravella galivares que encara et ret més humil?
—Galiví... Galiví l'horripilant realitat — la meravella abassegadora de l'extinció total de cada manifestació de l'ésser; la ineluctabilitat del buit incopsable pel que roman.
—Pel que roman, pel que roman... Oh inescandallable desesperació! S'escolaran les centúries, els eons, les eternitats, i no en veuràs mai més cap altre!
—Com ell, amb els anys, dut al desert de la desesperació per l'única via — *la de la realitat!*
—Car l'esperançat què altre fóra que el perdut...? El perdut, el perdut, *l'il·lús!*
—T'enfonses...! T'enfonses! Sura...! Sura! Ets... Ets un minyó molt puteta; t'has trobades pel carrer unes sabates gairebé noves!
—On aniré? On aniré?
—Conys, conys! Al contrari: *conys!*
—(L'esperança reneix, font de vitalitat.)
—Conys, on sou? Presentin... *armes!*
—Ai, ximplets, i hauríeu ploriquejat que no jaquiria de fer-vos-en tot el cas del món!
—*No way, Khossey!*
—Poc me'n cansaré mai, de passar-vos-en revista... De revisitar, incessant, una i mil vegades, totes les divisions.
—Som-hi, som-hi! Cada divisió sencera, ara mateix, revisió!
—*Revisió!*
—Revisió, revisió; ara fas goig, home, ara fas goig.

—No pensa pas això la...

(...)

—No pensa pas això la dispesera. L'opulent dispesera qui ensopec al replà de baix de tot de les escales. Hi fregava el terra amb un d'aquells ginys de fregar — una galleda amb escorredora, una baieta al capdavall d'un llong mànec.
—Aristarchus (em diu), t'haig d'apujar el preu del lloguer.
—El preu, el preu...? Un altra vegada! D'on trauré els pèmpins, pobrissó? Cada nou jorn el lloguer més car que no ahir.
—I molt menys que demà, carallot!
—Com m'ho faré, com m'ho faré?
—*Torca't la merda amb un paper!* (Se'n fot massa grollerament, desitjable!) *El paper que fots!*
—Escanyat, ofegat, pobrissó. Cap mica de pietat?
—Res, si no pagues, ja pots començar a prendre els trastets. *Ah, mestre Rock!*

D'escac per roc, apareix a mitja escala, regi, el senyor Rock. El senyor Rock és el cambrer jove i bell, on jo sóc el (i hi faig del) lleig claupassat. Ell rai, conys i estrenes, en guanya a semalades. On jo mai no guanyí ni un mal ral enllà del que em calia per a no dinyar-la de fam.

Mestre Rock només paga mai amb la seua formosor, a la qual la dispesera (com tanta d'altra femella revinguda) ret un homenatge cada jorn més bavós.

Ara, ella, seductriu tervagant, fòrcida fascinat, gallimarsot adorable, perquè pretén que ja ha acabat de fregar el terra, s'eixarranca damunt la galleta i hi pixa.

—Ah raig enamorós, amb quin delit ni deler no hi bevia, si mai em fos permès!

Tret que el tret mateix m'ha trets els trets. Segur que de tan a prop en romania orb, raig que m'eixorbava — i eu morent de goig. Alhora que ell, el bell, l'apol·lini, el ben plantat, no en fot mai cap cas, de cap figa fada de cruel dispesera, la qual (molt benauradament)

m'hauria cremades les ninetes amb l'àcid càustic de sos pixats. Car cavà que puden deliciosament a sofre?

A en Rock els conys adotzenats de gotzes dispeseres sutzes l'hi porten d'allò més fluixa, si el tit oblidat, descomptat, negligit, invisible, pel seu compte, trempa fins que enfolleix — i crec que es morirà de cap atac. *Quina carota no dec fotre-hi, escorrent-me?*

—Quina carota hi dec fotre? Fufa assassina qui em solsia la fesomia, qui em fregia el desmanegat rellotge de Sol que adés fou ma faç.
—Que quines ganyes fots? De desamortallada mòmia, de descolgat heretget òlim mig rostit en purgant foguera.

Me li trac la cua, i el drama continua; hi vaig d'una manera escrua, i s'hi torna amb quina fua; amb el mànec amb malabua, me n'etziba de cops densa corrua, on esdevinc palter que hom evacua, paregut carnús a allò quan menstrua.

—Aristarchus!
—Que mani!
—Demà et vull al carrer.
—Obeeixc, obeeixc.

Fugiré on pertanyc.

—*Sewer, sewer, here I come!*
—Rat fastigós, esguardeu-me-li-n'hi, restablerta, la múrria rialleta.
—Ah viaranys de claveguera!
—Ah aromàtics laberints onírics!
—Ah rizomes, nervis, engranatges, canemassos, entrellats, on no ret ni creix, babèlic, monumental, l'opac ventís muntatge, l'espectacle molt episòdicament enlluernat!
—On belleu, qui sap...
—Potser (*hò, de debò!*) m'hi hauré trobades, no gaire gastadotes, unes sabatetes!
—I llavors, amunt i avall...
—Embornals a munts! I embornals amunt, si en veus, de rars miracles, sota les faldilletes!

~o~o~

Eiserne Jungfrau

La dispesera és artefacte d'esguerro
Hom qui mai se la cardi en surt tot fet malbé
Et fibla el miocardi amb esmolat acer
La dispesera és un gran robot de ferro

Parany tot rovellat baluard de cagaferro
Tanc mecànic i armat d'on nidéu n'ix sencer
Titella esbocinat — cap os no se t'avé
Giny és la dispesera de punxegut filferro

Taüt on t'han trinxat — estri passapuré
Hi entres enganyat te'n treuen fet paté

T'ha fet miques el crani i el cervell fuig de gerro
Perquè hi rellisqui el cadell i hi xarrupi el nyerro

La dispesera és coltell de peixater
No vals re i així raus — *capimoca al paper*.

~o~o~

128

Despès os callat desenverinat

Als llimbs estripats les serps vellutades
Pels tossuts espadons del clar succés
De proa a popa es veuran apamades
Perquè a antres hipogeus hagin accés.

Humitats de màquines enfonsades
Adients per als qui són sense recés
Quiets vora l'ull com larves mig glaçades
Estopencs rauran llofrant-ne el procés.

Les serps balbes com olis de setrilla
Pels quatre esfínters de rosta cruïlla
Up s'esmunyen (cascuna xi lluent
Que ha tot just rostat l'os obtumescent).

Catalítics anorcs tarannàs plàcids
Amoixen serps d'ullals lloques o fràcids.

~o~o~

Pensius com serpents freds s'acabarà l'hivern?

Els primitius eunucs solíem desar els ossos
Dels estruços cruspits en coves d'escurçons
On amb dolçors de somnis les unions serpentines
Se'ns dugen en estranys paisatges de ruïnes.

I n'eixien remors de colgades cançons
Filagarses amunt prorrompudes a trossos.

Reposàvem llavors i amb les orelles fines
N'escoltàvem històrics degoteigs de reïnes.

Volíem ésser certs que allò d'ahir fou sòlid
Que els efímers passatges no es desfan com terrossos
Que visquérem els casos que ens marcaren els cossos
Amb cicatrius perennes i enyors d'ecos pregons.

Cascú es vol monument de monòlit estòlid
I es desperta esventat tost tot cremat com bòlid.

~o~o~

Chors

Oíem barrocs tocs i melodies
tothom en gaudíem, indolents badocs
mentre els qui els tocaven passen com fanocs
proves d'endurança, gairebé ordalies.

Orquestres i chors, i els faunes llurs jocs
les nimfes llurs balls, els timpans llurs tries
ensenyàvem cuixa, endavant follies
trempaven a baix pletòrics bitocs.

Llúdries espontànies espanten sirgaires
actituds hermètiques que esclaten pels aires.

Rovellats carismes, esvaïts orgasmes
taciturns al gris, ens en tornem sulls.

Prou moltonejar, fets cap als quiasmes
Cascú cau de cul, i el que sembres culls.

~o~o~

Vies no obvii al pentagrama mai

Amb mediocres genolls polint sabates
De les madons amb faixes amb sets rai
De cacatues de qui les fermates
Vaig obeint com un anyell o un xai.

Concupiscents llurs veus cremen l'espai
On les catàstrofes mimen sonates
Del groc sepulcre qui trencà el norai
I s'ancorà entre cruentes rates.

Noies del chor com botides granotes
Qui eclipsen els mèdols amb balls exòtics
Els enllustrava quec i tot les notes
Amb panteons de ressons simbiòtics.

Mènsules asimètriques dels cingles
De cabra hi faig ben tibades les cingles.

~o~o~

Aristarc Verdura, mort

Com adés els sinistres monstres enfaldillats — vull dir, els lladres i assassins frares mendicants — trampejaven obsessivament tucs i clotades, a la percaça de bruixes per a cremar en llurs inquisicions de psicòpata furiós, car aleshores els cretins llur avarícia tot ho podia.

I les bruixes havien d'ésser doncs sempre velles amb qualsque pistrincs, amb qualque petita propietat, que els àvids eclesiàstics volien afegir de guany a llur malèfica església.

Doncs així mateix, més tard, llavors, en temps de mon padrí, les barbàriques putrefactes monges proselitistes, amb les llegues intruses del mateix ram del feixisme invasor, trameses en massa per l'assassí règim cretí, a casa nostra, com a d'altres indrets d'arreu del món amb gent encara no pas enverinada pel brutal cretinisme, per tal de robar impunement béns i esperits als vells i velles moribunds.

Mon padrí, quan la mort se li atansava indefectiblement, se l'endugueren a una d'aquelles clíniques rònegues parasitades per

aquelles mateixes putes miserables.

Ell, ateu, català, republicà i d'esquerra, sempre a la mercè, per circumstàncies de la merdosa dissortada història nostra, a la mercè de religiosos, de forasters, d'autoritaris i de putrefactes. [No en deia, ni ell, ni jo, no en dèiem llavors de *foraster,* com en dic ara per carallot decor o finor; llavors tothom els en dèiem pel ver nom de *xarnecs*, d'*enemics*, de *papissots*, de *franquistes*, o de *castellans* i *castelladres*.] Havent de sobreviure a dues gegantines dictadures feixistes cretines forasteres, i damunt, quan hom s'hauria pensat que la llibertat dels catalans era a tocar de mà, amb l'esquerra republicana dominant, tot d'una els invasors i els infiltrats, i els botiflers de sempre d'afegitó, encara ho podriren tot, bo i imposant llurs petites dictadures, també de dreta, és clar, les dels estalinistes i els anarquistes durant la guerra; els destructors anarquistes destrossant tota organització i fent doncs la feina als feixistes; els estalinistes, dogmàtics fins a la ronyosa coroneta, i qui reeixien àdhuc a expulsar-lo de la feina de ferroviari, perquè mon padrí no podia pas vinclar-se a llurs irrisòries manies religioses.

—Confessi's, senyor Aristarc, confessi's.
—No en tinc cap, de pecat, collons.
—Anirà a l'infern, senyor Aristarc!
—Deixeu-me en pau, harpies!
—I l'infern és etern; una eternitat de patiments; els dimonis de foc furgant-lo amb les forques roents cul amunt, remenant-li els budells, ah, i tallant-li els ous amb ganivets enverinats, un cop darrere l'altre, eternament, eternament, eternament!
—I nosaltres rient dalt el cel, contemplant la glòria de déu i contemplant, a baix de tot, els divertidíssims martiris de tots vostès, els atrapats per sempre més a la gàbia hermètica de l'infern infernal!
—Confessi's, confessi's, anirà a l'infern!
—Confessi's, senyor Aristarc, confessi's!
—Quin maldecap, quina tortura! Vosaltres sou els dimonis, vosaltres sou l'infern, sòrdides, maleïdes, estiracordetes dels adoradors de la pitjor dolenteria! Foteu el camp, foteu el camp!

Cansat per les eixutes, escarransides, llegues i monges forasteres qui

en xafallosa llengua forastera l'amenaçaven per no re amb els pitjors turments eterns a l'infern si no es convertia i es confessava, i el torturaven negant-li calmants i àdhuc aliments fins que no es confessés al capellà infernal qui empenyien constantment a la seua ratada espona, em va demanar, a cau d'orella, un matí dels pocs que hi va durar, mentre el visitava, que li portés una pistola.

No sé pas d'on volia que la tragués.

Per sort coneixia un company infermer de més edat que no jo qui s'esqueia de fer el servei militar obligatori a les casernes de Gardeny. Pel fet que era infermer, sovint, quan se l'enduien a Talarn a fer maniobres, li donaven una pistola, a més a més de la maleteta amb els instruments i remeis d'assistència mèdica (els altres soldats tots portaven fusell, i eren tropa de peu o prenien cura de les mules i els canons). Li vaig dir si li podia manllevar la pistola per a un sol vespre, que l'endemà dematí l'hi tornaria, que mon padrí volia fer por als repulsius dimonis qui el turmentaven.

Els favors que vaig haver de fer-li, al meu amic, no em van servir de re. Quan li vaig voler passar d'estranquis la pistola a mon padrí, li deia que era una pistola sense bales, és clar, no fos cas, car la pistola que els feixistes donaven als infermers només era per a mudar, per a fer veure. Car al capdavall també l'infermer no fotia altre que provar de guarir nafres, no pas matar enemics inexistents. Al contrari, la gent del poble, damunt la qual passaven perillosament les bombes dels canons dels militars en maniobres, si mai haguessin gosat piular, malament rai; la presó i la tortura dels forasters feixistes i cretins sempre imminent, a l'abast, car aquells dies les presons feixistes curulles de bona gent rai.

Mon padrí em va dir, disgustat, que de què collons li servia una pistola sense bales. Me'n vaig tornar a casa desconfit. Vaig tornar immediatament l'arma a l'amic. Malaguanyats favors, alguns de caire vergonyós i tot.

Llavors, aquella nit, hi vaig rumiar. Mon padrí era del Canyeret, d'una caseta rosegada a la roca del Castell, de tal faisó que la cambra de darrere no tenia pas paret de fons, era de viva roca. Al Canyeret, on de mil·lennis hi havíem viscut els lleidatans del rovell, els de

nissaga més pregona, els d'abans dels moros i tot, també hi vivien gitans pobres, i els gitans pobres (els rics rai, qui vivien en barris rics), els pobres negociaven amb objectes si fa no fot interdits. Mon padrí m'havia mormolats a l'orella dos o tres noms dels seus antics veïns.

Vaig recollir tots els meus estalvis, i àdhuc vaig pispar el que vaig poder del calaix de la botiga dels meus pares, i em vaig internar, temeràriament, als budells del Canyeret gità.

Vaig assolir finalment de fornir-me, després d'anar d'amagatall a amagatall i d'home tapat a home tapat, i d'anar-me buidant de calers, que em calia tornar a casa cada cop, a tornar a omplir-ne la bossa, reeixia de fornir-me al capdavall, dic, amb una pistola força antiga i rovellada, mes que em demostraren que tirar, de prop, tirava trets segurament letals.

L'endemà l'hi duia a l'avi. Que feliç! Em beneïa, em petonejava, em donava comiat, amb careta d'àngel moribund, la seua pell sempre tan fina relluint a la claror de l'estiu i les cigales.

Quan les irritants meuques proselitistes se li atansaren aquell mateix migdia, es tragué la pistola de la sina i la féu espetegar doblement. Les dues meuques se li esbalçaren davant, una a cada cantó de llit, llurs fronts estelats de sang i corromput cervell, llurs cranis esclatats en mil bocins. I això perquè només se li'n presentaven aquelles dues a ferotgement catequitzar-lo, ço és, a cremar-li els collons amb l'àcid de llurs baves de repel·lents cotorres, car si més li'n venien, més en pelava, amb el carregador que servava sis bales. En tot cas, tot seguit, la tercera de les bales se l'encastà, boca amunt, al deslliurat cervell.

No pas que no vinguessin els de la bòfia feixista a inquirir qui de la nostra família hauria pogut estar qui li hagués procurada l'arma. Mes res. Car mon padrí havia deixada una nota sota el coixí, una nota que trobaren tota tacada de sang, dient que la pistola venia de la guerra i que l'havia duta embolicada amb els calçotets i els mitjons (no pas entre cap dels seus llibres, és clar! — com tothom sap, els llibres com cal eren prohibits pels feixistes — només llibres feixistes i cretins i forasters eren llavors autoritzats), al fons de la

capsa de sabates, amb els mitjons i els calçotets doncs, que li havien permès, com a soles possessions seues, li havien permès de dur a la clínica amb ell, perquè fos tot el que en restés a la seua mort. Car, en previsió, tot altre seu ja ho havia donat. Els llibres per a mi. Les altres quatre cosetes a ma mare i mon oncle, qui eren al capdavall els qui pagaven les traïdores meuques perquè l'ajudessin, descarats carallots, a ben (*i que ben!*) morir.

Sempre he estat molt orgullós de mon padrí, recony! Mon padrí qui amava la república catalana, qui amava les noies fresques, qui amava els boscs, les rouredes, els alzinars, i els moixons i els flumicells, i els hortets i els escarabats i els llangardaixos i les serps. Mon padrí, l'home qui visqué moderadament lliure al bell mig de l'infern creat i atiat pels abjectes invasors.

~o~o~

Predestinació

Nat amb orelles d'elf, orelles sense plecs, orelles de follet, sempre he anat, velis nolis, seguint la mateixa direcció.

Fou la mateixa entremetedora llevadora qui, malament rai, me les afaiçonà, les orelles, dic, si fa no fot, molt aproximadament, hò, me les afaiçonava, doncs, amb els estranys plecs que hom associa amb les orelles dels mortals humans.

Mes que hom et disfressi d'il·lús humà no vol pas dir que n'esdevinguis. Car, com prou traïen, anunciaven, proclamaven i feien palesament avinent les planes punxegudes orelles de follet al bell inici, allò que fui re no féu que no ho fos, per molta d'adotzenada façana que hom no m'etzibés, allò que féu que fos el que fui fou massa a fons, fou intrínsec, congènit, innat, i és clar, part de dins mai no he jaquit d'ésser totalment èlfic.

Només han reeixit, matusserament rai, de disfressar-te; t'han volgut, debades, un titelleta més fotent el mec en llur putxinel·li irracional.

Altrament, re.

Car fet i fet així ets. Vivint segons el teu geni, al teu ritme, al teu estil, a la teua guisa, seguint la teua tirada, i prou. Tota la vida una vida fantàstica, la teua; viscuda en fantasies rai, perdut en somnis, en ficcions, versemblances, monçònegues, alteritats, en tota mena d'esdeveniments alternatius.

Car l'única veritat és la mentida.

—Per què viure en la mentida?
—*Perquè no viure-hi és no viure*.

Car cert que t'adobaren (potinerament rai) les orelles, mes no pas l'inadobable, irremeiable, esperit. Et doblegaren les orelles, això rai, mes mai, això mai, l'esperit!

L'esperit rai; sempre el mateix — d'elf, de follet, d'ésser fantàstic, de barrufell, qui viu, benaurat, exclusivament a l'entreson.

Aür, aür, oidà! Pit i fora, doncs, i au!

~o~o~

Els jocs del vent amb la gorra de l'estel

Sense cap mena de raó, de sobte, part darrere, amb la malignitat típica dels de la bòfia, el bòfia [escurçadament, del de la bòfia, en dic el bòfia] m'ha arrencada la gorra del cap, i l'ha llençada al bell mig del trànsit atapeït.

Els jocs del vent ara amb la meua gorra.

És clar que el vent no és maligne com el maleït bòfia; el vent és juganer, i quan se me l'havia enduta prou lluny, passades les redubtables cruïlles cap on l'avinguda curulla de camions, d'autobusos i d'altres vehicles fumosos, embalats, sorollosos, es perdia dreta i ampla, una ràfega, molt poderosa, vinguda d'enlloc, me la tornava cap on sóc, tret que me la tornava amb massa d'embranzida, d'on que em temés que em passaria de llarg i que se'm perdria cap a l'altra avinguda que, venint a través de la primera, també era tota plena de vehicles boigs, tret que llavors la gorra col·lideix fortament amb el cul d'una dona tot d'una tot agreujada, i se m'atura esborronada només a deu passes d'on sóc, que m'atansava adeleradament a la gorra rebeca, i hi vaig molt modest, i dient de perdó-perdó pertot arreu, i sobretot a aquell bocí monstruós de gegantina dona, mes en aquells instants on m'anava a ajupir i fins i tot a ajeure a gatamèus per tal de poder rembre, poder al capdavall ja replevir-me'n, la díscola gorra, he sentits els assassins ulls del bòfia, i doncs me n'he estat, frustrat, reprimit, i pregava al vent que juganerament se servís de dur-me-la enjogassadament, si us plau, a casa.

On, lloances sien dades, m'esperava arraconadeta a un cantonet del replà davant la porta; una gorra, hò, tota plena de caquetes, mes fidel-fidel.

~o~o~

Els jocs del vent rebutgen els mots

Era fregant-li l'ascla amb el no gaire dòcil péntol de filipèndul meu.

A fora xiulaven agressius sorolls — de tenors, de renocs, de bufaruts.

I hi trucava, ominós, algú.

Vaig baixar i qui trucava, un home fosc, esdevé de sobte l'agressor. Ara doncs lluitava mudament amb l'agressor de baix, li tenia una

mà a la cara, li volia arrencar els llavis i buidar-li un ull, mes alhora tenia por que no em mossegués la mà, i de sobte heus que, efectivament, d'una mossada, reïx a endur-se'm un dit.

Ella apareix, patètica, amb un vestit llarg lleuger blau clar, i allí mateix pateix un orgasme delirós, allí mateix, quan veu el dit escapçat a la boca de l'agressor, un orgasme desbocat.

Tot hi és sang, quin fàstic, fàstic doble.

Me'n vaig orxegant, el vestit blau tot tacat de sang de la mala-setmana que se li declarava, torrencial, amb l'orgasme, i ell, ell, l'agressor, qui li havia doncs donat finalment aquell orgasme delirant, encara amb el meu dit escapçat a la boca i qui alhora se'n riu, se'n riu sardònicament.

Dalt vomitava els budells. El vent de l'huracà féu espetegar els ventalls de la finestra, diligent en trencà els vidres, trameté totes les andròmines a la sala de banys damunt davall; la mà encetada l'havia desinfectada, hi ficava gases adients. Sense fer-me tallar cap jugular amb els bocins del vidre trencat encara encastats als galzes, vaig treure el cap per la finestra.

A baix, ella i ell xanxejaven fent veure que es fumaven el meu dit; llurs cares ensangonades els llamps els les enllumenaven amb tints d'esglai; llurs instints de jívaros enfeinats en la manufactura d'atots d'equinocci me'ls feien, a manguis, etnòleg afeccionat, material d'investigació.

Quin subterfugi ni quin trucatge no seré capaç d'emprar, amb ales d'envejós muricec, per a atansar-me'ls, macabres indígenes qui en llur iridescent elació de túrgids ocells egomaníacs, accentuada per llurs rialles psicòtiques, injuriaven els obscens captaires que eren mos ulls tan humiliats, on els inescrutables peixets i llurs concises larves qui com miniaturistes o argenters no m'orquestraven, pragmàtics, la històrica visió, feien ensems zoom com trèmuls vinyòvols aterrits pels ímpetus de les pedretes i les jeremiades de la tempestuosa, espectral, dolorosa, nit.

Les claus de l'immediat caigueren del cel com més anàvem més

enlletgit. Els trons llur recrudescència era com el públic embogit del rerefons, i quan, amb la desesperació del fotre, als de baix, les gelinites els rajaven dels genitals, els esclats n'eren els esclats.

Vaig cridar contra el vent que em rebutjava els mots amb samfaines de sofres i escumes de llúpies de vulva qui es desconfiren a l'encop. Eixams de necrofílics insectes m'espigolaven petulants pels oronells. Posseïts, sencers, els objectes s'envolaven finestra enfora menats per voluntats de quin estrany magnetisme?

Els condemnats a mort jubilaven i es congratulaven, ebris de pirotècnies i turbulències procel·loses. De çassús, feixucs, ara els plovien rentamans i banyeres, i tasses de cagar-hi, i màquines de rentar la roba, i figuretes d'alabastre, i Afrodites mutilades, i miralls, i armaris, i...

El cap de fibló llepava els arbres per les perifèries del barri. Aviat la part alta on sóc, casa de paper, s'afegirà, volàtil, al vertigen del caos.

M'esventava, ans no fos massa tard, de dret cap al soterrani. A baix de tot, dens resclum de tantes d'inundacions prèvies. El terra mullat. Hi esparpallí, inspirat, el contingut de cada lleixa a les biblioteques.

Llibres arreu, catifes de llibres, m'hi colgava.

~o~o~

Hom i els uhmans

Dels budells més pregons de l'oblit, brollaven herbams en fangars, i més tard hi brollaven, per lluents racons i fosques perifèries, entre herbams i fangars, per traus emuntoris, vexatoris, hi brollaven, com si eixissin del forat del cul de la mateixa mort, éssers desenganxats,

insolidaris — anomenats individus.

Individus, i doncs per força egoistes, vanitosos, autocontinguts, àvids, golafres, pèrfids i malparits; un altre capdecony de Càl·licles cascú, banyant-se en deleteris sucs o secrecions i lubricants de bèl·lica amència; tothom esplèndidament impertinents i agressius, tots plegats freturant d'oxitocina; dedicat cascú a la destrucció ans mutilació de tot el que els entravancaria de reeixir a atènyer mai la màxima efímera satisfacció.

Entre aqueixos diversos individus qui, fitòfags, transformaven els verds de les herbes i els minerals als fangars en carn, hi aparegueren els uh... els uhmans, els més esfereïdors dels esfereïdors egoistes qui havien mai brollat de fangars i herbams, on, abans l'aparició dels irritants individus, tot havia estat harmònicament indivís, i doncs solidari, unànime, idíl·lic, tranquil.

Els esfereïdors uhmans demostraren tot seguit ésser els més vanitosos, i doncs els més il·lusos dels individus, bo i pensant-se com es pensaven que eren diferents de tots els altres individus, amb més drets ni raons, ni afanys de domini i d'apropiació, quan, de fet, no pas que no fossin, ni un àtom redundant, ni més ni menys que qualsevol dels milions i milions dels altres ens fets també d'herba indistinta i de minerals en fang, transformats al capdavall en molt putrefactible carn.

Els uhmans, carrinclons titelles esbarriats entre ploguda pinassa, no pas millors (a tots ops pitjors!) doncs que cap altre ventís, transitori, evanescent, bolet tant de tinta com de sang. I, en canvi, llurs ultracuidances ni petulàncies sobren de lluny les de qualsevol altre presumptuós ens molt tifa ni barralbuit.

Ni els paons cantant-se peans, ni cap dels ortòpters amb llurs epinicis concupiscents, no són mai tan rucs; ni les cobejances folles dels trombicles, en abassegadora legió, amb llurs fiblades i carxenes de croats, els guanyen en generalitzada crueltat; ni els aposemàtics camaleons no se saben disfressar en les monstruositats dels papers que prenen els uhmans per a esfereir-se mútuament; ni les xerreres inútils dels cucuts no són tan repetitivament mancades de cap fonament com les fètides secrecions que representen llurs crèdules

epistemologies de capsdecollons quan volen interpretar a llur estúpid favor la intrínseca merdositat del món.

Redundants, llurs àtoms són en tot calcats, són idèntics, als de qualsevol altra producció (incloses les més repugnants ni excretòries) que els herbams i els fangars no han tinguda, en cap mal moment, l'aberrant idea d'empescar-se.

Contra el pec Lactanci i qualsevol altre eclesiàstic d'escanyadores falòrnies curull ni clafert, hom sap que tot és producte dels àtoms esbojarrats en espirals incessants. Car, ara com sempre, tot és fet d'espirals de qui el cor roda incessant.

Hom és alumaire i ha transportats, d'ençà que serva memòria, alums i mesquites en claferts barrals. I la barca mateixa, i la mesquita i els estronts i les cagarrines, que hom hi porta i hi ha totjorn portats, amb els mitjans per on la barca navega, tot ha rodat i roda en perpetu moviment.

A l'interior de cada forma, per minúscula que fos, tantes... tantes d'espirals grosses i petites com hi caben, com mai hi cabran ni hi han cabudes, i totes han rodades, com ara roden, i, en fitar-hi, hom se n'adona que els àtoms han esdevinguts gegantins; i hom sap copsar-hi àdhuc les vies dels electrons i els neutrons qui hi roden, hi orbiten, impacients, alhora despertant-hi, dins els objectes qui els contenen — barca, aigua, vaixell, mesquita, i el cos mateix de l'alumaire — despertant-hi colors estranyes, de coincidències abracadabrants; torniols, badalls, esquers, trontolls, fulgurants; excel·lents averanys, car tot hi és viu, fins i tot dins cada cadàver per tudat que mai fos.

Dallador d'espermes; desinstal·lador de lligams; de sollaments i d'atzagaiades d'egoistes qui només es volen reproduir en proliferacions d'esgarrifaó tremebunda, amb el coratge del bacó, hom crema els darrers palimpsests on les instruccions encara eren mig llegibles. Quins tremolins de calaixos per a cercar-les! Hom se'n riuria, de llurs carasses molt assídues de xerraires sense indici ni esclau ni intuïció ni idea d'on trobar la llista inexistent. Polit, hom muscleja comiats. Fueteja rostolls perquè saltamartins sancallosos li pugin a la gola i l'esperonin a desaparèixer. Que romanguin els

uhmans entre el jull. Que carcellers amb corns al cinyell i mitges de raió els traguin d'aquell infern d'inòpia. No els en traurà pas hom!

Enraonava hom amb si mateix.

—Ils m'assomment, ils m'assomment tous.
—They're insufferable; every word, disgusting; every fucking single word they utter disgusting, becomes uniquely disgusting; soon I won't be able to use any damned word at all; all of 'em vile evil words tainted by their having used them with their tainted rotten pestilent tongues.
—I d'escoltar-los, els uhmans... d'escoltar-los...
—D'escoltar-los, i de xipollejar en xolls de fossana, ni rabejar-se feixugament en vòmits, tot u, vós!
—Carregosos a uf; la putrefacció em sobreeixia de les orelles, tota blanquinosa i llefiscosa com immunda fràcida infecta nata.
—La putrefacció... la putrefacció dels mots putrefactes que a les orelles m'afetgegaven, com qui afetgega, en boques de femta, femta, em curullava d'un crani tot podrit, que els maleïts havien emprat un cop de massa per a gibrelleta, per a cagar-hi llurs carronyes de virulents malignes paraules.
—Fastigós flagell dels garlaires qui parlen incessantment i sense haver sabut mai enraonar!
—I per què parlar mai més?
—Per què no toldre's la llengua i petar-se els timpans? Per què no desaprendre d'una puta vegada tants de vectors de corrupció i de contagi com són tots els mots que digueren? Per què no recomençar net del tot, sense mai haver-los escoltat ni sentit, només aprenent allò que subratll, només aprenent allò selecte, allò que no serà mai ubiqua buida xerrameca, falòrnia, falsedat, bogeria, propaganda?
—I el propòsit era ferm. El propòsit era ferm.
—Llengua muda, obtumescent. Orelles amb estapolanys hermètics.
—I aclucalls. Aclucalls per a fitar només allò que genuïnament relluu.
—Magnífic ullprenedor programa!

Car hom, esborifat, esberlat d'angoixes, atrafegat per les embogidores sotragades d'aquella peça de xerri perduda per l'espai infinit on ell i els uhmans havien de compartir presó, abassegat oimés per les sentors asfixiants de conys de gorgones i meduses, de

llurs incomptables mínimes sorel·les qui, reeixint sempre en l'adotzenat miracle, planctòniques, sobrevisqueren per a les edats a tall d'ens de qui l'única funció fou i no podria mai sinó ésser de pair brutícies, de menjar-ne i excretar-ne incessantment, com tot altre ens fet d'àtoms de fems.

Hom cavil·lava.

—Els quatre merdosets qui ens interessa — més que no res, i no podem evitar de tindre'ls de continu a la boca...
—Tornem-hi, els quatre merdosets qui ens interessen, doncs, diguem-ne sobretot, els excrements... estàvem l'altre dia d'enhorabona — xiroiets, com qui diu, d'allò pus.
—Ensumàvem excrements pertot arreu, i sabíem ara del cert que tot és fet de reciclada merda.
—Que l'univers d'ara és merda cagada per l'univers previ — el qual fou merda cagada per l'univers previ a la nostra merda d'univers previ — i així, palesament es veia que... anant fent... infinitament cap enrere.
—Que allò que hom anomenava "eufemísticament" — en realitat falsament, car d'eufemístic, és a dir, bensonant, gens — allò del "Gros Espetec", no era sinó la darrera — i última, de moment — cagada de l'univers previ al "nostre" — era el cul de l'univers previ, cagant — amb aquell immens pet d'afegitó — el "nostre" univers, on tot el que és — tot el que és, orgànic o inorgànic, cuca o moixó — no hi fot al capdavall també altre que cagar...
—Altre que menjar i cagar... altre que cagar... i cagar... fins que la caga.
—Llegíem l'informe secret — filtrat per un dels merdosets infiltrat a la societat més secreta que existeix, la qui mena el món pel cagalló entortolligat del cervell...
—Hi llegíem, dic, que la subtància bàsica, fonamental, constituent, i com qui diu única, que compon l'univers on som és — analitzada en els seus elements elementals — excrement. Excrement i prou. Amb la primera merda sortida del primer cul — i el primer cul d'on...?
—D'on vols que surti...? — de la primera merda.
—I la primera merda...?
—La primera merda, ja ho he dit abans, per què caldria repetir-ho? La merda crea merda d'on el cul que caga, caga culs que caguen.

Hom, de jove heroic heroi, se'n remembra, amb un somrís desencantat.

—Aquell canfelip públic era fet una caca, llord a més no púguer. I llavors m'hi dediquí, hi esmercí mos silents esforços, mos anònims treballs, continus, assidus, insistents.
—Lentament, dia rere dia, aquell repulsiu canfelip esdevé netejat magníficament, com qui diu impol·luta, mercès al meu dedicar-m'hi constantment.
—Abans de morir, deixaria darrere un comunicat on parlava de tots mos acompliments a la vida.
—L'acompliment més acomplit, hi diria, i de lluny, era el d'haver mantingut aquell fastigosíssim canfelip, adés tan llord i repel·lent, com dic, lliure de tota matèria vil ni fecal, i això des l'instant que el localitzava, fins al moment mateix on no em moria.
—Això deuria haver fet doncs durant quaranta-vuit molt estrenus anys seguits.
—Un acompliment meravellós de totes totes.
—I tot mercès al meu molt afeccionat treball continu.
—No pas sacrificadament, ans joiosa.
—I havent-ho fet voluntàriament, sense ajudes ni obligacions ni injuncions…
—(I és clar que sense ajudes — qui m'hauria ajudat? — ningú no es vol ressuscitat transformat en molt immund, inabsolt, carnús.)
—Ni cal dir mai pagat ni un cèntim.
—Per amor a l'art.

Hom enyora el jamai, on les laves i les cendres i tot el que és net ans higiènic era el món, impol·lut. Guspira, espurna, esclat.

De la unitat, de la unió, doncs, a la dispersió d'egoismes, egotismes, narcisismes. De l'u a un ens — a molts d'ens, a ens incomunicables, esponges malcollades tothom, qui només absorbeixen i paeixen, i no donen mai re a canvi, altre que femta, tifes, fems, excrements.

Esclats, esclats. Esclats i prou. Esclats, providencialment asexuats. Car el sexe — el més terrible invent.

Hom llofrà rere el mirall al canfelip els uhmans i llurs tràfecs aporètics, absurds. Dissortats Sísifs amb les malèfiques màquines i

rancorosos ans sempre traïdors vehicles. Car heus d'altres invents molt merdosament diabòlics — les màquines i els vehicles, la follia de l'industrialisme, la perversió mateixa dels espills. Gens contrit, cada ens al palter enjòlit excrementat, un u esbocat, per força cobejós, envejós, gelós, glot, violent, lasciu, esllavissant-se cap a la palterada final, desig global — pels eixos del caos, inevitables, duent-los a la duad.

—Imagina't la duad; romans-ne a frec; medita-hi; tard o d'hora, segurament aviat, se t'endurà també.
—Tu, mort, duad avall.
—Sempre present torrentada avall que incessant s'emporta tots els morts i despulles, totes les carronyes, totes les brutícies i excrements.

Fred, cruel, col·leccionista d'ens excrementicis, l'espai.

—Què hi fots?
—Ubi nihil vales, ibi nihil velis — on re no vals, re no hi vols.
—Llas, tots menjables!
—Els grans els exigus es cruspeixen.
—Tot a la peça de xerri perduda per l'espai hi és combat vigorós.
—Les bruixes umbròfiles fetes desferres qui els lladres eclesiàstics volen collar i assassinar.

Li ve a l'esment. Hom sap que durant la inquisició (i quan va començar sinó a l'inici del cagalló present, i quan s'acabarà sinó a la fi del cagalló?). Durant la inquisició, per a la tortura, calia que aquell qui torturarien no hagués pogut menjar durant deu hores — no volien pas recollir-ne en acabat l'espremuda femta.

Hom en sap la incontrovertible equivalència — gent de religió, gent de cagalló.

—Tant de psicòtic de cagar estrambòtic — *tot n'és ple!*
—El Mosques, el Malfumet i el Cretí cagaren...
—I ço que caguen ara eternament acomparen.
—Els tres llevantins fanàtics — troben llurs cagallons especialment simptomàtics.
—Són llurs repugnants estronts — basts pudents cagallons que

ningú amb un bri de seny dos cops ullava — ni pitjor ensumava.
—Bellugadisses palterades d'infames cagallons — com ara munts asfixiants — d'esmunyedisses salamandres amb diarrea — de tremolenc xanguet gairebé alhora cruspit, paït i expel·lit — de llefiscosos llangardaixos — de llenegosos tritons — pitjor, d'uhmans.
—Cagallons qui tomben i es belluguen com llenegosos uhmans — com serps amb tres caps d'imbècils gegantins — caps dels tres idèntics fanàtics llevantins — amb llengües i ullals de molt virulents verins — moros, jueus i cretins.
—Tres vegades maleït cagador llevantí — *d'on tots fastiguejats n'hem de morir*.
—Tots morts serem i encara romandran enrere — els tres sempre cagant imbècils fanàtics — bo i vantant cascú el propi palter d'interminable cagaelàstics.
—Uhmans, uhmans!
—Fins que cascú dirà — fet el món una més pudenta merda — traient el nas podrit per la darrera esquerda — guaitant-se la victòria final del cagalló que tot ho emmerda...
—Dirà cascú...
—Fes-te fotre tu — car demostrat resta doncs — que el meu cagalló...
— *era el millor!*

Hom s'hi ha vist, ninot de palla encesa, a l'espill del canfelip. Darrere, noietes ebúrnies, àuries; noietes amb coltells alçats, noietes a bon mercat, a preu llençat; l'espill opalí en reflecteix la sang que en raja; l'excrement, l'excrement que en raja; el cos adés ple que es dessagna, s'excrementa, es buida.

—L'empastifat palter meteòric, mirífic, la peça de xerri perduda, la terra, la gàbia on els uhmans m'hi fan tanta de por. Els sofres a llurs ventrells. Els dies i les desídies dels repulsius llausangers, o sia els llepaculs.
—Cada individu, típic. Tot l'escaquer d'apetits d'alt voltatge, seu, exclusiu.
—I tothom enrampats.
—Cascú, la carallotesa se li barreja amb la sobergueria de sempre, i així enveja tothom altri — i esdevé corruixat o melangiós si en re el veu reeixir.
—Insuportables xanxes qui hom ha d'oir perbocades pels fatxendes mentre torturen.

—Tot diàleg sempre invàlid, prepòster, oximorònic — de què serveix?
—Ets excrement — prou te l'espremen, botxins.

Hom, tàvecs vénen a cagar-se-li a les orelles, en jaqueixen senyals, estigmes, marques. Els pertany. Es trau el capell groc; bonior de guatlles; trets. Tomben estronts del cel. Feixucs, congriats. La ferum constant, de sobte accentuada.

—Distreu-me'n, ventijol. Cremeu-me'ls, llamps.
—A les bromoses fondàries del començ excretori, l'excreta excrementícia excrementa excretes, cel·les sinistres on les cèl·lules es corrompen incessants sense remei. Els cossos.

I, perquè hom és un cos clos clafert d'excrementícia putrefacció, qualque botifarra crua, molt malmesa crua botifarra, assenyaladament culana, per això és tan cagat, i amarg i vindicatiu i fastigós, i per això ho veu tot de les colors fecals, escatològiques. Cos clos, com bala tova empesa pels solcs de l'acrimònia, sense remei xipollejant-hi atrabiliàriament, fins que no es perdrà per l'horitzó on tot és eterna tinta de químiques corrosives que impunement i sense immutar-se enterament se'l cruspeixen.

—Cos clos, cos clos.
—Perquè ambtant totes les malalties, engabiades, puguin acabar de podrir-s'hi.

Hom fa memòria, pregonament despagat.

—A les bromoses fondàries del començ...
—Al començament, *bereshit*, vera femta, excrement d'ós.
—Cert, àdhuc els pecs hermeneutes ens diuen que "al començament" tot era "femta d'ós" — no cal ésser cap carrincló cabalista per a veure-hi què s'hi amaga en aqueixes lletres augmentades amb la lupa opaca de la ficta perspicuïtat ni la fula perspicàcia.
—Femta d'ós! Som-hi, endavant, amunt!
—I ara hi vénen tirallongues infinites que els desenfeinats en sinecures, és a dir, els pitjors dels uhmans, els qui viuen de la rucada i la falòrnia, com tots els eclesiàstics...

—Els eclesiàstics, els llepaculs dels “déus”.
—Els eclesiàstics de cada ximpleria, és a dir, de cada molt betzola credulitat, on qui paga és l’espletada massa, la massa pampana, trompada, abusada, decebuda i ensarronada...
—La massa excrementada, la massa d’uhmans qui encara no han analitzada quina diferència hi ha...
—Cap, cap.
—Quina diferència entre llurs cossos i els cossos de les palterades que jaqueixen a la tassa del canfelip.

Abans de tornar-se’n, hom, desconfit, s’ha torcat, nogensmenys molt polidament, el cul.

~o~o~